

Г

TORNADO BOOKS 105.004-1994

Блестящи оръжия

БЪКСКИН

КИТ ДАЛТОН

Кит Далтон

Блестящи оръжия

ПЪРВА ГЛАВА

Бъкскин Лий Морган седеше върху дорестия си кон в покрайнините на гората. Край него нежно ромолеше поточе, което пресичаше пролетнозеления пейзаж на по-малко от двеста ярда от едно ранчо. Виждаха се хамбари и малки постройки, които оформяха скромна ферма за добитък.

Той не искаше да се приближава.

Ранчото „Спейд Бит“.

Това име и сега го преследваше, както го беше преследвало през последните десет години. Това беше мястото, където той беше отраснал. Старата къща на ранчото я нямаше вече. Беше чул, че е изгоряла. Тук той беше роден и беше живял с баща си преди много години. В добри и лоши времена... Не си спомняше майка си, нито кога тя ги беше напуснала.

Той отново погледна към ранчото. Нямахме смисъл да ходи до къщата. Не познаваше хората там. Беше продал ранчото преди дванадесет години, когато шерифът му беше натресъл някакви обвинения и даже бе имал наглостта да разпространи обява за издирване. Бъкскин беше чувал, че оттогава старият имот беше минал през различни ръце. Едно ранчо за коне не беше лесен начин за препитание.

Бъкскин хвърли последен поглед на ранчото, малкия хълм зад хамбара, кладенеца и коралите¹. Повечето си бяха същите. Един от работниците извеждаше чифт коне.

Внезапно пушечен изстрел наруши тишината. Един от конете, които работникът водеше, падна с предсмъртно хриптене. Човекът хвърли юздите и хукна към хамбара, който се намираше на около двадесет ярда по-нататък. Видяха се само две облачета прах под краката му и той вече беше на безопасно разстояние.

Бъкскин автоматично беше извадил своя „Колт“ от кобура на дясното си бедро и се оглеждаше да разбере откъде беше дошъл изстрелът. В същото време от съседния хълм, четвърт миля на север, се спуснаха десетина конници. Те се втурнаха към ранчото, като крещяха като диваци и стреляха по сградите.

Бъкскин слезе от коня си, извади автоматичния „Спенсър“ и запълзя през редките, храсти, като същевременно зареди патрон в затвора.

1. Заграждение за коне – б. пр.

Взе на мушка първия ездач, който постоянно стреляше с дългата си пушка към къщата, задържа малко и стреля. Петдесет и два калибровият куршум на спенсъра се заби в лявата страна на ездача, на височината на сърцето, и той се прегъна като парцалена кукла, наклони се от другата страна на коня и падна мъртъв на земята.

Но другите ездачи продължиха да стрелят. Прозорците на къщата вече бяха изпотрошени. Бъкскин видя, че двама спряха конете си и запалиха факли. През този сезон на годината покривът на ранчото беше сух и щеше да гори като боров катран.

Лий бързо взе решение. Стреля отново и улучи врата на коня на единия подпалвач. Животното заподскача диво и ездачът изхвърча от седлото, като изпусна факлата, но бързо стана и хукна след коня.

Другият подпалвач успя да разпали факлата си. Парцали, напоени с катран, помисли си Бъкскин, прицели се по-добре и изстреля следващия куршум в гърдите на подпалвача. Той се завъртя и отхвъркна от коня, факлата падна на земята.

Другите осем ездачи бяха обградили къщата и се насочваха към хамбара, но когато видяха двамата на земята, започнаха да се оглеждат за стрелеца. Бъкскин се усмихна. Лекият ветрец полъхваше срещу него и беше отнесъл белия дим от изстрелите му назад, в храсталака край поточето. Ездачите долу не биха могли да го видят, когато излизаше над зеленината, разбит на малки леки облачета от светъл дим.

Бъкскин чакаше.

Осемте човека долу се скриха зад хамбара очевидно за да решат какво да правят по-нататък. Неочаквано от един разбит прозорец на къщата изтреща изстрел, но последният от бандата бързо се скри зад хамбара, извън обсега на този, който стреляше.

След минута осемте ездачи се отдалечиха бързо, като внимаваха хамбарът да остава между тях и къщата. Скоро излязоха пред погледа на Бъкскин и той пусна още четири изстрела, изпразвайки пълнителя на спенсъра. Имаше още два заредени пълнителя в калъфа на пушката, но си помисли, че няма да има нужда от тях.

Няколко минути по-късно и последният нападател преваля хълма на четвърт миля отвъд постройките и изчезна.

Бъкскин чу стон и видя втория от ездачите, когото беше прострелял, да вдига ръката си. В същия момент някой погледна през задната врата на къщата и бързо се скри. Веднага след това една жена излезе от вратата с ловна пушка в ръце и бързо тръгна към ранения. В движенията ѝ личеше тревога. Когато доближи мъжа, тя ритна нещо, което вероятно

беше неговия револвер, после остави пушката и коленичи в праха.

Вратата на къщата се хлопна и един мъж излезе оттам с револвери в двете си ръце. Той вероятно каза нещо на жената, защото тя отговори и погледна през рамо, после продължи да помага на ранения.

Бъкскин не можеше да я разбере. Той презареди спенсъра с нов пълнител със седем патрона, вкара един в затвора и хвана юздите на коня. Излезе от храстите, като държеше пушката над главата си в знак на приятелство.

Приблужи се на петдесет ярда и извика:

– Ей, вие от ранчото! Аз съм на ваша страна, не стреляйте!

Жената бързо стана, взе ловната пушка и я насочи срещу него. Той не обърна внимание на заплахата. Свали пушката си, сложи я в кожения калъф на седлото и продължи напред.

Докато се приближаваше, Бъкскин видя, че мъжът с револверите пристъпи зад жената. Той беше сложил единия револвер в пояса си, но другия все още държеше в лявата ръка с дулото надолу.

Жената постепенно свали пушката. Беше млада, може би на деветнадесет, помисли си Лий. Евтината ѝ басмяна рокля беше изцапана от праха. Тя изглеждаше като прищипана в талията, после драстично се разширяваше на гърдите и завършваше около шията. Ръкавите стигаха до китките ѝ. Жената имаше тъмна и необичайно къса коса. Когато се приближи, той видя очите ѝ – тъмни върху бледото лице.

– Значи ти си стрелецът, който ни помогна? – попита момичето.

Бъкскин беше учуден от дълбокия ѝ гръден глас.

– Да, мис. Помислих си, че малко помощ ще ви бъде от полза.

– Благодаря. Много не се справяме с пушките. Татко казваше, че нямамо нужда.

– Баща ти ли е тук?

Момичето вдигна поглед и няколко сълзи се търкулнаха от очите му. Тя ги изтри с ръка и едновременно тръсна глава.

– О, не! Той умря преди шест месеца. Още не мога да повярвам.

– Съжалявам.

Бъкскин се поколеба. Не беше поглеждал мъжа. Сега вдигна поглед и видя, че той е на не повече от двадесет години. Беше средно висок и това бе единственото нещо, заради което би могло да го помислиш за мъж. Беше силен, добре развит, но маниерите и изразът на лицето му бяха съвсем момчешки.

Момичето изтупа роклята си и посочи човека на земята.

– Ранен е лошо. Трябва да го приберем в къщата.

– Той искаше да ви подпали – недоумяваше Лий, – а сега вие ще го лекувате!?

– Разбира се. Това би трябвало да направи всеки нормален човек. Ще ни помогнеш ли да го пренесем на верандата?

Лий кимна и коленичи до ранения. Куршумът беше направил лоша входна рана, кръвта от която бе напоила половината му риза. Сигурно беше минал през тялото и излязъл през гърба.

– Чуваш ли ме? – попита той човека на земята.

– Да.

– Защо нападнахте ранчото?

– Беше по заповед. Шефът каза да го изгорим до основи.

– Кой е шефът?

– Те са от ранчото „Блек Кетл“, на юг от нас – каза момичето. – Искат нашите права върху водата.

Бъкскин махна на младежа зад момичето Да хване ранения за краката. Когато го вдигнаха, той изрева от болка, после изгуби съзнание. Пренесоха го на сенчестата и защитена веранда.

Момичето донесе кана студена вода и парчета чист плат, намокри лицето на ранения и мъжът дойде в съзнание. Бъкскин взе няколко от сухите парчета плат, направи компрес и го притисна към грозната изходна рана, за да спре кръвта.

– Как се казваш? – попита момичето.

– Няма значение... умирам. Жалко, че е за копеле като Ламбърд. – Той се задъха и на устните му се появи кръв. Гърдите му свиреха. Затвори за момент очи, после ги отвори и погледна момичето. – Мици, не съм имал нищо против теб. Само правех каквото ми нареди шефът. По дяволите! Как боли! – Изведнъж очите му се разшириха, от гърлото му излезе продължителен стон и когато той заглъхна, главата му клюмна на една страна.

– Мъртъв е – каза Лий.

Момичето преглътна сълзите си и се изправи до леглото, където беше коленичила.

– Ранната смърт на всяко човешко същество е трагедия – каза тя и отиде до стъпалата. Бъкскин застана пред нея.

– Името ми е Бъкскин Лий Морган. Минавах наблизко и реших да погледна старата си къша. Някога притежавах тази ферма. Тогава я наричахме ранчото „Спейд Бит“ – каза Лий, за да отклони вниманието ѝ от мъртвия.

Тя избърса сълзите си и стана.

– Да, помня името „Спейд Бит“. Аз съм отраснала в града. Баща ми купи ранчото преди пет години и го превърна във ферма за крави. О, извинявай! – За момент докосна лицето си с длани, после протегна ръка. – Аз съм Мици Роланд, а това е брат ми Клод. Правим каквото можем, за да върви работата в ранчото, но се страхувам, че не постигаме много. Не разбирам от фермерска работа. Татко се справяше добре, но хвана треска и за един ден умря.

– Хората на „Блек Кетл“ често ли правят такива нападения?

– О, не! Това е първият път, когато стрелях по къщата. Преди месец изгориха малък хамбар. На следващия ден Исая Ламбърд сам дойде с файтончето си и предложи да купи ранчото ни. Гръмнах му над главата с пушката и го изгоних. Татко ме научи да стрелям.

– Добре е, щом Клод не го бива с pistolетите.

Мици направи гримаса.

– Всъщност Клод не го бива за нищо. Имахме отличен управител. Познаваше работата, познаваше и земята. Но Ламбърд ни го отне за седемдесет и пет долара месечно плюс храна.

Мици погледна Лий, после четиридесет и пет калибровия „Колт“ на бедрото му и каза.

– Не разбирам... Ние не се познаваме, а ти се намеси. Защо го направи?

Лий седна на стъпалата на верандата, а момичето седна до него.

– Някак си и аз не мога да си го обясня. Сигурно защото това е старият ми дом. Когато видях ездачите да атакуват ранчото и ми се стори несправедливо – не знаех колко души има тук. Нападателят се опитаха да застрелят вашия работник от засада, а аз мразя негодниците, които нападат в гръб.

– А може би има някакъв смисъл в това, че се срещнахме. – Тя го погледна така, сякаш внезапно ѝ бе дошла някаква мисъл.

Лий едва сега видя, че очите ѝ са кафяви. Те го изучаваха. Момичето имаше овално лице с щастливо изражение. Когато се засмееше, на лявата ѝ буза се появяваше трапчинка, носът ѝ беше къс, но леко чип и това правеше приятно впечатление. Устните ѝ бяха пълнички, но изглеждаха добре над твърдата брадичка. Стегната, стройна шия изчезваше в блузата ѝ. По-надолу, към гърдите ѝ Бъкскин не посмя да погледне.

– Мистър Морган, разбираш ли от добитък?

– Изхранвал съм се от това години наред.

– Искаш ли да ръководиш моите четирима работници? Това е ранчото „Бокс Ер“. При-последното преброяване имахме двеста породисти

крави, сто бичета за Продан, други триста телета, които още бяха малки, и достатъчно бикове, за да се справят с работата. Заплатата е... – тя се поспря. – Заплатата е четиридесет долара на месец плюс храна. Повече не мога да си позволя. Ако ми откажеш, ще те разбере.

– Зависи от някои неща. Бритенхостер още ли е шериф тук?

– Не си спомням такова име. Ламбърд е шериф сега. Койотът, който притежава „Блек Кетл“. Исая Ламбърд. Избран е от своите продажни броячи на бюлетини преди две години.

Бъкскин се усмихна. Момичето имаше повече кураж и огън, отколкото той предполагаше.

– Изглежда, не обичаш шерифа, мис Роланд.

– Нито него, нито сина му!

– Преди дванадесет години беше разпространена една фалшива обява за издирване, пусната срещу мен от предишния шериф. Виждала ли си такава обява? Дали все още съществува?

Тя поклати глава:

– Не зная, но тези обяви не ме интересуват.

– Казваш, че ездачите от „Блек Кетл“ са ти досаждали напоследък. Това преднамерен опит да те изтласкат от земята ли е?

– Да. Всичко започна, след като шерифът Ламбърд се опита да купи земята ни на цена далеч под минималната. Но при кого да отида? Ламбърд е шерифът.

– Трябваше да отидеш при областния прокурор. Той трябва да е тук, в Боаз.

– О, да, не бях се сетила за това. – Тя се обърна към него и се усмихна: – Мистър Морган, наистина се надявам, че можеш да ни помогнеш, като станеш наш управител. Трябва ми човек, който да се изправи срещу Ламбърд и неговите бандити. Клод просто не може да го направи.

– Как сте с финансите? Скоро ли трябва да закарате тези сто бичета на пазара?

– Крайно време е да се закарат. Закъснявам с парите. Продадох двадесет глави на малка кланица в Боаз. Сега трябва да кача тези сто глави на влака. В Боаз вече имаме железопътна линия. Опитавме се да ги закараме преди две седмици, но някакви непознати ездачи ни нападнаха и разпръснаха животните. Бяха от „Блек Кетл“. Сигурна съм, но не мога да го докажа.

Той кимна:

– Мис Роланд, ще приема работата поне докато се оправят нещата, но при две условия. Първо: наричай ме Бъкскин. Второ: трябва да

прекарам един ден в Боаз, за да разбера какво е положението там. Не искам да започна работа само за да ме арестуват и обесят.

Очите й се разшириха и тя закри уста с ръка.

– О, боже! Не! – После се намръщи и кимна. – Да, ще те наричам Бъскин, а ти ме наричай Мици. Разбира се, можеш да отидеш в града и да провериш обстановката.

– На кого в Боаз мога да се доверя? Кого смяташ за добър приятел там?

– Седларят, Хари Блекхок. Почти се бях омъжила за него, когато бях на седемнадесет, но татко не беше съгласен. После Хари реши да вземе жена от племето си. Той е със златно сърце. По-добър човек не можеш да намериш в целия Айдахо, бил той бял, черен или индианец.

– Ти като че ли все още го харесваш.

– Да, но той вече е женен. Градските големци не искаха да му продадат кожарския магазин и татко го купи за него, но той все още е на мое име, защото тук, в Айдахо, индианците не могат да притежават земя или друга собственост.

– И другаде е така. Имаш ли лопата?

– О, да, трябва да погребем тези двамата. Мисля, че няма смисъл да казваме на шерифа. Той ще разбере за тях още преди да сме го намерили. Ще ги заровим на хълма зад къщата. Аз ще ти помогна.

След час двамата нападатели бяха погребани. Момичето запази всичките им лични вещи, за да ги предаде на шерифа. Сложи ги в големи пликове и помоли Бъскин да ги занесе в града. Описа подробности около смъртта им отгоре и сложи подпис и дата на всеки плик.

През това време Бъскин се запозна с двама от краварите. Другите двама бяха при кравите, защото две бяха болни.

Беше ранна утрин, когато той осуети атаката срещу ранчото, а сега вече беше почти пладне и Мици стопли храната за обяд.

Скоро Лий се качи на коня, взе пликите и докосна периферията на шапката си:

– Ще се върна довечера или утре, зависи какво ще открия в града. Надявам се всичко да е спокойно. Във всеки случай ще се върна тук с нови стъкла за прозорците. Премерих тези в кухнята.

Тя се засмя и трапчинката на бузата й се появи:

– Бъскин, не зная какво да кажа. Отдавна не съм виждала добро от някого. – Тя се смръщи леко. – И внимавай в града!

Когато Лий минаваше край хамбара, един от краварите му махна с ръка. Казваше се Кент и Бъскин си помисли, че той сигурно ръководи

останалите.

– Чух, че отиваш в града – каза Кент.

Лий кимна.

– Скоро ще се чуе, че някой е застрелял двама от хората на Ламбърд. Градът ще бъде в напрежение като пред гражданска война. Ламбърд е законът в Боаз. Има един стрелец при него, наричат го Слеш Уейд, той си е чиста проба убиец. Пази си гърба! Половината от мъжете в Боаз ще търсят какъвто и да е чужденец в града, който може да си служи с пушка. Слеш не се интересува дали ще убие двама или трима невинни, ако така ще улучи оня, който е чукнал двамата ездачи от „Блек Кетл“. Помислих си, че е добре да те предупредя. Това е най-малкото, което мога да направя.

Бъскин му кимна и пое по коларския път към Боаз. До там имаше десет мили. Стрелецът гореше от нетърпение да стигне до града, за да провери за онази обява за издирване и да си поприказва със Слеш Уейд.

Бъскин си спомняше, че между ранчото „Спейд Бит“ и града нямаше друго ранчо преди дванадесет години, но сега очевидно имаше, защото на по-малко от пет мили надолу по пътя той видя фермерски постройки.

Сградите бяха доста на запад от пътя, където река Боаз се влачеше и извиваше надолу, Докато се влееше в пълноводната Снейк Ривър.

Той беше на повече от половин миля от сградите, когато от тях излезе конник и се насочи право срещу Лий. „Това не ще да е тържествено посрещане“ – помисли си той. Сигурно имаха съгледвач, който внимаваше за всеки идващ откъм ранчото „Бокс Ер“. Все още малко хора идваха от посоката на стария „Спейд Бит“.

Беше твърде късно да бяга, нямаше и къде да се скрие, така че Лий измъкна спенсъра от калъфа, провери за патрон в затвора и продължи право към ездача.

Мъжът яздеше чисто бял кон. Когато приближи на около петдесет ярда. Лий стреля над главата на коня. Ездачът моментално дръпна юздите и спря, измъкна пушката от калъфа ѝ, вдигна я над главата си и бавно приближи.

Лий го държеше на прицел през цялото време, докато спря на двадесет ярда от него.

– Кой, по дяволите, си ти! – извика Лий.

Ездачът свали бавно пушката и я прибра в калъфа. После подкара леко коня напред, вдигнал и двете си ръце.

Когато го приближи на десет ярда, Бъскин видя, че ездачът беше

млада жена, почти момиче. Тя приближи още и той успя да различи израза на лицето ѝ. Беше хубава, млада и ядосана.

– Не съм заплаха за теб. Искам да те предупредя: татко изпрати двама в града, за да уведомят Слэш, изпрати и съгледвачи на миля надолу по пътя. Той е убеден, че е имало чужд човек край ранчото „Бокс Ер“, който им е помогнал. Ти ли... ти ли уби двамата мъже там?

– Да, мис. Всеки, който стреля срещу някого, трябва да е готов да умре от куршума на врага си.

Тя кимна. Лицето издаваше вълнението ѝ.

– Не обичам убийствата. Толкова е безсмислено. Затова си мислех, че ако те предупредя за Слэш, ще обърнеш коня и ще тръгнеш в друга посока. Не те познавам. Нов ли си по тези места?

– Живеех тук преди много години.

– О, тогава не знаеш какво става тук. Татко твърдо е решил да вземе ранчото „Бокс Ер“.

– Баща ти ли е шериф тук?

Тя вдигна очи и му се усмихна с крайчеца на устните си. Сега можеше да види меките ѝ зелени очи и дългата кестенява коса, падаща изпод ниско сложената бежова шапка с връвчица под брадичката ѝ. Момичето беше елегантно и хубаво и той би се обзаложил, че косата ѝ ухае на люляк.

– Да, татко е шериф сега. Не е кой знае какво. Аз... само исках да те предупредя. Има и друг път към града.

– Благодаря, ще мина по него. Как изглежда Слэш Уейд?

– Висок е колкото теб, с тъмна коса. Обикновено е облечен в черно. Има триинчов белег от нож на бузата си. Затова го наричат така². Малко по-тежък е от теб. И е грозен.

– Ако видя Слэш, ще му предам поздравите от теб.

Тя тръсна глава:

– Нямай грижа. Ще бъдеш достатъчно зает. Татко му каза да те намери и да те убие.

2. Накълцания – б. пр.

ВТОРА ГЛАВА

Лий загледа за момент кестенявата фермерка. Тя беше сериозна.

– Много мъже са се опитвали да ме убият, но досега никой не е успял. Ще внимавам за Слаш. В коя кръчма най-често се отбива?

– „Бърд Кейдж“³. Там танцува една разголена мадама. О, забравих... аз съм Денис, Денис Ламбърд. Нека не те смущава второто ми име. – Тя замълча и го дари с една ослепителна усмивка. – Наистина се надявам да не пострадаш в града. Ти си един от най-добре изглеждащите мъже, които съм виждала досега.

Той докосна периферията на шапката си.

– Благодаря, мис. Бяхте много учтива. И... ще внимавам със Слаш.

Той обърна коня и потегли надолу към Боаз. Половин миля по-натък направи остър завой на запад, изкачи нисък, залесен хълм и слезе от другата му страна. Изкачването му спести около две мили и му позволи да избегне съгледвачите на шерифа.

Нямаше смисъл Слаш да разбере, че той идва. Този човек наистина представляваше проблем, но пред такива проблеми Лий беше заставал много пъти досега. Щеше да действа, когато му дойде времето.

Около час по-късно той завързваше коня си на коневръза в една странична уличка в Боаз. Градът беше станал два пъти по-голям, откакто го беше видял за последен път. Лий намери седларския магазин. Оказа се, че това беше познатият му от детството магазин за кожарски стоки.

Хари Блекхок седеше до тезгяха си и работеше над някакво седло, когато Лий бутна остъклената врата и пристъпи вътре. Миризмата на прясно боядисана кожа го обгърна като сладък спомен. Нещо от тази миризма го развълнува и го пренесе в миналото. Той сякаш видя как баща му работи надвесен над едно седло в малкия хамбар в „Спейд Бит“.

Човекът се обърна, когато вратата се затвори, и махна с ръка:

– Само минута и ще съм при теб. Трябва да стегна няколко бода.

– Продължавай да си работиш – каза Бъкскин. – Дошъл съм, за да поговорим. Мици Роланд ми каза, че мога да ти се доверя.

Хари се усмихна.

– Сладката Мици, хубаво момиче. Чух, че имала някакви проблеми с ранчото. Брат ѝ въобще не може да ѝ помогне.

3. „Клетката“ – б. пр.

– Видях го, не е лошо момче.

Хари изсумтя:

– Да. Той умее да впечатлява хората. Не е глупав! Нищо подобно. Просто е размякнат, безполезен и мързелив, но е достатъчно умен, за да знае как да се прави на ням.

– Не изглежда да е от полза за Мици.

Хари се обърна и погледна Лий.

Хари беше индианец, с черна, късо подстригана коса, широко лице, широк нос, черни очи, квадратна челюст и почти без брада. Виждаше се, че е силен, честен човек. Лий се ухили, докато индианецът го изучаваше:

– Издържах ли изпита?

– Почти. Пищовът ти те издаде. Защо ти е?

– Използвам го от време на време.

Хари кимна и се върна към седлото, което работеше. Зашиваше последното парче кожа.

– Как така се случи, че говорихте с Мици?

– Случайно. Просто се озовах там. Откога, си в града?

– През юли ще станат осем години.

– Да си чувал за ранчото за коне „Спейд Бит“?

– Да. Беше хубаво ранчо, но вече го няма.

– Аз израснах там. Франк Лесли беше мой баща. Ранчото му принадлежеше дълги години.

Хари спря да работи и се ухили:

– Познавах франк. Тогава бях дете. Нашето племе му водеше коне от време на време. Добър човек беше.

– Върнах се да хвърля един поглед на старото ранчо. Докато го гледах, десет ездача се втурнаха в двора и се разгърмяха.

– Тия ще са били от „Блек Кетл“. Предупредих Мици, че стават все по-нагли. Проклетият шериф Ламбърд си мисли, че цялата страна е негова.

– От това, което чувам, май си прав. Имам и един друг проблем, за който ми е нужна помощта ти.

– Искаш да помогнеш на Мици, нали?

– Мина ми нещо такова през ума. Не обичам да гледам как мошеници надделяват над едно момиче.

– Добре, ще говорим за това. Сега кажи за какво точно си дошъл.

Малко по-късно Лий вече беше разказал на Хари за фалшивата обява за издирване тук, в Боаз, преди дванадесет години, и как се беше

случило всичко. Хари кимаше и в същото време притягаше шевовете на седлото, опъваше седалката силно от двете страни.

– Мога да проверя в канцеларията на шерифа. Знам в кое чекмедже държи такива обяви. Имам достъп там. Често се случва да ме викат като следотърсач. Веднага ще отида и ще видя какво мога да направя. – Индианецът се поколеба: – Чувал ли си за Слэш Уейд?

Лий сложи ръка върху четиридесет и пет калибровия „Колт“ в кобура:

– Чувах за него вече десет пъти... всъщност три. Наистина ли е такъв, за какъвто го смятат?

– Никога не съм го виждал да стреля, но казват, че е бърз. Във всеки случай знай, че е безскрупулен, има нрава на гърмяща змия и по-скоро би застрелял човек в гърба, отколкото да му даде шанс. Щом си се сблъскал с ездачите от „Блек Кетл“, шерифът вече е пуснал Слэш по следите ти.

– Така и чух. Ще се заема с него веднага след като разбере дали някоя от ония стари хартии не се мотае още наоколо. Не ми се влиза в затвора по това скалъпено обвинение.

Хари остави шилото, свали кожената престилка и я закачи на седлото.

– Ще ида веднага там и ще видя какво мога да намеря. Аз сегиз-тогиз преглеждам тези обяви за издирване. Няма да им се види необичайно. – Хари се усмихна. – Може би се чудиш къде съм научил така добре английски, но си твърде учтив, за да попиташ. Бях едно от онези малки индиански деца, които се губят от племето си след някоя схватка с кавалерията. Прибра ме един добър фермер. Не успя да намери родителите ми. Опита поне дузина пъти. Накрая се отказа и ме отгледа като свой син. Гледа ме девет лета и после реши, че е достатъчно. Бях каубой в ранчото му още пет години, но обичах да се занимавам с кожа. После той умря, вдовицата му продаде всичко и аз дойдох в града. Висях все около кожарския магазин, докато старият кожар ми позволи да науча занаята от него. Той умря преди пет години. Бащата на Мици купи магазина и ме нае Да работя тук. След година ми го даде, но магазинът остана на нейно име... ти знаеш.

Лий подаде ръката си:

– Приятно ми беше да се запознаем, Хари. Докато ти провериш за обявата, аз ще ида да пия едно кафе и ще поразгледам града. Дяволски много се е разраснал, откакто го напуснах.

Почти час по-късно Лий вече беше изпил две кафета и тъкмо

хапваше парче черешов пай, когато видя Хари да се връща. Плати сметката и с ленива походка се помъкна към кожарския магазин.

Хари се ухили насреща му:

– Не видях нищичко за теб в онова чекмедже с обявите. Нито следа. Намерих една обява за издирване отпреди седем години. Показах я на заместника и го попитах колко дълго държат тия боклуци. Каза, че не чак толкова дълго, накъса я и я хвърли. Може би това се е случило и с твоята дванадесетгодишна хартия в това чекмедже.

Лий кимна:

– Добре, сега се диша по-лесно. Къде е този салон, където Слеш Уейд виси обикновено?

– Ще се срещнеш с него в бърлогата му? Мисля, че ще е от полза. „Бърд Кейдж“ е прочута пиянска дупка. Половин пресечка по-надолу, от другата страна на улицата. – Той се върна към седлото и провери изрязаната кожа с мярката си.

Хари вдигна очи. В тях се четеше тревога.

– Не зная доколко ще се забъркаш в тази работа, но трябва да знаеш, че шерифът Ламбърд има син, Гейдж, който е луд по Мици. Зарекъл се е, че ще се ожени за нея, и предупреждава всеки друг да стои далеч от нея. Той е луд, пие много, помощник-шериф е и е същият безполезен смрадливец като брат й. Внимавай с него.

– Благодаря. Мисля, че вече съм се набъркал. Мици ми предложи работа като управител в ранчото.

Лий докосна шапката си и излезе, като леко затвори вратата. Вече въз, той погледна към салона и тръгна надолу по улицата.

Беше около четири след обед, когато Бъскин привършваше бирата си в „Бърд Кейдж“. Каdifената завеса не беше помръдвала, флърците, които обслужваха следобедните пияници, не можеха да го впечатлят и той внимателно беше огледал всеки мъж в салона, но Слеш Уейд не беше между тях. Преди да се върне при коня си, Бъскин се отби при Хари.

– Слеш го нямаше, така че и двамата сме живи – каза Лий.

Блекхок вдигна очи и издърпа един конец от седлото.

– Ти помогни на това момиче. Никак не й върви. Дано да се оправят малко нещата. Като излезеш, дръж едната си ръка на колта, а другата – на скалпа.

Лий се ухили: досега не беше чувал индианец да употребява тази стара фраза. Зад тезгяха Блекхок се смееше беззвучно. Двамата се спогледаха и се разсмяха с пълен глас. Накрая Бъскин махна с ръка и

излезе, като затвори вратата след себе си.

Той издеше по краткия път обратно към ранчото и беше почти към края на склона, когато видя кон в рядката горичка вляво от себе си. В този момент конят излезе иззад дърветата и Лий позна ездача.

Беше Денис, момичето от ранчото „Блек Кетл“, което го предупреди за Слеш Уейд. Той забави ход и тя се изравни с него. Яздеха толкова близко, че нейният крак докосваше неговия.

– Бързаш ли много? – попита тя. – Виждй, че Слеш не те е наранил.

Бъкскин спря коня си. Тя също спря до него.

– Да бързам? Не особено.

– Добре, ела с мен, имам нещо да ти покажа.

Тя обърна коня си и го подкара в обратна посока към храсталака между дърветата на около тридесет ярда по-нататък. Двата навлязоха в гората и скоро се скриха от всякакви любопитни погледи. Стигнаха до малко поточе, което течеше покрай поляна със свежа зелена трева. Денис слезе от коня, погледна към Дий и смръщи нос.

– Хайде, ела, глупчо. Не мога да ти го покажа от тук. Аз съм Денис, в случай че си забравил. Ти още не си ми казвал името си!

Той слезе от дорестия кон, пусна юздите на земята, за да го освободи и кимна:

– Да, Денис. Помня името ти. Аз съм Бъкскин Лий Морган.

– Бъкскин. – Тя се замисли за миг. – Да, харесва ми. Хайде ела.

След около петдесет крачки стигнаха до едно одеяло върху тревата с две възглавници и бутилка вино.

– Мислех, че можем да си направим малко празненство по случай завръщането ти в Боаз.

Тя пристъпи към него, протегна се и го целуна силно по устните. След това го обърна с ръце и притисна мекото си тяло към неговото.

– Наистина се надявам, че не бързаш много да се завърнеш в ранчото.

Той я хвана за рамената и за момент я отдръпна от себе си. След това се наведе и докосна леко устните ѝ, а когато ги почувства отворени, вмъкна езика си дълбоко в устата ѝ. Денис се притисна още по-плътнo до него и Лий усети топлината, която струеше от нейното тяло към неговото. Това го възбуди и сърцето му заби ускорено.

Когато целувката свърши, тя се засмя, хвана го за ръката и го поведе към одеялото.

– Тук никой няма да ни види. Вече почти никой не използва

просеката, а и да го направят, пак няма да ни открият.

Седнаха на одеялото и тя сложи ръка върху ризата му. Започна да разкопчава копчетата под коженото му елече. Свали го и вмъкна ръка под ризата. Когато пръстите ѝ се заровиха в гъстите косми на гърдите му, тя въздъхна:

– Ох, да! Обичам мъже с космати гърди. – Взе ръката му и я сложи на гърдите си, скрити под свободна блузка. Той откопча две копчета и ги притисна с ръка. Отдолу тя не носеше нищо. Ръката му покри едната ѝ гърда и Денис се задъха. После се засмя и кимна: – Да! Обичам това. Умирам за усещането, което изпитвам, когато някой ме докосва и гали там. Обичам го! – Тя пхна едната си ръка под колана му и почувства нарастващата подутина. – Мисля, че и ти ме харесваш – каза тя. После отново се задъха, когато той покри другата ѝ гърд с ръка под блузата. – По дяволите, усещането е прекрасно.

Той измъкна ръката си и разкопча останалите копчета на блузката ѝ. Отметна я назад и откри и двете ѝ гърди. Те бяха по-големи, отколкото си мислеше, с малки розови връхчета и още по-розови зърна, започващи да се издуват от нахлупата в тях гореща кръв. Бъкскин се наведе и целуна едната гърда, после другата.

Денис стоеше изпъната и подлагаше гърдите си на ласките му. Той се наведе отново, целуваше ги, ближеше ги отдолу на горе, след това засмукваше зърната, докато тя започна да стене. Дъхът ѝ се учести. Топлината ѝ нарастваше и нарастваше, докато той я почувства да блика от всяка пора на тялото ѝ. Накрая Лий засмука половината от едната ѝ гърда в устата си, като нежно дъвчеше меката ѝ плът.

– О, боже! – почти изкрещя тя и го повлече със себе си, отпусайки се назад върху одеялото. Той легна върху нея, все още с устни върху гърдата ѝ. Тя трепереше и стенеше, вдигна коленете си и ги разтвори. Бедрата ѝ се издигнаха нагоре и мощен оргазъм разтърси нежното ѝ тяло. – О, да, о, да! Добре, добре. Ммм... Да, да, да, да. – Тя не можеше вече да говори, а гласът ѝ излизаше като висок и дълъг стон, докато бедрата ѝ се притискаха към него отново и отново.

За момент тя притихна. След това тръпките я завладяха отново и разтресоха тялото ѝ. Пот покри челото ѝ, тя отвори уста и задъхано си поемаше въздух.

Дишаше на пресекулки и стенеше. И пак така внезапно, както бе започнала, тръпката премина. Денис се отпусна върху одеялото и изпъна крака, но продължаваше да притиска главата му към гърдите си, както би притискала новородено.

– О, по дяволите! – каза тя меко. – Аз обикновено не се унасям чак толкова, преди твоят голям и дълъг красавец да влезе в моята малка пещера. Боже, това беше приказка! Наистина беше чудесно! Толкова хубаво, а ние едва започваме.

Тя седна и бутна Лий по гръб. Бавно разкопча копчетата на панталоните му и ги смъкна. После свали бельото му и ахна, когато възбуденият му член щръкна твърд и пулсиращ. Наведе се и целуна пурпурната му глава.

– Сега няма да го смуча – прошепна тя меко. – Още не. Може би като порасна.

Тя му събу обувките, после панталоните, после бельото и остана да го наблюдава седнала на краката си. Беше свалила блузата си и Лий се любуваше на сочните ѝ гърди, които се вълнуваха и люлееха, докато го разсъбличаше. Когато той остана напълно гол, тя легна върху него и се засмя.

– Няма да си свалям полата, но ще си сваля гащите. Не обичам да съм съвсем гола в гората. – Тя го погали. – Не се тревожи. Никой не знае, че сме тук. Никой не ни видя да идваме. Безопасно е. – Тя вдигна крака, смъкна гащите си от бедрата и ги ритна настрана. След това пак легна върху него. Топлият ѝ чатал плътно обхващаше фалоса му. – О, колко е хубаво! – въздъхна Денис и започна да върти бедрата си около него. Бъкскин замря – толкова силно го възбуждаше това.

– Била ли си някога отгоре? – попита той.

– Аз, отгоре и... аз да го правя?

– Да. Обзалагам се, че не си.

Той бутна настрана краката ѝ и я издигна над себе си. Тя хвана възбудения му член и го насочи, а Бъкскин изстена, докато той проникваше във влажното ѝ хлъзгаво влагалище.

– По дяволите! – възкликна Денис. Тя слизаше надолу, първо бавно, после възбудено, накрая се отпусна съвсем и извика, когато фалосът му проникна в нея с цялата си дължина. – О, боже! Това е чудесно и различно! Докосваш нещо вътре в мен, което никога не е било докосвано така. Господи, колко е хубаво!

– Вдигни се пак и се отпусни надолу – каза Бъкскин.

– Наистина ли? И аз ще го правя?

Тя се повдигна внимателно, после се отпусна, усмихна се и отново направи същото движение. После по-високо и по-високо и с всяко отпускане възбудата ѝ растеше. Накрая тя постигна такъв ритъм, на който той можеше да отговаря, и при всяко нейно падане Лий изхвърляше

бедрата си нагоре, за да посрещне тялото ѝ.

– О, господи, никога не съм изпитвала подобно нещо!

Тя поклати глава и лицето ѝ стана сериозно, докато се концентрираше в движенията. Когато почувства, че не издържа повече, Лий я хвана, превъртя я и я постави под себе си. Хвана краката ѝ и ги вдигна нагоре, после ги отпусна върху раменете си.

Премести се по-нагоре и започна да тласка бързо навътре с къси, отсечени движения, което бързо го доведе до кулминацията.

– Готов ли си? – попита тя, като го гледаше с възхищение.

Той кимна. Изведнъж сякаш целият свят се взриви на парчета и небесата се завъртяха, планетите се разлетяха извън орбитите си, а Слънчевата система се разби, и всичко потъна обратно в Слънцето, което предизвика бяла, изгаряща светлина, ослепявайки го за момент.

– Хей, добре ли си? Не съм те убила, нали?

Лий се усмихна и отвори очи. Свали краката ѝ, пое дълбоко дъх, опитвайки се да дойде на себе си.

– О, да, но мисля, че още малко и можеше наистина да ме убиеш.

– А ти ме прониза почти цялата.

Те лежаха един до друг. Гледаха през дантелата от зелени листа и слушаха бълбукането на водата, която подскачаше надолу по камъните на малкото поточе.

– Имаш чудесен начин да посрещаш хората тук – обади се Лий.

Тя се засмя:

– О, не го правя толкова често. Но ти изглеждаше адски добре и си помислих, че ще се върнеш, така че приготвих това за всеки случай. Не идват много хубави мъже насам, а татко ме държи строго. Днес отиде в града със Слаш да открие кой е застрелял двама от хората му.

– Може би ще се срещна с тях по-късно.

– О, господи, надявам се, няма. Искам да правим това отново, много пъти. Никога преди не съм имала мъж като теб. Само се мотам наоколо с две момчета, които още се учеха. Беше им за първи път, но не искаха да си признаят. Трябваше да им показвам какво да правят. И те го вършеха добре. Единият от тях се изпразни пет пъти за два часа. Но той въобще не мислеше за мен, за това, което аз искам да изпитам.

Лий седна и посегна за дрехите си.

– Не, не си тръгвай още. Да го направим пак.

– Нищо не бих искал повече от това. Но трябва да стигна до ранчото. Чакай ме.

Тя застана на колене пред него и притисна голямата си гърда към

устата му:

– Сдъвчи ме пак! Това ме подлудява.

Той целуна гърдата ѝ, после другата и леко се отдръпна.

– Следващия път ще имаме повече време. Ще ти покажа няколко нови начина да се любиш. Може би ще имаме цял следобед, може би цяла нощ. Някога прекарвала ли си цяла нощ с мъж?

– Не, но искам това да бъде с теб.

– Е, добре тогава.

Той нахлузи панталоните си и си обу обувките. Тя също се облече и след няколко минути двамата се върнаха при конете. Денис се повдигна и го целуна за последен път, след това се усмихна и се качи на седлото.

– Ще се видим пак и ще се любим, ще го уредя. Сега се измъквай от тук и поемай по пътя. Аз ще мина през просеката, така че никой нищо няма да разбере.

Лий докосна шапката си и се метна на коня.

Отне му почти час да стигне до ранчото „Бокс Ер“. Там свари Мици Роланд да крачи нервно напред-назад по верандата. Когато го видя да се прибира, изтича да го посрещне.

– Благодаря на бога, че пристигна! Един от пастирите ми каза, че видял преди по-малко от два часа шестима конника да подкарват нашето стадо от сто бичета надолу към района на „Блек Кетл“. Какво, по дяволите, да правим?

ТРЕТА ГЛАВА

– Мистър Морган! – крещеше Мици. – Какво да правим с крадците?

Лий слезе от коня. Свали ниско нахлупената си шапка и я наложи отново. После погледна собственичката на ранчото „Бокс Ер“.

– Тръгваме след тях, мис Роланд. Колко пушки имате на разположение?

Двадесет минути по-късно Бъкскин и четиримата работника от „Бокс Ер“ язدهа в луд галоп към мястото, където стоте бичета бяха видени за последен път. Стана тъмно, докато стигнат до там. Бъкскин беше донесъл два фенера и запали единия, за да огледа следите.

– Няма начин да скриеш четиристотин отпечатъка от копита – каза той на единия от краварите. – Сега трябва само да следваме следата и ще видим къде нашите приятели са откарали телетата. После ще си ги вземем обратно.

– Някой може да пострада, докато вършим тази работа – каза Тоби и се ухили: – Шегувам се. Това е най-възбуждащото нещо, което ми се е случвало, откакто напуснах Синсинати преди три години.

Следата водеше право на юг. Всеки четвърт миля Лий спираше хората, запалваше фенера и проверяваше следата, за да не се заблудят. Те почти можеха да я следват на бледата светлина на полумесеца, но все пак трябваше да проверяват.

– Отправят се към ранчото „Блек Кетл“. Ясно е като бял ден – каза друг от краварите. – Но като че ли не отиват към сградите на ранчото, а може би към някой каньон или долина нагоре по хълмовете.

Така те следваха стадото може би час и навлязоха доста навътре в територията на „Блек Кетл“. След като няколкото облачета се разнесоха, луната се показа изцяло и Лий можеше лесно да различава следата на нейната светлина.

– Какво ще правим, като ги намерим? – Този, който попита, се казваше Джоди, спомни си Лий.

– Ще ги върнем. Ще ги закараме обратно в нашия район. После, ако има време, ще посетим за малко най-големия хамбар на „Блек Кетл“.

– Ей, пич – каза Джоди. – Какво ще правим при хамбара?

– Трябва да почакаш и ще видиш, Джоди. След половин час усети-ха миризма на пушек. Явно някъде пред тях гореше огън.

– Жигосват ги с нови знаци – каза Бъскин. – Тази банда не губи време. Някой от вас да е стрелял по човек преди?

Един от по-старите пастири изръмжа:

– Аз гръмнах няколко към края на войната.

– Тук не е по-различно. Тези хора са крадци и, наказанието за това в този край е обесване. Куршумът върши същата работа. Ако започнат бой, ще се бием, разбрано? Колко човека бяха, когато подкараха стадо-то? – попита Бъскин.

– Видях петима – обади се глас от тъмнината, – но може би имаше още един.

– Ние сме пет. Не е лошо.

Те се приближиха до огъня и Бъскин видя Двама мъже на коне, които докарваха бичетата едно по едно. Той спря на петдесет ярда от огъня. Прати трима от хората си да ги заобиколят в гръб и им каза да не стрелят, докато не чуят два изстрела. Първият щеше да е негов.

– Ако отвърнат на огъня, ще ги застреляме. Не мисля, че ще започнат бой, щом те са в светлината на огъня, а ние сме на тъмно, но нищо не се знае. Ако двамата на конете избягат, това не ни бърка.

Пет минути по-късно Лий реши, че мъжете са заели местата си. Скочи от коня, измъкна спенсъра, взе два резервни пълнителя с патрони и седна в тревата. Подпрял лакти на колената за опора, той старателно се прицели в мъжа, който беше най-близо до огъня. Мъжът тъкмо беше взел нажеженото до червено желязо, когато Бъскин натисна спусъка.

Големият петдесет и два калибров куршум проби дясното бедро на каубоя и той се превъртя. Чу се вик на болка и мъжът се просна назад в праха.

Когато звукът от изстрела заглъхна между хълмовете, Лий с дълбок глас извика предупреждението:

– Обградени сте! Обвинени сте в кражба на телета от ранчото „Бокс Ер“. Сложете револверите на земята и вдигнете ръце или ще умрете.

Двамата мъже край огъня се подчиниха незабавно. Третият, който беше близо до сянката, препусна в тъмнината и Лий смуши коня си.

Заедно с каубоя, който беше до него, за секунди се озоваха при огъня. Пушките им държаха на прицел двамата мъже, единият от които стенише от болка, стиснал простреляния си крак.

Лий събра оръжията им. Хвана трите коня и нахвърля пръст върху огъня, за да не бъде лесна мишена откъм тъмнината. Един от хората му превърза простреляния крак на крадеца. – Не искам да ти изтече кръвта и да лиша палача от таксата за обесване – поясни Лий.

Десет минути по-късно подкараха говедата обратно към „Бокс Ер“. Двата крадци бяха завързани на конете си, а най-младият от каубоите трябваше да ги заведе до ранчото.

От шест години Лий не беше водил добитък и сега откри, че е точно толкова трудно и мръсно, колкото беше и тогава. Дори беше още по-неприятно, защото беше тъмно.

След като стадото тръгна, трябваше да поддържат добър ход. Лий реши, че три мили в час е нормално.

Минаваше три часа сутринта, когато Лий Реши да спрат. Бяха вече навлезли доста навътре в района на „Бокс Ер“. Той остави един човек с ловна пушка да пази стадото и прати Други двама към ранчото. Те трябваше да завържат там пленниците. Щяха да ги закарат в града на другата сутрин и да ги обвинят в кражба пред областния прокурор на Айдахо.

– Ами аз? – попита Джоди.

– Ние отиваме на посещение – каза Бъкс-кин. – Нали вторият фенер е у теб?

Джоди се ухили на лунната светлина.

– Да, по дяволите, и зная какво да правя с него.

Около четири и половина двамата ездачи зърнаха постройките на „Блек Кетл“. Завързаха конете си на четвърт миля от ранчото и се промъкнаха към задната страна на големия хамбар. Той беше направен на три етажа, за да поема много тонове сено за храна на говедата, когато през зимата падне дълбокият сняг.

Бъкскин се движеше внимателно, защото очакваше, че тук може да го изненада пазач. Не видя и не чу никого, затова премина последните двадесет фута спокойно. Незапаленият фенер беше в ръцете му. Джоди се придвижваше към другия край на хамбара. Дватама едновременно се озоваха пред малките врати в края на хамбара и се вмъкнаха вътре. Бъкскин видя това, което им беше необходимо – една купа сено, която стигаше до шестфутов квадратен отвор на втория етаж, водещ към сеното горе. Лий изля газта и драсна клечка кибрит. Парите избухнаха в пламъци. Само след минути никой нямаше да може да спре пожара.

Лий се плъзна през задната врата и изчезна в тъмнината. Джоди го последва.

Дватама яхнаха конете и останаха известно време да наблюдават как пламъците се показват от един прозорец и плъзват към втория етаж.

Откъм къщата яростно зазвъня звънец и след момент се появиха светлинки в прозорците. Към хамбара хукнаха мъже.

Лий и Джоди обърнаха конете и бавно се отдалечиха. За последен

път Лий се обърна назад и видя, че пламъците вече излизат през покрива.

– Време е да се връщаме в ранчото – каза той.

Джоди се засмя:

– Да, какво ли ще каже за това шерифът Ламбърд. Когато ние му се оплачем, че някой е изгорил наш хамбар, той казва, че това е самозапалване от недобре изсушено сено. Да, още един случай на самозапалване, но сега в неговия хамбар.

Беше вече светло, когато двамата ездаци оставиха конете си в корала на „Бокс Ер“. Влязоха в постройката, където спяха краварите и заспаха още щом отпуснаха глави на възглавниците.

Събудиха се по пладне и отидоха да се наобядват.

Всички се хранеха около голяма маса в кухнята на ранчото. Мици готвеше и се гордееше с гозбите си. Тя сипваше печени картофи и погледна Лий:

– Ти каза, че днес ще заведем крадците в града.

Лий кимна:

– Наистина, но се успах. Един от хората ще трябва да пази тези сто бичета, докато ги закараме на пазара. Искам Джоди и още един с мен да заведем крадците. Може би е най-добре и ти да дойдеш с нас, мис Роланд.

– Ще бъда готова в един и половина.

– Файтон?

– Не, ще яздя. Но как ще заобиколим „Блек Кетл“? Те сигурно ще имат постове и ще ни чакат.

– Ще минем по късия път, през Зеления хълм. Ако трябва, ще си проправим път със стрелба, но си мисля, че шерифът няма да се занимава с нас. Вероятно смята, че ще заведем крадците при него.

– Може ли областният прокурор да повдига обвинения? – попита Мици.

– Разбира се. Ще се закълнем, че шерифът е пристрастен в този случай и че всъщност е обвиняем. Областният прокурор ще бъде задължен по закон да повдигне обвиненията. Ще трябва да изпрати нарушителите в щатския затвор, но те ще бъдат под негов контрол.

Мици кимна:

– Звучи добре, ако стане така. Опитвам се да намеря начин да заобиколя шерифа вече цяла година.

Час и половина по-късно четиримата от „Бокс Ер“ подкараха двамата крадци, завързани върху конете им, по пътя за града през Зеления

хълм. Никой не застана на пътя им и никой не стреля по тях от засада.

Когато застанаха пред сградата на областната прокуратура, Бъскин им поръча да чакат, докато провери къде трябва да отидат. Върна се и скоро той и Мици въведоха двамата обвиняеми в канцеларията на областния прокурор на втория етаж. Необходими бяха няколко по-остри приказки, за да минат през секретаря и заместника, преди да ги пуснат в кабинета на прокурора.

Бъскин внимателно и ясно формулира обвиненията и главният юрист на областта намръщено вдигна очи.

– Чувал съм много лоши неща за шерифа Ламбърд и преди, но нищо подобно от този род.

– Обвинявам Исея Ламбърд и тези двама мъже в кражба, мистър Пъркинс – каза Мици.

– Мис Роланд, това е официално обвинение. Тези мъже могат да бъдат обесени. Това ли искате?

– Искам да бъдат обвинени и осъдени. Дали ще бъдат обесени или не това е въпрос на съдията и съдебните заседатели. Искам Исея Ламбърд да бъде съден като всеки престъпник.

– Имате ли доказателства?

Бъскин пое дъх:

– Да, сър. Имаме свидетел, който е видял шестима ездачи от ранчото „Блек Кетл“ да откарват стадото от сто глави добитък от района на „Бокс Ер“. Аз и четирима от нашите работници проследихме стадото от района на „Бокс Ер“ в земите на „Блек Кетл“. Там изненадахме тези двама души и четирима други в момент, когато заличаваха знака на „Бокс Ер“ върху животните и ги жигосваха отново със знака Б-К. Обградихме ги и аз стрелях веднъж и раних един от тях. Той и другият, които бяха до огъня, се предадоха. Другите четирима избягаха. Имаме железата за заличаване на знака и за жигосване на новия знак, двама извършители на престъплението и повече от дузина говеда с прясно жигосани знаци. Тези мъже бяха откраднали стадото по заповед на собственика на ранчото „Блек Кетл“, Исея Ламбърд, и ние го обвиняваме в кражба.

– Аз не съм съдията тук, мистър Морган. Но вие имате достатъчно доказателства, за да внесете оплакване. Ще наредя на секретаря да ги напише веднага.

– Ще издадете ли заповеди за арестуване на тримата, за които ви казах? – попита Бъскин.

– Да, налага се при тези обстоятелства.

– Настоявам Ламбърд да бъде задържан, заедно с тези двамата, до

датата на процеса – каза Бъкскин.

– Е, това зависи от съдията. Аз лично ще заведа утре Ламбърд при съдията на областния съд за предявяване на обвинението. След това всичко зависи от районния прокурор.

– Вашата служба няма ли да движи делото?

– Не, докато не стане от областен мащаб. Ще изпратим материалите в района за процедиране.

– Предполагам, че шериф Ламбърд ще завърти районния прокурор на шерифската си значка и изобщо няма да се стигне до процес.

– Ако няма процес, можете да предявите иск за преглед по служебен ред и ще направим областен процес.

Мици тропна с крак:

– Знаех си, че изглежда твърде лесно. Е, мистър Пъркинс, чакаме. Нека обвиненията бъдат написани и ние ще ги подпишем. Искан да бъда с вас, когато арестувате шерифа Ламбърд и го пратите в областния затвор.

Пъркинс избърса челото си с ленена кърпичка.

– Има малък проблем, мис Роланд. Нямаме още областен затвор и използваме съответните помещения по места.

– Така че Ламбърд ще бъде затворен в собствения си арест? – очите на Мици святкаха.

– Боя се, че да. Това е най-доброто, което сега можем да предложим. На ваша страна съм, но да се сваля шериф е трудно. И още по-трудно, когато той е като шерифа Ламбърд.

– Поне можем да опитаме – каза Бъкскин. Областният прокурор погледна към стенния часовник:

– Боя се, че не можем да направим много повече за днес. Вече е четири и половина.

– Не! – викна Мици. – Искан да напишете тези обвинения и още сега да арестувате и затворите тримата обвиняеми. Не ме е грижа, че ще трябва да работите един час повече.

Пъркинс вдигна вежди и въздъхна.

– Да, мис Роланд, веднага се заемам.

– Добре, ние ще почакаме.

Петнадесет минути по-късно областният прокурор фloyd Пъркинс поведе малката група надолу по улицата към сградата на районната прокуратура и канцеларията на шерифа. Който влязоха, от гишетото в коридора се показва един заместник-шериф.

– Да, сър?

– Тук ли е шериф Ламбърд? – попита Пъркинс.

– Да, сър. Но е зает в момента.

– Боя се, че каквото и да прави, то ще трябва да почака. Имам заповед за арестуването му.

Пъркинс размахна сгънатия лист пред заместника и тръгна към канцеларията на шерифа.

Лий вървеше точно зад него. Заместникът ги гледаше с отворена уста. Пъркинс отвори вратата и се намръщи. Стаята беше празна.

Обърна се срещу помощника.

– Аз... аз мисля, че е излязъл. Има задна врата.

– Ще оставя човек тук да го чака – срязва го Пъркинс. – Междуверменно имам двама, които трябва да затворите. Спомнете си законите в този случай. Ако на затворниците им се случи нещо или ако избягат, всички тук ще бъдат обвинени. Ясен ли съм?

– Да, сър. Разбирам. Тук ли са документите?

Пет минути по-късно двамата каубои от „Блек Кетл“ бяха в килиите. Заместник-шерифът изпрати да повикат лекар за ранения.

Когато излязоха от сградата, Мици махна към двамата работници:

– Имате свободна вечер. Градът е ваш – каза тя. – Останало ли е нещо от заплатите ви?

Те кимнаха.

– Утре сутрин да сте тук. Имаме още много работа в този град.

Когато те се отдалечиха, Бъкскин се обърна към работодателката си:

– Гладна ли си, мис Роланд? Бих искал да те заведа на вечеря, за разнообразие, да не готвиш тази вечер.

Мици бе започнала да се успокоява. Неговото предложение съвсем я разведри и мека усмивка просветли красивото ѝ лице.

– Да, мистър Морган, би било приятно. Тук има един ресторант, където готвят вкусно. Но аз ще платя.

Той докосна ръката ѝ:

– В никакъв случай! Когато покания красива дама на вечеря, аз съм този, който плаща.

Тя вдигна вежди и се загледа в него за момент. После кимна:

– Ще бъде чест за мен да бъда твоя гостенка.

В ресторанта, след като си поръчаха, Мици загрижено го погледна:

– Страхувам се, че шерифът Ламбърд никога няма да бъде арестуван по това обвинение. Още щом пристигнахме днес, Ламбърд е разбрал, че идваме за него. Явно има очи и уши навсякъде. Знаел е, че аз и

ти сме в града и че държим двама от неговите хора. Знаел е всичко, затова просто е изчезнал, когато дойдохме със заповедта за арест.

– Ако е направил всичко толкова бързо, той наистина е добър – каза Бъкскин. – Какъв ли ще е следващият му ход?

Мици вдигна очи. По лицето ѝ се четеше гняв и страх.

– Не е трудно да се отгатне. Нищо не се беше случило, докато ти не дойде в града. Сега той е наел Слеш Уейд, за да те убие. – Очите ѝ горяха от страх. – Не трябваше да оставаме тук за вечеря, а да се измъкнем от града.

Лий сложи ръка върху ръката на момичето.

– Не – меко каза той. – Аз от никого не бягам. Нека дойдат. Може би така по-бързо ще уредим нещата и ти ще можеш да се върнеш в ранчото си.

– Не разбираш ли? Става дума за Слеш Уейд. Той живее по закона на гърмящата змия. Удряй пръв без предупреждение! Удряй отново и отново, докато жертвата ти не падне. Никога не давай на противника и най-малък шанс. Застреляй го в гръб, ако е възможно.

Лий се засмя:

– Погледни ме. Седнал съм с гръб към стената. Мога да виждам всеки, който влиза в залата. Дясната ми ръка е свободна, ти си малко настрана от центъра на масата и имам възможност спокойно да стрелям към вратата. А аз не пропускам. Ако искаш доказателства, мога да ти дам дузина имена, но ще трябва да ходиш по доста гробища, за да ги откриеш. Сега се успокой и се наслаждавай на вечерята.

Келнерът донесе храната и се поклонил. Усмихна им се и заговори на Мици:

– Мис Роланд, радвам се да ви видя тук отново. Помня, когато вие и баща ви идвахте всяка неделя на обед.

– Благодаря, Роджър. В скоро време пак ще започна да идвам на църква и да обядвам тук, но сега сме много заети. О, това е новият управител на ранчото ми – каза тя, като посочи към Лий.

– Щастлив съм, че сте при нас – каза Роджър и се оттегли.

Лий недоволно вдигна вежди:

– Мици, защо не му каза името ми?

– Защото е един от шпионите на шерифа. Сигурна съм, че сега отива при него да го уведоми, че ти и аз вечеряме тук. Знаех, че това е лоша идея.

Бъкскин огледа залата. Имаше около двадесет маси. Половината бяха заети и никой не седеше с лице към вратата. – Може би си права. Но

ако си, нищо няма да се случи тук вътре.

– Да излезем през задната врата – предложи Мици.

Бъкскин се усмихна:

– И да си разваля удоволствието? Ако са отвън, те ни чакат да излезем заедно. Няма да чакат дълго. Ще излезем, само че ти ще тръгнеш бързо на едната страна, а аз – на другата. Конете ни са зад сградата на областната прокуратура. Ще се срещнем там.

Тя хвана ръката му. Ястията останаха недокоснати на масата.

– Очакваш неприятности, нали?

– Да. Те се движат като боен отряд на апахите в откритата прерия – не можеш да ги видиш. Колко време ни остава до мръкване?

– По това време на годината става тъмно към седем часа.

Лий погледна джобния си часовник:

– Все още имаме повече от час. Ще трябва да свършим по светло. – Той се изправи. – Ще трябва да излезеш с мен, за да знаят по кого да стрелят.

Тя го погледна ужасено. Очите ѝ бяха широко отворени, брадичката ѝ трепереше. Той докосна лицето ѝ.

– Спокойно. Това е само израз. Но щом излезем от входната врата, веднага тръгваш наляво и гледай колкото може по-бързо да се отдалечиш от мен. Аз ще тръгна надясно. Разбрано?

Тя кимна, но лицето ѝ беше сковано от страх.

– Може и сега да го направим. И без това никой от нас няма да вечеря.

Лий стана и дръпна стола ѝ назад, а Мици го хвана за ръката. Спряха до малко гише и Лий плати сметката, после тръгнаха към вратата.

– Мистър Морган, забравихте рестото – каза касиерът.

Бъкскин се обърна и се върна при него без Мици. Не погледна към монетите, а хвана касиера за ризата, повдигна го и след това го простря върху малката масичка.

– Откъде знаеш името ми?

– Ами, келнерът ми го каза. Да, келнерът.

Лий видя ужаса в очите му.

– Той не го знаеше. Дано да си струва да шпионираш за Ламбърд. А сега ще излезеш навън пред мен.

Лицето на касиера стана бяло като хартия. Очите му сякаш сяха да изскочат от орбитите и той се разтрепера като лист.

– Не, сър, не би ми харесало това. Не искам, сър... мистър Морган... не, сър!

– Защо не? Не искаш ли да подишаш малко свеж въздух навън?

Лий го измъкна иззад гишето и като го държеше пред себе си, тръгна към вратата, рогато минаваха покрай Мици, Лий ѝ кимна.

– Касиере, с малко късмет ще живееш още десет или петнадесет секунди, след като излезем през вратата.

Касиерът изпищя и се свлече на пода. Лий изруга, измъкна револвера си и погледна Мици.

– Запомни! Щом излезем от вратата, обръщаш се и хукваш наляво. Бързо!

Тя кимна.

Бъкскин сложи ръка на бравата на входната врата, завъртя я и блъсна силно навън.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лий изскочи бързо през вратата на ресторанта и хукна надясно. Първият изстрел дойде през улицата, откъм железарския магазин, но стрелецът избърза и куршумът разби прозореца на една къща точно зад Лий.

В следващия момент изгърмяха чифт пистолети и Лий се хвърли на земята. Допълзя до две петдесетгалонови бурета пред железарския магазин и видя две облачета дим от другата страна на улицата, на повече от петдесет фута – голямо разстояние за стрелба с пистолет. Стрелецът пак се обади. Куршумът пръсна трески от ръба на бурето. Лий видя мъжа, когато той минаваше на открито през улицата. Зареждаше нов патрон. Лий протегна ръката си с колта и се прицели внимателно. Стреля бързо три пъти, като всеки изстрел беше малко по-високо от предишния.

Първият куршум улучи стрелеца в десния крак, вторият – в корема и преди той да успее да мръдне, третото парче олово проби челото му.

Още половин дузина изстрели дойдоха отсреща, но тези, които го бяха причакали, стреляха от скрити места, от сенките и от входовете на къщите. Още една минута Бъкскин гледа иззад бурето. Вече никой не стреляше по него, нито някой се появяваше на тротоара от тази част на улицата.

В този момент в края на улицата се чу свирка. Лий погледна нататък. Млад мъж, с красиво избродирана риза с ресни и килната найад бяла шапка, с чифт револвери, чиито дръжки бяха покрити с перли, идваше към него, като надуваше свирката на всеки десет стъпки. Когато приближи, мъжът пусна свирката от устата си.

– Прекратете стрелбата, по дяволите! Аз съм заместник-шериф Гейдж Ламбърд. Кой глупак стреля из улиците? Незаконно е да се използва оръжие в границите на Боаз. Кой, по дяволите, стреляше?

Лий се изправи бавно и тъй като не се чуха повече изстрели, плъзна револвера си обратно в кобура и извика:

– По-добре питайте четиримата негодници, които стреляха по мен, когато излизах от ресторанта преди малко.

Заместникът беше млад, на не повече от двадесет години, помисли Лий. Ярките му дрехи се допълваха от добре поддържани мустаци, които се къдреха по два инча от двете страни на лицето му. Добро постижение за момче на неговата възраст. Иначе беше гладко избръснат, строен

и изглеждаше доста як.

– Кой си ти? – попита заместник-шерифът.

– Аз съм мишената, която четирима негодници току-що използваша за упражнение по стрелба. Защо не ги потърсиш? Провери оня приятел, ей там, до магазина. Той беше с пушка, но няма да я използва вече.

– Ти си го убил – от тук, с револвер?

– Далеч е, нали?

– Не се прави на невинен пред мен, стрелецо, или ще те натикам в килията, преди пръстът ти да дръпне спусъка.

В този момент Мици притича бързо и застава до Лий, като хвана ръката му.

– Гейдж, мистър Морган казва истината. Той е моят нов управител. Ние вечеряхме и когато излязохме, четирима мъже започнаха да стрелят по него. Видях ги. Единият беше Пен Солер. Той стреля три пъти по мистър Морган. Искам да арестувам Пен.

Веднага щом заместник-шерифът видя Мици, отношението му се смени. Лицето му се отпусна, той се усмихна, пристъпи към нея и се ухили:

– Мици! Радвам се да те видя. – Гласът му вече не бе така строг. – Все още искам да те заведа на забавата в събота вечер. Ти не отговори на писмото ми.

– Не мога да дойда, Гейдж. По-добре кажи какво ще правиш с мъжете, които се опитаха да застрелят управителя ми?

– О, ами не зная. Нека да погледнем този с пушката.

Тримата минаха през улицата и разблъскаха тълпата, събрала се около убития.

– Не ми е познат – каза Гейдж. – Не го зная. – Той огледа тълпата. – Някой от вас да познава този човек?

Никой не каза нищо. Един човек се опита да каже нещо, но тръсна глава и замълча.

Един каубой от тълпата извика:

– Да, видях го снощи в бара „Бърд Кейдж“. Добре беше сръбнал, но не закачаше никого, просто си пиеше.

Гейдж огледа тялото:

– Три куршума, и то от петдесет фута разстояние. Ти да не си тренирал, или какво? – Той поклати глава. – Дяволски добра стрелба, и то под обстрел. – Вдигна очи към Бъкскин: – Казваш, че той стреля пръв?

– Да, провери магазина на пушката. Гарантирам ти, че не е пълен.

Заместникът вдигна пушката и изхвърли три патрона от магазина.

– Това е автоматична пушка „Ремингтон Кийн“, зарежда се със седем патрона – каза Бъскин. – Той стреля три пъти и не улучи. Доволен ли си?

– Засега. Ще направя, рапорт. – Той махна с ръка към двамата мъже наблизо. – Занесете трупа при гробаря. Може би той ще знае кой е.

Гейдж Ламбърд се приближи до Бъскин и каза меко:

– По-добре да те предупредя, шампионе. Мици е моето момиче. Ние сме сгодени. Тя ще бъде моя жена.

Мици рязко замахна с ръка и удари Гейдж през лицето.

– Няма такова нещо! – изфуча тя. – Няма да се омъжа за теб, дори да си последният мъж в Айдахо. Няма такова нещо! Нещо повече, аз те мразя, Гейдж Ламбърд. Мразя те! – накрая тя вече крещеше.

Хвана Лий за ръката и двамата се отдалечиха. Лицето ѝ беше цялото на червени петна и тя се задъхваше от ярост. Погледна още един път през рамо и тръсна глава.

– Не мога да го спра. Не зная какво да направя. Продължава да говори пред хората, че сме сгодени, а това въобще не е вярно.

Бъскин се ухили:

– Вярвам ти. Той е синът на шерифа, нали?

– Да, и е гаден като баща си. Един от тези, които стреляха по теб, е неговият най-добър приятел. Наистина мисля, че Пен Солер работи за шерифа, като му върши мръсната работа: убива хора. – Тя погледна през рамо и го дръпна напред по-бързо.

– Какво прави сега? – попита Лий.

– Гледа след нас, сякаш му се ще да грабне един от пищовите си и да те надупчи, за да не му създаваш повече грижи. – Мици дръпна ръката му по-силно към тялото си, докато тя допря гърдите ѝ. – Гейдж мрази да ме вижда с мъж, независимо кой е той, а аз никога не съм го окуражавала. Ходех на училище със сестра му, Денис, но никога даже не съм го и поглеждала. Не е от типа мъже, които харесвам. – Мици се усмихна и вдигна очи към Бъскин. – Той изобщо не е мъжът, който ме вълнува.

Бяха завили вече зад ъгъла, но тя не пусна ръката му.

– Надявам се, че отиваме при конете си – каза Бъскин.

– Поне забихме клин във властта на Ламбърд. Само ако можеше областният прокурор да намери шерифа и да го арестува! Не се надявам много на това, но поне е нещо, за което може да си мечтаем.

Докато вървяха, тя вдигна очи към него, все още притискайки ръката му към гърдите си.

– Наистина ли изгорихте големия хамбар в „Блек Кетл“?

– Кой ти каза такова нещо?

– Джоди. Беше толкова развълнуван от това, което сте направили, че не можа да се сдържи и ми каза.

– Аз чух, че в хамбара е имало прясно око-сено сено и то се е самозапалило.

Мици се засмя и с бързо движение се протегна и го целуна по бузата.

После пое дълбоко въздух. Беше почти като въздишка.

– Сега трябва да решим какво ще правим по-нататък.

– Не бързай – каза Бъкскин. – Най-напред ще продадем тези сто бичета, преди да са унищожени в битката между двете ранчета. Точно сега ще са ти от полза четири хиляди долара. Разбрах, че тук говедата вървят по четиридесет долара на глава.

– Кога ще ги продадем?

– Утре. Имаш ли приятели в града, при които да останеш за няколко часа?

– Разбира се, защо?

– Ще обиколя по кръчмите и ще наема осем мъже за прекарването на телетата утре. Не са ни нужни за добитъка, но трябва да покажем сила, в случай че бандата от „Блек Кетл“ пак намисли да ги краде.

– Ще трябват ли пушки?

– Да, за всеки един. Ако нямат собствени, ще им кажа да вземат на заем или да си наемат пушка, преди да дойдат.

Бяха стигнали конете си. Тя спря и го погледна.

– Три – каза тя с нисък глас. Лицето ѝ беше сериозно.

Той се зачуди за момент:

– Три? Три какво?

– През последните два дни ти... ти уби трима мъже. Това не те ли смущава? Тези мъже имат майки, които ще ги оплакват, може би са имали жени и деца.

Той я хвана за раменете и я обърна към себе си.

– Аз не обичам убийствата, но те, изглежда, са станали част от моя живот, защото постоянно се забърквам в нещо. Обикновено ме наемат да преследвам убийци, похитители на деца, касоразбивачи. Да, убих двама мъже при ранчото ти и един днес. Това не беше нещо, което исках или което ми харесва да правя. Но когато някой стреля срещу мен, аз имам право да му отвърна. Ако аз стрелям по-точно, тогава той умира вместо мен. В един от тези случаи аз ще бъда малко по-бавен или поразсеян и другият ще стои над мен и ще гледа кървящото ми, умиращо

тяло. Това е нещо, за което всеки мъж, който взема пушка в ръка, трябва да помисли. Ето защо не трябва да мислиш постоянно за това. Да, трима мъже са мъртви, но те щяха да убият теб и брат ти, и всички работници в ранчото, ако имаха тази възможност. Този човек днес имаше трима помощници със заповед да ме убият. Не мога да тъжа за него или за другите двама. Приемам живота такъв, какъвто е. Не искам твърде много в замяна.

– Защо остана? Не беше задължен да ни помогнеш да намерим животните, или да идваш тук днес. Каза ми, че някога срещу теб е имало обявление за издирване. Но вече го няма. Отлично. Нищо вече не те задържа тук. Защо се замесваш с нас тогава?

Той я привлече леко към гърдите си и я обгърна с ръце, като я прегръщаше нежно, сякаш беше крехко цвете, което се страхуваше да не пречупи. След това я пусна. Тя остана за момент безтегловна, рееща се из пространството, после свали ръцете си, които беше обвила около него, и се отдръпна.

– Харесвам те. И не мога да гледам как негодници прегазват малкото ти ранчо. А особено презирам такъв шериф, който не зачита правата на хората, които трябва да защитава. Освен това аз съм лесна жертва за красиво момиче с хубава фигура, което ми позволява да го прегръщам и ме целува по бузата. – Той се усмихна. – Сега ще идем при приятеля ти. Той ще ми помогне да наема осемте каубоя за прекарването на телетата.

Два часа по-късно Лий вече беше наел осемте човека. Той ги избираше по ръцете. Проверяваше дланите им за белези от въжета, мазоли, ранени пръсти, разцепени кокалчета. Такива бяха работните ръце.

Каза на всички, че ги наема за един ден и утре в девет часа сутринта трябва да дойдат в „Бокс Ер“ с пушка, кон, две въжета и револвер.

– Това война ли ще е, или ще караме говеда? – попита един каубой, който изглеждаше по-опитен.

– Ще има по малко и от едното, и от другото – отговори Бъкскин.

Мъжът се ухили:

– Ще бъда точен.

Връщането в ранчото по тъмно мина спокойно. Говориха малко. Мици му разказа за детството си и за последните десет години в ранчото. Майка ѝ беше умряла при епидемия от шарка преди три години. През повечето време мълчаха, заслушани в гласовете на нощните птици и самотния вой на койот в далечината.

В ранчото тя прибра коня си и окачи седлото на стената.

– Можеш да останеш в свободната спалня. Нашият управител

обикновено живее в къщата.

– Това е било, когато баща ти е бил жив. Сега няма да е редно, пък и аз не бих се чувствал удобно. Ще спя с работниците. Кога е закуската?

– Обикновено в шест часа. Няма да вземаме фургона с нас. Имаме само десет мили път. Ще стигнем в града някъде преди един.

– Ако нямаме проблеми.

– Имаш предвид „Блек Кетл“?

– Да. Ако дойдат осемте каубои от града, ще оставя двама от работниците тук да пазят ранчото. Много е вероятно Ламбърд да отвърне на подпалването на хамбара.

– Той не може да знае кой го е запалил – каза тя.

– Но може да се досети.

Бяха приближили до къщата и се спряха. Малкият навес правеше сянка. Мици привлече Лий и нежно го целуна по устните. После въздъхна и се облегна настрана.

– Цял ден исках да го направя – каза тя. – Надявам се, че не възразяваш.

– Изобщо. Приятно ми е да целувам млади жени, дори ако някоя от тях е шефът. – Той отстъпи назад. – Ще се видим на закуска.

На следващата сутрин Мици беше приготвила стабилна закуска – пържени картофи, яйца, палачинки, тиган с бекон и наденички, сок, купчини печени филийки, мармалад и кафе, колкото можеха да изпият.

Наетите каубои започнаха да пристигат малко след осем. Дойдоха седем мъже. Мици им предложи кафе и палачинки, а през това време Дий проверяваше оръжието им. Беше казал, че ще бъде работа за един ден и ще получат по пет долара за нея. Ако има стрелба, щяха да получат по десет долара. Щяха да бъдат свободни, когато бичетата бъдат на безопасно място в загражденията в града.

Минаваше девет, когато тръгнаха на запад към мястото, където държаха телетата. Дойде и Мици, тъй като Лий реши, че е безопасно. Джоди поведе стадото и останалите мъже бързо го оформиха в колона, широка три или четири животни и дълга около сто ярда. Стадото беше малко и имаше достатъчно хора.

Джоди водеше говедата по коларския път към града. Щяха да минат на половин миля от сградите на „Блек Кетл“. Лий издеше отстриани и внимателно се оглеждаше.

Приближиха безпрепятствено до „Блек Кетл“ и преминаха край него. Лий не видя никакъв знак на необичайна активност. Той се ухили при вида на шест обгорели дървени греди, щръкнали от пепелището на

мястото на големия хамбар.

Мици яздеше отзад, за да завръща отделените се от стадото телета.

Когато приближиха на половин миля от града, Мици и Лий избързаха напред, за да говорят с железничаря, който беше също и закупчик на добитък за някакви търговци в Портланд. Той им показва кои заграждения да използват и посрещна животните там, когато пристигнаха.

Прегледа всяко животно и прие всички. Мици обясни за десетте телета със заличени маркировки.

– Чух за това – каза човекът. – Разбрах, че обвинявате шерифа в кражба.

– Да, вярно е. Искам да го видя пред съда. Това не е първият път, когато кара хората си да крадат добитък от мен и от други малки стопанства.

– Ще бъде трудно да натикаш шерифа Ламбърд в килия, но ви желая успех.

Малко по-късно Мици получи банков чек за продажбата на телетата. Този ден цената на едно теле беше 41,50 и на чека беше написана сумата 4316 долара.

– Това ще трябва да покрие разходите на ранчото за още една година – каза Мици. – Не зная какво щяхме да правим, ако не беше върнал стадото от „Блек Кетл“.

– Искаш ли да хапнем нещо? – попита Лий.

– Не зная. След последното ни преживяване тук не мисля, че ми се влиза в ресторанта.

– Добре, в банката ли отиваш?

– Да, къде ще се срещнем след това?

– Искам да говоря с Блекхок отново. Курт още ли е ковач в града?

– Оберхолцер? О, той е несъкрушим. Сигурно точно сега блъска върху някое горещо желязо.

– Ще мина да го видя и ще се срещнем при Блекхок. Ще вляза от задния вход. Не искам пак да налетя на шерифа, преди да го вкарат в затвора.

Лий се отправи към ковачницата и, когато приближи, видя огромния мъж да върти тежък чук.

– Да не го счупиш – извика Лий в краткия интервал между два удара, като застана на вратата.

Мъжът се обърна към него. Широкото му лице засия.

– Мили боже! Чух, че някой в града използва твоето име. Наистина си бил ти, проклет да съм!

Лий разтърси огромната му лапа. Ковачът пусна чука върху наковалнята и тупна Лий по гърба.

– Колко време те нямаше? Десет години?

– Дванадесет и повече. Градът е пораснал поне два пъти.

– Расте всеки ден. Всяка пролет идват нови заселници. Май ще стане наистина голям, проклетият град. Аз почти съм готов да се изнеса някъде на по-спокойно място, на по-тихо и по-широко.

– Не си се променил, Курт. Освен че си станал още по-огромен, отколкото беше. Как те понася сладката ти женичка?

Курт се ухили.

– Тя ми го напомня всеки ден. Женен ли си? Не, предполагам не си. Разбрах, че вече си се счепкал с шерифа тук. Точно както едно време.

Поговориха двадесетина минути и Лий каза, че трябва да види Блекхок. Курт кимна:

– Добър мъж, мамка му, макар че е индианец. Най-добрият седлар в района.

Стиснаха си ръцете и Лий се отправи към другия край на града, премина през дворчето и влезе през задния вход на магазина за седла. Усмихна се, когато миризмата на обработена кожа го обгърна като океански прилив.

Той чу гласове от предната стая, където Мици и Блекхок си говореха. Тя държеше нещо и красивото ѝ лице беше потъмняло от тревога.

– Просто не го вярвам – каза Мици. Тя вдигна очи точно когато Лий влизаше през задната врата.

– Добре, че си тук и нищо ти няма – каза Блекхок. – Ти очакваше неприятности само от шерифа, но сега всеки стрелец в областта ще тръгне на лов за скална ти.

– Защо? – Лий недоумяваше.

Блекхок вдигна един плакат. Беше един фут широк и осемнайсет инча висок. С дебели черни букви беше изписано:

НАГРАДА 2000 ДОЛАРА ЗА БЪКСКИН ЛИЙ МОРГАН, ЖИВ ИЛИ МЪРТЪВ

Морган за последен път е бил видян в Боаз на 24 юни 1876 година. Търсен за нападение, побой и преднамерено убийство на щатски служител в този град на 4 юли 1864 година. Свържете се с шерифа за получаване на наградата.

ПЕТА ГЛАВА

Бъкскин Лий Морган погледна обявата и поклати глава:

– Същите скалъпени обвинения, както преди. Ламбърд или някой от неговите трябва да е намерил старата обява. – Той накъса плаката на малки късчета. – Добре, мисля, че трябва да оправя това. Дали вече ги е разлепил?

– По целия град – каза Мици. – На половината сгради отвън.

– Мисли, че така по-лесно ще се разправи с мен. Надява се, че ще си тръгна от града и ще се махна от главата му или някой ще ме застреля. И в двата случая заплахата за него ще изчезне.

По-нататък обявата даваше пълно описание на Бъкскин и поясняваше, че е бил видян с ездачите на „Бокс Ер“. Мици, сложила ръка на уста, го гледаше мрачно.

– Ние просто няма да позволим някой да те изгони от града или да те убие. Засега ще се върнем в ранчото. Вече ходих в банката и на хората е платено. Нищо не ни задържа тук.

– Като се стъмни, ще изпокъсам всички обяви, които намеря – каза Блекхок.

– Няма нужда, в момента поне двадесет човека от града ме търсят с ръце на спусъците.

Бъкскин подаде ръката си и Блекхок топло я стисна:

– Зная какво значи всеки да те преследва – каза индианецът. – Минете през задната улица.

– Конят ми е в двора. – Бъкскин се обърна към Мици. – А твоят къде е?

– Отпред – каза тя. – Ще заобиколя и ще те чакам на задния ъгъл. После ще излезем от града и ще тръгнем на север.

Планът беше добър, но преди Бъкскин да излезе от двора на кожарския магазин, яхнал дорестия си кон, един мъж излезе от сянката. Стоеше леко разкراчен. Дясната му ръка беше на дръжката на револвера.

– Морган, видях те да влизаш тук. Мислех си, че все някога ще излезеш.

Мъжът беше около тридесетгодишен, небръснат, очите му блестяха, шапката му бе килната назад. Стоеше отдясно пред коня и виждаше дясната ръка на Лий. Стрелецът не отговори и продължи с коня напред. Когато стигна на петдесет крачки от човека, ръката му се стрелна

нагоре. Дланта му удари дръжката на четиридесет и пет калибровия колт и го повдигна. Здравно завързаният кобур се помести едва на една осма от инча и оръжието вече беше в ръката на Лий. Показалецът му обгърна спусъка и палецът му дръпна петлето назад, зареждайки оръжието и превъртайки барабана за нов патрон.

Всичко това стана за частица от секундата, после дулото се показа над кобура и Бъкскин го вдигна с класическото движение за стрелба. Пръстът му натисна спусъка. Цялото движение от първото мръдване на ръката до изстрела трая по-малко от половин секунда. Кандидатът за наградата имаше време само да сграбчи револвера си. Той го хвана и успя да го вдигне един инч, преди тежкият оловен куршум на колта да смаже рамото му. Мъжът отхвъркна назад, изкрещя, изпусна револвера и се просна в праха като сноп. Обърна се така, че можеше да вижда Бъкскин, който седеше на коня и го гледаше:

– Следващия път ще те убия. – Бъкскин плю и продължи по улицата. Мици вече завиваше зад ъгъла и той се приближи към нея. Зареди колта и отпусна петлето.

Кафявите ѝ очи гледаха уплашено, а ръцете ѝ силно стискаха юздите.

– Май че чух изстрел – каза тя.

– Само един. Няма нищо страшно. Ти добре ли си?

Тя се поколеба:

– Да, чувствам се отлично. – Тя направи пауза и погледна зад себе си. – Двама мъже седяха и гледаха коня ми, когато излязох от кожарския магазин. Сигурно са видели знака на „Бокс Ер“. Когато го яхнах, те също яхнаха своите и ме последваха. Сега са няколко къщи по-надолу.

Лий кимна:

– Това сигурно е заради проклетата обява. Добре. Сега от теб искам само да се обърнеш и да излезеш от двора. Завий по улицата и тръгни направо в лек галон. Те ще те последват, а аз ще бъда точно зад тях.

– Бъди внимателен! – Той видя уплахата и загрижеността в очите ѝ. Мици пое бързо въздух и опита да се усмихне, но не се получи. – О'кей, тръгвам. Ще започна да си нося вече пистолета.

– Побързай, моля те, ако искаш да се измъкнеш.

Мици обърна коня и излезе от двора, след което веднага обърна налясно и сбута малкия петнист кон в галоп.

Бъкскин се спотаи зад купчина картонени кутии до задната врата на магазина. Беше достатъчно близо и чу двата коня, които минаха край дворната врата в бърз ход. Когато отминаха, той пусна револвера в

кобура и подкара бързо коня до края на двора. Огледа калната улица.

Двамата мъже препускаха на конете си след Мици, без да се обръщат назад. Лий подкара в лек галоп след тях и ги следва две пресечки. После Мици свърна на север извън града и двамата забавиха ход.

Бъкскин измъкна револвера си и сбута коня. Бързо настигна двамата ездачи. Когато чу тропот на копита, единият от тях погледна назад и се хвана за пистолета, но беше късно: Бъкскин стреля над главата му и той вдигна ръце. Конят му забави ход и спря. Вторият беше вдигнал ръце веднага щом видя Лий да ги настига с изваден револвер. Двамата спряха.

– Измъкнете пистолетите и ги хвърлете на земята! Веднага!

Думите му не търпяха възражение и двамата бързо се подчиниха.

– Сега сваляйте ботушите! Веднага! Нямам време за губене. Инак ще използвам оловото.

Той видя, че Мици се връщаше към тях.

– Ботушите на земята, джентълмени. Хайде!

– Не сме имали лоши намерения – обади се единият.

– Просто искахме да видим къде ще отиде момичето. Много е хубава – допълни другият.

– Просто видяхте, че конят е белязан със знака на „Бокс Ер“, и просто решихте, че оня от обявата за издирване може да е с момичето.

– Хей, нищо подобно.

Бъкскин отново гръмна във въздуха.

– Сега, момчета, хванете юздите на конете си и тръгвайте напред, в галоп. Излизаме от града.

– Къде ще ни водите?

– След малко ще разберете.

Мъжете задминаха Мици, а тя се върна при Бъкскин. Яздиха така две мили и спряха.

– Слизайте, ловци на награди.

Двамата скочиха върху твърдите коловози на пътя. Бъкскин мина напред с коня си, хвана юздите на двете животни и, без да каже дума, подкара дорестия в галоп. Двамата закрепяха след тях.

– Нека да има за какво да мислят. Могат да се върнат назад и да приберат пистолетите и ботушите си, а могат да вървят напред и да се надяват да намерят конете си. Конете са взети под наем от конюшня и ще се върнат там, когато огладнеят.

– Дали сме далеч от всички ловци на награди?

– Едва ли. Размахай две хиляди долара пред лицето на някого и той

полудява, за да ги получи. Две хиляди са повече от шестгодишната заплата на един каубой. Човек трябва да е глупак, ако не се опита.

– Значи очакваш още посетители?

– Още много. Може би ще срещнем някого по пътя напред, а друг може да е вече в ранчото и да ни чака. Мъчно е да се каже на какво ще налетим отсега нататък.

– Шериф Ламбърд наистина е голям подлец. Чудя се какво ли още ни е приготвил.

– Това няма значение, ако можем да го арестуваме по онези обвинения. Дори да не го обесят, ще му дадат двадесет години, а това време ще ни е достатъчно, за да оправим ранчото и да спечелим пари.

– Мислиш ли, че трябва да назнача и домакин?

– Или това, или да си вземеш по-оправен управител, който да върши цялата работа. Да ръководиш ранчо като твоето, не е лесна работа. Брат ти, изглежда, не ти помага в нищо.

Когато приближиха ранчото, Лий зави на запад и те тръгнаха покрай малкия поток, който криволичеше из местността. Това беше същият поток, край който Бъкскин беше минал през първия ден, когато се отби тук, за да хвърли един поглед на стария „Спейд Бит“. Те яздеха зад дърветата, докато дойдоха възможно най-близо до сградите на „Бокс Ер“.

– Всичко изглежда мирно и спокойно – каза Мици.

– Да, но къде са работниците? Не виждам нито един да върши нещо. Повечето коне са в корала, а мъжете къде са?

– О, боже! Не помислих за това. Какво ще правим сега?

– Не ние, а ти. Върни се обратно до главния път и влез в двора на ранчото както обикновено. Ако има ловци на награди, които държат работниците, запали огън в кухнята и направи кафе. Използвай много хартия, за да излиза повече бял дим от комина. Тогава аз ще зная какво да правя.

– Сигурен ли си?

Бъкскин кимна, докосна я по рамото и ѝ направи знак да тръгва. Когато тя замина, той слезе от коня и измъкна автоматичния „Спенсър“. Провери магазина. Беше пълен. Погледна в затвора и го остави отворен, за да може да вкара патрон в цевта. Така щеше да има осем патрона в пушката. Можеше да му потрѣбват.

След десетина минути той видя Мици да влиза в двора на ранчото. Тя извика, но никой не ѝ отговори. Тогава тя заведе коня си в корала, качи седлото и тръгна към вратата на кухнята.

Скоро след това, Бъкскин видя бял дим да излиза от комина на

кухнята. Значи наистина имаха гости, но нямаше начин да разбере колко са. Трябваше да са най-малко двама. Чисти хиляда долара на човек не беше лошо за един ден!

Първите сенки вече се спускаха над местността, но Лий трябваше да изчака да се стъмни съвсем.

Върза коня си на една тревиста полянка, близо до потока, така че да стига водата, и се загледа в ранчото, като се мъчеше да измисли план за действие.

Беше сигурен, че вътре има поне един ловец на награди, щом Мици така бързо запали огъня, но къде ли бяха другите? В хамбара, в склада, а може би в постройката, където спяха работниците.

Най-вероятно бяха в къщата. Поне един от тях сигурно беше там. Лий реши да почука на вратата на кухнята, после да изтича до предната врата и да се опита да се промъкне вътре. Трябваше да успее! Веднъж като влезеше в къщата, щеше да се оправи на място.

Тъмнината вече го обгръщаше. Той стана и се отправи към задната страна на къщата. Тази нощ нямаше луна и силуетите на сградите се очертаваха смътно. Никой не можеше да го забележи.

Стана така, както и очакваше.

Потропа на кухненската врата, а след това хукна към предната част на къщата и се промъкна вътре. Не горяха никакви лампи в салона или в спалните. Стигна до вратата, която водеше до трапезарията с огромната десетфутова маса. Надникна вътре. Трима от краварите стояха около празната маса – четвъртият липсваше. В кобурите си нямаша пистолети.

На другия край на кухнята се беше разположил мъж с ловна пушка със срязана цев. Мици стоеше пред печката и слагаше отгоре кафеника.

Един мъж нахълта откъм задната врата и изрева:

– И за какво беше това? Няма никой! Претърсих всичко наоколо. – В ръката си държеше револвер с вдигнато петле.

– Имам още един работник, когото не сте хванали – каза Мици. – И той съвсем не е глупав. Знае, че нещо не е наред. Да не очаквате, че просто ще влезе и ще вдигне ръце?

– Най-умното, което може да направи. Кога, казваш, се връща оня обесник от града?

– Каза, че ще поиграе малко покер и ще си пийне. Смя се, когато видя обявата за издирване, и каза, че може би ще трябва да убие двама-трима ловци на награди тази нощ.

– По-добре да не опитва с нас – изръмжа мъжът с ловната пушка. – Аз и Бerti можем да накараме повечето мъже да паднат на колене и да

се молят за живота си. По дяволите, как се радвам, че в обявата пишеше жив или мъртъв. Мъртъв е много по-лесно да го закараш в града. Мъртъв не може да ти избяга.

Лий реши, че първо трябва да убие този с пушката, ако се наложи. Но дори и умирайки, човекът можеше да гръмне с ловната пушка, конвулсивно стискайки пръстите си. Рискът беше твърде голям. Ще трябва да ги изкара навън. Но как? Той се ухили. Огънят щеше да го направи.

Лий напусна къщата така тихо, както беше лязъл, събра слама и я струпа на двайсет фута от хамбара. Изля газта от една лампа, драсна клечка кибрит в панталона си, хвърли я в купа и хукна към склада.

Хамбарът беше на тридесет ярда от къщата. Складът беше между тях. Лий мина покрай него и заблъска по вратата на кухнята:

– Пожар! – извика той и хукна обратно към склада с колта в ръка.

Вратата на къщата се отвори и се показа оня с револвера. В следващия момент излезе и Мици.

– Хамбарът е. Трябва да позволите на хората ми да го изгасят. Пожарът точно сега започва.

– По дяволите! Не се получава добре – каза този е револвера. – По дяволите! Хайде, кравари, излизайте и спасете хамбара на госпожицата.

Тримата работници изхвърчаха през вратата и хукнаха към пожара. Вече им беше ясно, че пламъците са пред вратата на хамбара, но човекът от къщата не разбираше това.

Когато хората от ранчото излязоха, Лий хукна към кухнята и се спотаи до вратата. Човекът с револвера още стоеше навън, за да гледа пожара. Бъскин го удари по темето с дръжката на колта и мъжът се строполи. Лий му взе пистолета, после хвана тялото и го извлече през вратата. След това погледна вътре.

Другият тъкмо сваляше канчето с кафе.

– Тед – викна човекът отвътре. – Тед, глупако! Защо пусна тия тримата навън? Сега ни остана само момичето. Тед, по дяволите, къде се дяна?

Лий чу тежки ботуши да тропат по дъските. Малко по-късно ниският с ловната пушка се подаде от вратата. Лий удари ръката, която държеше пушката. Тежкото оръжие падна и издрънча на земята. Здравият юмрук на Бъскин се стрелна в ъперкут, повдигна мъжа от пода и го хвърли в кухнята. Той се просна по гръб, главата му удари в дъските и боят свърши.

– Ти дойде най-сетне – каза Мици, наведе се и измъкна пистолета от кобура на търсача на награди.

– Завържи му ръцете отпред, докато се погрижа за приятеля му.

Бъкскин се върна при мъжа отвън, който сумтеше и се мъчеше да стане. Стовари тежкия си ботуш в зъбите му достатъчно силно, за да го зашемети отново. Обърна го и здраво стегна с ремък ръцете му на гърба, а после и краката. Върна се в кухнята и завърза здраво и другия с пушката. Вдигна го на рамо като чувал брашно, изнесе го навън и го тръшна до първия.

Мици излезе от кухнята и зазвъня за вечеря. Мъжете се обадиха откъм хамбара. Те вече бяха потушили огъня.

– Хората ми още не са вечеряли – каза Мици. – Мисля, че е време да им предложа нещо или ще остана без работници. – Тя се усмихна: – Как са нашите двама приятели? Да приготвя ли нещо и за тях?

– Не мисли за тях – каза Бъкскин. – Като съмне и се събудят, ги чака дълъг път голи до града.

Мици се захлади:

– Няма да го направя.

– Не се обзалагай! Може до сутринта да ми дойде друг акъл. Да им оставя дрехите и обувките и само малко да погърмя след тях. Мога даже да ги оставя да избират.

В този момент се завърна и Джоди. Той беше видял двамата мъже да пристигат и да стрелят по един от работниците, после да вкарват всички в кухнята и заяви, че не би се оставил да го хванат двама пладнешки разбойници.

– По-лошо от пладнешки разбойници – каза по-късно Бъкскин, когато вечеряха. – Ловците на награди са най-долните влечуги, които някога са съществували. Особено когато има обява, в която пише „жив или мъртъв“ и моето име е отгоре.

– И какво ще ги правиш утре? – попита Джоди.

Лий се ухили към младия каубой. Момчето имаше глава на място. Той би могъл да го замести като управител, когато Лий си тръгне.

– Ами какво да ги правя? Не мога да ги обеса, макар че ми се иска. Ако беше някой голям град като Чикаго или Ню Йорк, бихме могли да ги обвиним в незаконно влизане със сила в чужда собственост. Но повечето съдии тук, на запад, няма да го направят. Ще трябва да почакаме до сутринта, за да видим какво наказание ще измисля.

До девет часа ранчото беше притихнало.

Мъжете решиха през цялата нощ да стоят на пост, като се редуват през всеки два часа. Лий взе първата смяна от девет до полунощ и отиде да провери двамата пленници. Те бяха будни и си говореха, когато той

приблужи. Опитаха се да протестират, но Лий даже не им отговори.

Когато се върна към къщата, Лий видя Мици, която стоеше трепереща на хладния нощен въздух.

– Исках да те видя – каза тя.

– Целия ден бяхме заедно – закачи я той.

– Благодаря ти, че спаси хората ми и мен. Този с ловната пушка е опасен убиец, познавам го.

– За известно време няма да торМОЗИ никого.

– И още нещо. – Тя се изправи пред него толкова близо, че почти се докосваха. – Исках да ти благодаря по друг начин.

Мици се протегна напред, целуна го по устните и се отдръпна.

– Ммм... – Тя го наблюдаваше. – Мисля, че ми хареса. Може ли да опитаме пак?

Мици го целуна отново, но този път го обгърна с ръце. Тя го докосваше с рамене, но не и с гърдите си и нежно го прегръщаше. Неумелите ѝ устни бяха стиснати при целувката, такива останаха и неговите, а ръцете му висяха отстриани.

– Да, мисля, че ми харесва. Искам пак да опитаме, когато имаме повече време и когато не трябва да си лягам. Ако не поспя малко, ще съм капнала целия ден.

Тя замълча.

– Бъкскин Морган! Ти си странен човек. Целувам те два пъти и нищо не казваш. Хареса ли ти или не, искаш ли да ме научиш как се прави? Или какво?

Лий се усмихна, наведе се и я целуна по устните. Нежно, едва ги докосна, но нежността му беше достатъчна да разпали искра, която я накара да отстъпи назад с разширени от учудване очи.

– Да, красива госпожице. Хареса ми. Хареса ми твърде много. Но сега изчезни от тук, за да мога да бъда добър пазач на ранчото ти.

Мици се усмихна, махна му с ръка и тръгна към кухнята.

ШЕСТА ГЛАВА

В шест часа Бъкскин беше вече станал и беше проверил последния човек от поста. Мъжът не беше чул нищо и не беше видял никого. След закуска се приготвиха за еднодневна обиколка на по-далечните райони на ранчото.

– Трябва всяка седмица да пращаме човек да обикаля крайните пащица, да проверява дали няма болни или мъртви говеда – каза Джоди. Той явно се опитваше да се наложи над останалите. Лий харесваше младия човек.

Бъкскин погледна двамата ловци на награди, които не бяха престанали да се оплакват, откакто той беше станал. Подритна единия:

– Не се ли чувстваш добре, ловна пушко?

– Точно така. Незаконно е да ни държиш вързани така. Ще подам оплакване срещу тебе.

– Може – каза Лий, – но няма пред кого. Шерифът е изчезнал.

Лий ги развърза и им каза да се изправят. Те успяха едва след няколко опита. Бяха стое-ли вързани цяла нощ и бяха схванати и изтръпнали. Не можеха да се движат.

– Защо ни водиш натам? – попита високият.

– Никога не застрелвам ловци на награди пред дама – каза Бъкскин и по-ниският тихо изпсува.

Двама от работниците се приближиха с револвери в ръце.

След като малката група зави зад хамбара, Лий нареди на двамата ловци на награди да седнат и да събуят ботушите и чорапите си.

– Няма да ходя десет мили до града бос – опъна се високият.

Бъкскин не му обърна внимание.

– Сега, джентълмени, се съблечете както майка ви е родила. Искам ви голи след две минути.

– Не и аз – излая този с пушката. Бъкскин изпрати един четиридесет и пет калибров куршум между голите му крака. Мъжът подскочи с разширени очи. След миг си свали елечето и ризата, после панталоните.

– И долните гащи също, говедео! – нареди Бъкскин. Двамата погледнаха към трите револвера, насочени към тях, поклатиха глави и са смъкнаха бельото.

– Сега се разходете – каза Бъкскин. – Вървете където ви видят очите, само стойте настрани от „Блек Кетл“, защото могат да ви опекаат за

вечеря. Сега мърдайте.

Лий стреля два пъти във въздуха и мъжете забързаха на юг, по посока на града.

– И не мислете да се върнете и да си вземете дрехите – извика Лий. – Наш човек ще ви следи първите четири-пет мили. Следващия път, когато тръгнете да ловите хора, не забравяйте да спазвате закона и правилата. Ако не побързате да се махнете от района, ще ви надупча задниците.

Двамата погледнаха назад, после се помъкнаха към последния корал и навлязоха в зелените пасища в долината. Предстоеше им дълга разходка до града.

Мици излезе от малката задна врата на хамбара.

– Може ли вече да изляза? – попита тя, поглеждайки към белите гърбове на доскорошните ловци на награди.

– Вече да – каза Бъскин.

Мици се засмя:

– Мисля, че ще мине известно време, преди да нападнат пак някое ранчо, за да търсят някого.

– Първо трябва да свалят някой панталон от някое пране – каза Джоди. – Ще им трябва.

– Минете през кухнята, преди да тръгнете. Ще ви направя сандвичи за из път.

Бъскин изпрати човек да следи двамата голи, а останалите яхнаха конете, взеха си закуската от Мици и бяха готови да поемат на изток, за да проверят далечните райони на ранчото. Мици и този, който следеше негодниците, щяха да останат в ранчото.

– Не очаквам да имате други посетители като тези двамата. Ще се върнем преди залез.

Мици кимна.

Почти час по-късно на четири мили по-далеч, край една долина с поток, провиращ се между хълмовете, забелязаха лешояди. Три от тях се снишиха с широки спирали. Бъскин поведе хората си нататък. Когато приближиха достатъчно, те видяха трите големи лешояда, усърдно да се трудят край един самотен бор.

Мъжете препуснаха до мястото и откриха шест мъртви едногодишни телета. Лий навлезе с коня направо между телетата, разпръсквайки чптиците. Стреля два пъти, за да ги прогони, слезе от коня и разгледа животните. Две от тях бяха с рани от куршум в главите, а две бяха толкова разкъсани, че не можеше да се разбере от какво са умрели.

Десет минути по-късно мъжете бяха на конете и тримата каубои погледнаха към Бъкскин.

– Предполагам, че всички са застреляни – каза Бъкскин. – Може да са били ловци на елени, но е малко вероятно тук, толкова далеч от гората. Нямам намерение да обикаляме с часове и да не намерим следа от убийците, затова мисля направо да тръгнем към „Блек Кетл“. Колко е далеч от тук, Джоди?

Младежът каза, че е около пет мили на запад и попита:

– Око за око? – Той яздеше до Бъкскин, докато завиваха към района на „Блек Кетл“.

– Нещо такова. Сигурно Ламбърд дава заповедите. Това дяволски заприличва на война за земя. Той има по-голяма армия от нас. Ще кажа на Мици да наеме повече каубои. Трябват ни за отбрана.

Откриха животните със знака Б-К половин час по-късно.

– Застреляйте първите шест животни, които ще срещнем – заповяда Бъкскин. – Породиста крава, теле или годиначе, каквото и да е. Всеки да застреля по две и да се махаме от тук.

Мъжете измъкнаха пушките и застреляха пет телета и една породиста крава. Изстрелите разкъсаха спокойния планински въздух. Всички мълчаха. Мъжете обърнаха конете и заминаха.

– Не обичам това – каза Джоди. – Животните не са виновни. Надявам се, че всичко все пак ще се оправи и ще се върнем към работата си. Много неща можем да направим в „Бокс Ер“. Искам да кажа, можем да гледаме още хиляда глави, без да мислим за вода или за храна.

– Съгласен съм. Ще поговоря с Мици за тебе.

Джоди вдигна глава към него:

– Ей, аз съм само каубой. Какво разбирам от ръководене на ранчо?

– Доста повече от Мици. Спомни си, че тя беше принудена да върши тази работа. Брат ѝ нищо не можеше да свърши. Сега, като спомнахме Клод, какво става с него? Не съм го виждал наоколо.

– Преди два дена замина за града. Той ходи там от време на време. Не знам комар ли играе, или ходи по курви, но като се върне след една седмица, ще е съвсем отнесен.

– Ето, виждаш ли? Не е от никаква полза за Мици. Тя има нужда от някого, на когото да се опре, с когото да се посъветва. Аз няма да съм тук вечно.

– Докога ще си тук?

– Не знам. Зависи кога ще опандизим Ламбърд. Седмица, може би две. Нямам много време.

Навлязоха в земята на „Бокс Ер“ и продължиха обиколката си. Трябваше да прегледат говедата. Кракът на една крава беше разранен и Джоди го намаза с някакъв мехлем.

– Трябва да я мажем още три дни.

– Породиста крава като нея струва двеста долара сега – каза Лий. – Заслужава си да се лекува.

Едно от телетата куцаше, но след като го огледаха, и четиримата решиха, че не е нещо, което може да се лекува. Телето или щеше да се излекува само, или да умре. Случваше се понякога. Един истински ветеринар може би щеше да знае какво да прави, но най-близкият беше в града. При това беше толкова стар, че вече не излизаше в полето, а това го правеше безполезен за фермерите.

Като свършиха и се прибраха в ранчото, вече се смрачаваше. Мици им беше приготвила вечерята – телешко със зеленчуци, което щяха да ядат през следващите два дни. Беше отлично приготвено и Бъкскин омете три чинии, като отопи всичко с домашно приготвения хляб.

– Най-доброто ядене, което съм ял – каза той и всички се засмяха. – Наистина, Мици, беше прекрасно. Надявам се утре да е същото.

– Не се тревожи, ще го ядеш, докато започне да ти излиза през ушице – каза Джоди и всички пак се засмяха.

– Достатъчно се посмяхте. Сега трябва да се разберем за тази нощ. Пак ще се наложи да пазим на смени. Аз ще бъда от девет до дванадесет, после трябва да има още три смени по два часа до шест. Разберете се кой кога ще дежури и ми кажете кого да събудя в полунощ.

В спалнята след вечеря Бъкскин и Джоди изиграха четири игри табла. Разделиха си по две победи и стана време за първата смяна.

– Ще пазим главно около склада тази нощ – каза Бъкскин. – Няма луна навън, така че повече ще се ослушваме. Не очаквам неприятности, но може да дойде още някой ловец на награди или някой от бандата на „Блек Кетл“. Трябва да сме готови. Дръжте пушките заредени до леглата си.

Лий се обади на Мици, която тъкмо беше свършила с миенето на чиниите.

– Някой от хората ти трябва да ти помага в кухнята – каза Бъкскин. – Ще ги сменяш. Един да мие чиниите една седмица, после три седмици почивка. Ще трябва да наемем още няколко нови работника. Ако „Блек Кетл“ решат да ни нападнат, могат пак да изпратят десет души.

Мици кимна:

– И аз мислих за това. Може би утре можем да идем до града и да

наемем още четирима души, но не ми се иска да ходиш там. Тези обяви...

– Не се тревожи за мен. Ще наемем хора и ще изчезнем от града, преди някой да е разбрал, че сме били там.

Малко по-късно той подпря спенсъра на стената на склада и се огледа. Беше една от онези нощи, когато луната изтънява и се крие зад хоризонта. Облаците закриваха и тази бледа светлина и беше толкова тъмно, че Бъкскин не виждаше и на пет крачки пред себе си. Той бавно обиколи хамбара, къщата и външните постройките.

На третата обиколка му се стори, че чу шум откъм хамбара. Измъкна револвера и се занромъква натам. Като приближи, видя черен силует.

– Не мърдай! – изсъска Бъкскин. – Нито инч, или ще надупча жалката ти кожа.

Силуетът замръзна. Лий бавно приближи. Вече можеше да вижда по-ясно и той различи малката фигура. Беше сигурен кого вижда.

– Денис Ламбърд! Какво правиш тук!

– Търсих те. Надявах се, че мога да открия къде е спалнята ти. Имах късмет, че попаднах на теб.

Тя пристъпи и го целуна по устните. Нейните бяха отворени и тя провря езика си, докато той се предаде и също разтвори устните си. Езикът му навлезе в устата ѝ, но в следващия миг Лий се осъзна, отблъсна се леко и дълбоко си пое въздух.

– Денис, това е лудост.

– Още по-добре.

Денис разтвори разкопчаната си блуза и голите ѝ гърди се бялнаха в тъмнината. Тя взе ръцете му и ги постави върху гърдите си.

– О, това е много, много по-добре.

– Как мога да пазя, като се опитваш да ме съблазниш?

Ръката ѝ се спусна към слабините му и тя потърка твърдата издутина.

– Скъпи, не искам да те съблазнявам. Само искам да ме чукаш до сутринта. Може ли да се уреди?

– Ти си безсрамна.

– Нищо подобно. Просто искам да ме чукаш. Точно тук, и сега.

– Тук, отвън, да ни видят всички?

– Не виждам никого. Е, добре, да идем зад хамбара.

Лий почувства, че кръвта му кипва. Членът му набъбваше все повече. Ръцете му сграбчиха големите ѝ гърди, той се наведе и я целуна, тя притисна ръцете му към гърдите си. След това го обгърна, като се

притисна плътно към него и се потърка страстно. Лий усети как топлината ѝ преминава в него, сякаш тя самата гореше, огънят близна слабите му, запали ръцете му и мозъкът му се разтопи.

Откъсна се от устните ѝ и я хвана за ръката.

– Не зад хамбара, а вътре, в сеното. Някога чукала ли си се в сено? – Той се помъчи да види лицето ѝ в тъмнината. Протегна ръка и погали голите ѝ гърди. – Извинявай, глупав въпрос. Ела, има малка врата. И пази тишина, не искам половината от хората да дойдат при нас.

Тя се усмихна:

– Ще им кажеш да се разкарат и да си намерят свои момичета.

В хамбара беше още по-тъмно, но те нямаха нужда от светлина. Лий свали дрехата си и искаше да я хвърли върху сеното, но Денис поклати глава.

– Искам да чувствам сеното под гърба и под бедрата си – каза тя меко. – Искам да почувствам ясно всичко от началото до края. Сега ми смучи гърдите.

Бъскин захвапа нежните връхчета. Треперейки цялата, Денис падна в сеното, като го повлече със себе си. Дръпна нагоре полата си и леко изпищя, когато бодливото сено докосна нежното ѝ дупе и бедрата. Ръцете ѝ разкопчаха копчетата и смъкнаха панталоните му.

– Сега, Лий, ако не искаш да умра от желание. Бързо!

Той разтвори краката ѝ и ги вдигна, коленичи между тях и намери топлия ѝ отвор. Денис му се усмихна в тъмнината и той с едно движение проникна в нея. Тя извика и Лий сложи ръка на устата ѝ, като се надяваше, че никои не е чул. Проникна дълбоко навътре, измъкна го целия назад и пак напред докрай в бездънната цепка, като всеки път изтръгваше от Денис сладострастни стонове.

Бъскин вдигна коленете ѝ, подпря свитите ѝ крака в гърдите си и продължи с къси тласъци, като всеки път я избутваше по-високо в сеното.

Денис се разтресе в оргазъм, преди той да е почувствал приближаването на своя. Тя застана тихо и се загърчи върху сеното, разтваряйки още повече бедра. Задъхваше се, преминавайки през цяла серия спазми и гърчове. Гърдите ѝ се бореха за въздух.

Бъскин продължи ритмичните тласъци. Точно преди тя да свърши отново, той също достигна върха на удовлетворението и разтърси меко то ѝ тяло още десетина пъти, преди да се отпусне задъхан настрани. Толкова беше изтощен, че ако някой ги изненадаше, той нямаше да може да мръдне.

Но никой не дойде. Двамата можеха да си отдъхнат.

След няколко минути тя се претъркули върху голото му тяло и го целуна по носа.

– Баща ми е бесен срещу теб и Мици. Казва, че ти си причина за всичките му проблеми в ранчото и в града. Пригответил ти е нещо специално.

– Отказал ли се е от обявата за издирване?

– Да. Тази вечер реши, че обявата не върши работа, така че ти готви нещо друго.

– Какво е то? Какво още ще опита? Тук ли ще дойде, в ранчото, или ще ме чака в града?

– О, не мога да ти кажа. Трябва да бъде лоялна към баща си.

Лий изпъшка:

– Дали въобще знаеш какво означава тази дума. Какво трябва да направя, за да ми кажеш?

– Още три пъти. Никога не съм го правила четири пъти за една нощ. Стигала съм до два пъти, но сега искам четири или пет пъти.

– Ще ни отнеме половината нощ.

– Но ние имаме на разположение цялата. Тъкмо ще си тръгна преди изгрева, но преди това ще ти кажа какво е нарислил баща ми за теб, Бъскин Лий Морган.

– Изнудвачка.

– Аз също имам две неща, които искаш. Едното е моето сладко, възхитително тяло, което те желае, второто са плановите на баща ми. Искам още един път сега в сеното, а останалите отвън, под звездите. Обичам да гледам звездите, когато ме чукат.

Втория път по-бавно стигнаха до кулминацията. После Бъскин реши, че все пак трябва да огледа малко наоколо. Закопча панталоните си и обиколи сградите, като край всяка се ослушваше внимателно, преди да продължи. Беше вече единадесет и половина, когато се завърна в хамбара.

– След половин час ще събудя следващия – каза Бъскин.

– Достатъчно време да ме чукнеш още един път под звездите.

Бъскин хвана гърдите ѝ и ги задържа.

– Не, ще идем долу край потока, където да можеш да ревеш като дива котка, ако искаш. Но преди това ще се върна да събудя следващия за пост.

– После ще се престориш, че отиваш да спиш, а ще дойдеш при мен и ще се любим пак, нали?

– Освен ако сега не ми кажеш какво е намислил баща ти.

Тя потупа подутината на панталона му.

– Почини си малко и не му давай да оmekва. Ще те чакам гола като новородена и ще мяукам като котенце, докато не дойдеш.

Следващият на пост беше Джоди. Лий знаеше, че не може да се скрие от него, ако иска да се измъкне към потока.

Джоди вкара патрон в цевта и облегна пушката на стената.

– Ще пазиш от дванадесет до два, после ще събудиш следващия. – Джоди кимна и Лий продължи: – Не ми се спи още. Имам някакво предчувствие. Ще ида надолу край потока. Ако някой напада ранчото, трябва да дойде от тази страна.

– Добра идея. Само не заспивай там. Ще изпуснеш закуската.

– Няма начин.

Лий се насочи по потока сто ярда по-нагоре от мястото, където беше одеялото. Това беше в случай, че Джоди реши да го търси. Той прекоси потока и забърза към мястото, където Денис го чакаше. Тя лежеше гола, разперила ръце и крака, и се взираше към звездите. Даже не помръдна, когато Лий застана до нея.

– Навреме идваш – каза Денис. – Аз почти започнах третия сеанс без теб.

Този път Бъкскин се нуждаеше от малко помощ от нейна страна, но накрая мощно хвърли семето си в нея и те се отделиха един от друг изтощени.

Лий седна и обгърна раменете й.

– Сега вече имаш своя рекорд. Какво е замислил баща ти?

Денис се изхили:

– По дяволите, нищо не зная. Той нищо не ми казва. Нямам и най-малка представа какво ще направи. Наистина съвсем е пощурял. Извика в ранчото адвокатата си и цяла сутрин си говориха нещо. Татко не изглеждаше много спокоен, след като оня си отиде.

– Не си ми от голяма полза, Денис.

– Не, но пък добре се чукам. – Тя посегна за блузата си. – По дяволите, изглежда, че хубавото свърши за тази вечер.

– Ти ме измами.

– Харесва ми да те мамя. Ей, ако открия какво е замислил, ще ти пратя бележка. Едно малко момче, на около дванадесет години, ще ти я донесе. Син е на нашия управител. Давам му да пипне циците ми и той е готов да направи всичко за мен.

– Ти си безсрамна.

– Да, но е приятно. Изпрати ме до коня ми. Четвърт миля по-долу е. Бъкскин я изпрати. После се срещна с Джоди, каза му, че всичко е наред и отиде да спи. Мушна се под одеялото, като все още мислеше за Денис. Каква ненаситница!

СЕДМА ГЛАВА

Рано на другата сутрин Джоди и Лий отидоха в града. Лий остана в магазина на Блекхок, докато Джоди съобщаваше в трите най-големи кръчми на града, че се набират нови работници. Всеки, който искаше работа, трябваше да дойде по обяд в кръчмата „Брокън Епър“.

Джоди посрещаше хората там и ги водеше един по един в уличката, където Бъкскин разговаряше с тях. Той отново ги проверяваше по ръцете и избра тези, които бяха с мазоли и следи от рани. Трябваша му истински каубои, които познаваха занаята.

С Джоди се спряха на четирима нови работници и им казаха да ги чакат на половин миля на север от града. После се отбиха в малка кръчма да обядват.

Само минути след като влязоха, Бъкскин и Джоди вече знаеха новината: шерифът Ламбърд се беше предал на областния прокурор на Айдахо. Делото беше насрочено за следващия ден. Другите двама обвиняеми бяха още в щатския затвор. Щяха да бъдат съдени тримата заедно.

Бъкскин се ухили.

– Утре май ще трябва да идваме в града като свидетели.

– Ти не можеш да свидетелстваш – каза Джоди. – Ще те арестуват по фалшивата обява.

– Да, не мога да свидетелствам. Но ти и другите работници можете. Няма да е трудно да се издаде присъда.

– Съдебните процеси тук са прости – каза Джоди. – Няма заплетени адвокатски речи и увъртания.

– Добре. Колкото по-бързо, толкова по-добре. А, Блекхок каза, че е скъсал около петдесет от онези обяви. От време на време открива по някоя нова и я къса. Досега никой не му е пречил.

– Отлично. Не ни трябва излишни разправии.

Обядваха и излязоха през задната врата на малката уличка, където бяха оставили конете. Двама мъже, които стояха с гръб към вратата на кръчмата, гледаха към конете. Джоди извади револвера и го насочи:

– Искате да си купите хубави коне ли? – полита той.

Мъжете се обърнаха и Лий позна заместник-шерифа Гейдж Ламбърд с красивите му пистолети.

Гейдж не обърна внимание на Джоди.

– Арестуван си, Бъкскин Лий Морган. Предай си оръжията.

Джоди се засмя:

– Шегуваш се, гадно продажно шерифче. Този „Колт“ казва, че никой не е арестуван. Сега искам бавно да разкопчееш pistolетите си и да ги пуснеш на земята.

– Не, Джоди – обади се Бъкскин. – Заеми се с другия и го отведи по-нататък. Гейдж и аз имаме нещо за уреждане и това ще стане още сега.

Гейдж се ухили:

– Знаех, че си тъп, Морган, но не се надявах, че си чак толкова тъп. Готов съм по всяко време!

Другият мъж се беше отдалечил от Гейдж. Щом Джоди му направи знак, той вдигна револвера от кобура си и му го хвърли. Джоди го хвана.

– Точно това ли искаш, Гейдж?

– Абсолютно. Ще взема две хиляди долара и ще се отърва от теб.

– Няма нищо между мен и Мици Роланд. Казах ти го и преди. Само работя за нея за няколко седмици.

– Естествено, това си и мислех, че ще кажеш. Но ти си с нея през цялото време. Видях я как те гледаше. Няма да ти се размине, престъпнико! Ще ти се наложи да извадиш бързо револвера!

Преди години Лий беше научил от един стар стрелец, че ако имаш възможност, трябва пръв да започнеш да вадиш pistolета, защото дори десета от секундата дава голямо предимство. По-бавен стрелец често може да победи по-бърз, ако започне пръв.

И Бъкскин не губи време. Разкрачи се леко, погледна към Гейдж, който беше на десет крачки пред него, и сложи ръка на револвера си. Младият заместник-шериф беше бърз и добре знаеше как да си служи с оръжието, но Бъкскин изтегли оръжието и светкавично го насочи към дясното рамо на противника.

Показалецът му натисна спусъка. Големият куршум излетя и разкъса ръката на Гейдж над лакътя, разби костта и изхвърли парченца от нея през изходната рана. Ръката на Гейдж се завъртя назад и револверът му гръмна, но твърде късно. Куршумът се заби до десния му крак. Гейдж се залюля назад, завъртя се и падна ша колене. С лявата си ръка стискаше дясната. Той изкрещя, а очите му горяха диво.

После изгуби съзнание и заби лице в праха. Викът затихна.

– Ти го уби! – изкрещя мъжът, който беше с Гейдж.

– Не, само му прострелях ръката – каза Бъкскин. – По-добре го

вдигни и потърси доктор.

Бъкскин и Джоди се метнаха на седлата. Джоди хвърли пистолета на мъжа.

– Не си прави труд да го използваш – каза той. – Извадих му патроните.

Минаха по две странични улички и през една полузастроена улица излязоха на север от града. Намериха четиримата си нови работници и продължиха към ранчото.

Джоди гледаше Бъкскин със скрито възхищение.

– Не беше ли рисковано да се целиш в рамото или ръката, като имаше пред себе си гърдите му?

– Да, беше рисковано. Но знаех, че е по-бавен и ще мога да се прицеля. Успях.

– А ако не беше?

– Тогава мене щяха да карат при доктора или при гробаря. Човек трябва да рискува от време на време. Не обичам убийствата, особено когато човекът е млад като Гейдж. Има време да се поправи... кой знае. Поне няма да стреля по никого следващите шест месеца.

– Ще дойдеш ли с нас утре в града? – попита Джоди.

– Бих искал, но ще ми трябва фалшива брада и очила. Ще видим. Най-малкото ще бъда при Блекхок, за да знам какво става. Мразя маскировките.

Когато влязоха в двора на ранчото, Мици хукна срещу тях.

– Ламбърд се е предал! – извика тя. – Дойде куриер и донесе съобщение да се явим утре в съда да свидетелстваме.

– Е, значи знаеш добрата вест. Доведох ти и няколко нови работника – каза той и се обърна към четиримата: – Отсега нататък ще приемате нарежданията от мен или от Джоди, когато ме няма. Намерете си места в постройката и се настанявайте. Приберете си конете и амуниците. Утре ще ви разведат из районите на ранчото.

Наложи се да вечерят на две смени.

– Трябва да назначиш готвач – каза Бъкскин. – Преуморяваш се. Какво ще кажеш някой от твоите стари работници да ти помага в домакинството?

Мици се колебаеше.

– Мога да помоля Чарли. Той е по-стар и понякога го чувам да мърмори, като слиза от коня. Може да премине на домакинска работа.

Биха сами в кухнята. Мици го погледна:

– Ще дойдеш ли утре на делото?

– Няма да дойда да свидетелствам, но мисля да вземеш Джоди и някой от работниците, които бяха с нас, когато ходихме да върнем стадото. Ще бъдат достатъчни като свидетели.

– Но ти ще бъдеш в града за всеки случай.

– Ще бъде при Блекхок и той ще ходи да проверява какво става. Доколкото познавам съдиите на запад, сигурно няма да отнеме много време.

– Да, няма и адвокатски трикове – каза Мици. – Справедливост, бърза и понякога безмилостна.

На следната утрин малката съдебна зала в районния съд в Боаз беше претъпкана. Районният съдия чукаше по масата, за да въдвори тишина.

Съдебният пристав прочете обвинението и съдията нареди тримата обвиняеми да станат и да отговорят. И тримата отрекоха вината си.

Районният прокурор, Нийл Варик, и адвокатът на защитата, Ед Джонсън, одобриха дванадесетте съдебни заседатели, които бяха назначени от районния секретар. Те всички бяха местни граждани и някои от тях вече бяха избирани за съдебни заседатели, затова не им зададоха въпроси.

Варик извика пред съда най-напред Джоди и той бързо разказа как бе открита кражбата и как петимата от „Бокс Ер“ проследили добитъка на четири мили навътре в района на „Блек Кетл“ и открили шестима мъже, които слагали други знаци на телетата.

– Какво точно правеха тези мъже? – попита прокурорът.

– Заличаваха знаците „Бокс Ер“ и жигосваха животните с нов знак Б-К.

– И това е знакът на ранчото „Блек Кетл“, притежавано от Исая Ламбърд?

– Да, сър. Точно така.

– Когато открийте огъня и вашия добитък, какво направихте?

– Дадохме един изстрел към хората, казахме им, че са обградени, и тръгнахме към тях. Четирима мъже избягаха. Дватамата, които бяха в светлината на огъня, се предадоха.

– И един от тях беше ранен? – попита прокурорът.

– Да, един беше прострелян с пушка в крака.

– Този човек в залата ли е днес?

– Да, сър. Това е човекът с превръзка на крака на скамейката на обвиняемите.

– Да се запише, че свидетелят разпозна Зен Франклин – прокурорът

направи пауза. – Кой беше другият човек, когото хванахте в момент на кражба и премаркиране на телетата от „Бокс Ер“?

– Това е другият мъж на скамейката на обвиняемите, с мустаците и кестенявата коса. Не му зная името, но той беше вторият.

– Да се запише, че обвиняемият Ричард Хортън беше разпознат от свидетеля.

Районният прокурор погледна бележките си.

– Сега, Джоди, казваш, че ти всъщност не си видял тези двама мъже да крадат добитъка, но когато сте ги пленили, те са признали това. Какво казаха?

– Хортън, този, който не беше прострелян, каза, че са имали заповед от шефа си, Исаия Ламбърд, да преминат граничната линия между районите на двете стопанства и да доведат стадото от около сто бичета, готови за пазара, от района на „Бокс Ер“.

– Каза ли мистър Хортън, че те работят като каубои за Исаия Ламбърд?

– Да, сър. Каза. Каза, че работи за Ламбърд от две години.

– И Исаия Ламбърд му е заповядал да откраднат добитъка от „Бокс Ер“ и да го маркират със знака Б-К?

– Да, сър, точно това ми каза.

Когато шерифът Ламбърд беше призован от защитата, той разказа съвсем друга история.

– Мистър Ламбърд, вие притежавате ранчото „Блек Кетл“. Вярно ли е?

– Да, сър. Построил съм го от нищо за десет години.

– Вие ли ръководите ранчото през цялото време?

– Не, сър. Повечето от работата съм оставил на управителя, той е и мой домакин. Той взема ежедневните решения и се грижи за снабдяването.

– Колко време прекарвате в ранчото?

– Аз съм на редовна служба като общински служител. Понякога ходя в ранчото в края на седмицата, когато имам свободен ден.

– Бяхте ли в ранчото в деня, когато тези телета от „Бокс Ер“ са били отклонени във вашия район?

– Възраждам, ваша светлост – каза районният прокурор Варик. – Отклоняване в района не е точната дума и предполага изказване на мнение от страна на свидетеля.

Съдията се намръщи:

– Съгласен съм. Мистър Джонсън, поставете отново въпроса си.

– Бяхте ли в ранчото в деня, за който говориха двамата бивши ваши работници?

– Не, сър. Не бях.

– Защо сте толкова сигурен?

– Този ден имаше сбиване с ножове. Един пиян в бара извадил нож на едно от момичетата. Тя беше много зле. Случаят ми отне целия ден и половината от въпросната нощ.

Сега районният прокурор не можеше да каже нищо срещу версията на собственика. В заключителното си слово прокурорът Нийл Варик силно наблегна на мисълта, че Ламбърд лъже, за да спаси кожата си. Той притежаваше и стопанисваше ранчото. Много пъти е бил там за цели седмици и често е бил обвиняван, че отделя повече време за ранчото си, отколкото за шерифските си задължения.

Когато два часа по-късно съдебните заседатели влязоха, беше почти четири след обяд и всички бяха уморени. Отговорникът на дванадесетте съдебни заседатели прочете единокдушната присъда.

Съдията се изправи срещу обвиняемите и произнесе:

– Мистър Ламбърд, вие сте признат за невинен и сте свободен да си отидете. – Той спря погледа си на двамата мъже. – Вие сте признати за виновни. Казвате, че сте изпълнявали заповед под заплахата, че ще изгубите работата си, а изпълнявайки тази заповед, сте нарушили законността. Осъждам всеки от вас на двадесет години труд в най-близкия каторжен затвор. Присъдата да включва и времето, вече прекарано под арест. Съдът се закрива.

Блекхок тичешком се върна в магазина и разказа на Бъскин какво се беше случило.

– Очакваше се. Адвокатът на Ламбърд си е заслужил парите, а и съдебните заседатели са си заработили това, което са получили от Ламбърд. Дали ще е трудно да поговоря поотделно със съдебните заседатели?

– Изобщо не е трудно. Най-добре да почакаме, докато се стъмни. Познавам ги всички, освен един. Нов е в града. Но ще имам името му преди вечеря.

Мици с двамата работници пристигнаха в седларския магазин. Бъскин им благодари за свършената работа.

– Мици, трябва да остана в града довечера и да поговоря с някои хора. Вие тримата се върнете в ранчото, така че никой да не подозира, че съм тук. Купете кожени ремъци или нещо друго от магазина и вървете.

Бъкскин изчезна зад задната завеса, когато един човек влезе през входната врата. Клиентът огледа, попита за седло и излезе.

Малко след това Мици излезе заедно с двамата работници, след като предупреди Лий да се пази. Джоди искаше да остане, но Бъкскин каза, че най-добрият помощник тази нощ щеше да бъде Блекхок.

Първият човек, когото Бъкскин срещна вечерта, беше един баптистки проповедник. Той беше избран от районния секретар аа съдебен заседател и смяташе това за свое гражданско задължение.

– Оставете кесаревото кесарю – заключи проповедникът.

– Някой потърси ли ви преди процеса? Някой предложи ли ви пари, за да гласувате по един или друг начин? – попита Бъкскин.

– Не, сър. Аз не бих търпял подобно отношение. – Той замълча. – Разбирам какво искате да кажете, но понеже съм божи човек, сигурно не са посмели да ми предложат. Да. Сигурно е така.

Другият от заседателите беше Лани Таблер. Когато се вмъкнаха в къщата му, без да почукат, завариха Лани почти готов с опаковането на багажа си. Той подскочи, когато Блекхок отвори вратата на спалнята и безшумно пристъпи вътре.

– Проклет индианец! – изруга той. Бъкскин мина покрай Блекхок и зададе същите въпроси като на проповедника.

– По дяволите, не, никой не ми е предлагал пари! Това е незаконно, а и нямаше време за това. Избраха ни само два часа преди да почне процесът. Е, някои снощи може и да са били посетени, но аз не съм.

– Колко ти предложиха, мистър Таблер? – попита Бъкскин.

– Изобщо не съм длъжен да слушам това. Напуснете къщата ми веднага!

– За къде се стягаш?

– Брат ми се разболя в Шейен. Трябва да ида там да му помогна в магазина.

– Кесията ти май че е издута, мистър Таблер. Чудя се колко пари си изтеглил от банката за път...

Бъкскин взе портфейла му от шкафа и го отвори. Пачка банкноти изпадна на леглото. Таблер посегна към нея, но големият нож на индианца опря в гърлото му и той се отпусна назад.

Лий преброи парите.

– Петстотин и осемдесет долара. Значи цената на съдебен заседател се е вдигнала. Сега тръгваш, Таблер, но не към Шейен. Ще идем да си поговорим с районния прокурор.

Същата нощ Бъкскин и Блекхок откриха още трима съдебни

заседатели, които имаха в себе си пачки с пари и се готвеха за път. До полунощ Лий ги беше натикал и заключил в една странична стаичка в канцелариите на районния прокурор. Прокурорът каза, че ще ги държи там тази нощ, а на сутринта първата му работа ще бъде да ги затвори в ареста и да повдигне нови обвинения срещу шерифа Ламбърд за намеса в работата на съдебните заседатели и подкуп. Бъкскин и Блекхок вървяха по пустата главна улица към магазина на индианеца, над който бяха стаите, в които той живееше. Само три кръчми бяха още отворени. Блекхок забави, когато минаваха покрай последната осветена с фенери кръчма, сви в съседната тъмна уличка и дръпна Бъкскин след себе си.

– Струва ми се, че имаме компания – прошепна той. Почакаха малко и Блекхок внимателно погледна иззад ъгъла. Нямаше никого. Тротоарът беше пуст.

Те продължиха към магазина, отключиха и влязоха вътре.

Блекхок едва беше запалил фенера, когато входната врата с трясък се отвори и Слеш Уейд изпълни рамката ѝ, като насочи револвер към двамата мъже.

– Добре, добре. Нашето абсурдно червенокожо човешко подобие се е сдружило с нещастното бяло човешко подобие. От дълго време чакам да си уредя сметките с теб, Морган. Изглежда, че това време вече дойде. – Той размърда огромния си револвер. – Джентълмени, пуснете железата на земята, пистолетите, искам да кажа. Бъкскин, не забравяй големия и мъничкия, дето го криеш. Ти, червения, пусни тая кама долу, бавно и красиво. Хайде, мърдайте, преди да съм изгубил търпение и да съм почнал да стрелям.

ОСМА ГЛАВА

Мъжът с пистолета се прицели в Бъскин и се ухили:

– В случай, че не знаеш кой съм аз, лайно такова, аз съм Слеш Уейд. Чух какво си направил с Гейдж. Гръмнал си го от засада, точно както прави куче като теб. Сега малко ще огладим нещата.

– Не беше от засада – каза Бъскин. – Имаше човек с Гейдж, когато го срещнах. Беше честен бой. Гейдж беше само малко по-бавен.

Уейд отново се ухили:

– Отлично, по дяволите! Става интересно. Сега аз ще науча, че съм по-бърз от Морган. Обикновено тези игри не ги играя. Гейдж и аз стреляхме по бутилки, да видим кой ще пръсне пръв бутилката. Аз почти винаги печелех. Така че съм по-бърз от Гейдж. По-бърз от всеки в тази шибана област.

– Което те прави главния главорез на шерифа, нали? – попита Бъскин.

Слеш се засмя:

– Знае се, че от време на време върша някоя работа за шерифа. Обикновено не използвам пистолети, само кротко убеждение.

– Наистина, носи ти се славата из града – забеляза Бъскин. – И сега ще ме застреляш и ще обявиш, че си по-бърз от мен? Няма свидетели. А защо това да не стане на главната улица, за да те види половината град?

– Аз не работя така. По дяволите, имам си добра репутация. Всичко, което искам, е да се върши работа.

– Работа, която ти е възложил шерифът Исаея Ламбърд, нали? – попита Блекхок.

– Може би, а може би не. Не е твоя работа, гаден индианец – каза Слеш с ярост, но не сваляше очи от Бъскин.

– Наистина ли искаш да ме пробваш, Слеш? Ако искаш, нека идем в кръчмата, да намерим свидетели и да го направим както Трябва.

Огромният мъж с пистолета се намръщи, очевидно обмисляше предложението. Накрая тръсна глава:

– Не, готвиш някакъв номер. Няма да си изпусна предимството. Ти, индианец, легни на пода в ъгъла. Морган, иди до входната врата, аз ще съм тук. Това са осем крачки. Никой не пропуска от осем крачки. Който изтегли първи, печели. Другия го погребват. Мърдайте, докато не съм

размислил.

Двамата отидоха до посочените места. Бъкскин застана с леко разрачени крака и с ръката над кобура.

Слаш отстъпи три крачки и прибра револвера си в кобура.

– Веднага щом си готов, можеш...

Бъкскин измъкна колта и стреля. Двата изстрела бяха дадени почти едновременно, но петлето на пистолета на Бъкскин удари частица от секундата по-рано. Когато ръката му вадеше оръжието, Бъкскин направи стъпка напред с левия си крак, поставяйки го пред десния в една линия с него. В същото време обърна лявото си рамо напред. Така той застана странично на Слаш.

Бъкскин по-скоро почувства, отколкото чу изтрещяването на пистолетите в малката стая. Звукът го оглуши. Той усети въздушната вълна от куршума на Слаш, който профуча край рамото му през мястото, където би се намирало сърцето му, ако не се беше обърнал и пристъпил напред.

През бученето в ушите си Бъкскин чу див рев. Слаш бе срещнал куршума му с гърдите си, олюля се назад, изгуби равновесие, стовари се върху тезгяха и падна зад него.

Беше мъртъв, когато Бъкскин коленичи до него. Той прекара ръка през лицето си:

– Проклет глупак! Нямах друг начин.

Блекхок кимна:

– Беше доста бърз. Почти колкото теб. Никога преди не съм виждал тази стъпка напред. Ти усети ли куршума му?

– Да го усетя? Мина край рамото ми на не повече от инч. Ако не бях мръднал, сега и двамата щяхме да сме мъртви.

– Да го изнесем отзад. Ще го изкарам някъде навън, на миля от града, и ще го закопая.

– Не можем ли да кажем, че е при самоотбрана? Не трябва ли да идем при прокурора?

– Не сега. Имаш достатъчно неприятности.

– Прав си. По-добре е да се прибера в ранчото.

След два часа Лий беше в ранчото. Почука на прозореца на спалнята на Мици и тя веднага се показа.

– Всичко наред ли е? – попита тя. Вдигна прозореца и се появи по тънка нощница, с дълбоко деколте. Тя се сви и седна на перваза. На лунната светлина Лий можеше да види голите и гърди. Тя, изглежда, нямаше нищо против.

Той ѝ разказа накратко за предизвикателството на Слаш Уейд и как

е завършило всичко.

– Тръпки ме побиват само като си помисли за това. – Мици протегна ръка и докосна лицето му. Прекара ръка по бузата му и я зарови в русолявите му коси. – Искаш ли да влезеш за малко да поговорим?

Бъкскин се усмихна:

– Не мисля, че е добра идея... както си облечена.

– Ако те смущава нощницата, мога да я сваля – кафявите ѝ очи заблестяха.

Лий поклати глава.

– Не е така. Не че не изглеждаш апетитна, просто не е редно. По-добре да вървя да спя.

Той вдигна ръка и дръпна прозореца. Тя неохотно се размърда, показвайки му отново стегнатите си, тежки гърди през деколтето на нощницата.

Но тази вечер Лий дълго не можа да заспи.

На следващата сутрин, малко след единадесет, в „Бокс Ер“ влетя ездач. Мъжът скочи от коня и почука на задната кухненска врата. Подаде на Мици писмо.

Когато тя го прочете, хукна към корала, където мъжете се мъчеха да укротят един див кон, който бяха хванали край хълмовете. Бъкскин я посрещна и тя размаха писмото.

– От Блекхок е. Има съобщение, че „Бокс Ер“ ще се продава на търг по разпореждане на шерифа, за изпълнение на съдебно решение срещу имота поради неизплатени данъци. Това не може да бъде! Никога не съм получавала съобщение, че дължа някакви такси. Татко ме предупреждаваше да плащам всички данъци и такси точно на деня.

– Най-добре да се върнем в града – каза Бъкскин. – Ще оседлая коня ти. Трябва да видим Блекхок. Може би ще имаме неприятности.

Двамата яхнаха конете си и препуснаха към Боаз. Когато влязоха в града, Бъкскин видя едно от съобщенията върху една къща, скъса го и го подаде на Мици. Тя го прочете и му го върна.

– Търгът ще се състои пред съда, в три часа този следобед. Имаме малко време. Аз ще се видя с Блекхок. Ти иди при районния секретар и му кажи, че никога не си получавала каквото ѝ да е съобщение. Взе ли със себе си банковите чекове и платежните разписки?

Тя кимна:

– Бъди внимателен, Лий Морган. Тези обяви за издирване са все още в много джобове и Шерифът не ги е отменил.

Бъкскин премина през няколко улички и се озова на гърба на

седларския магазин. Когато влезе, завари Блекхок с насочена срещу вратата ловна пушка. Като го видя, индианецът, кимна и свали оръжието.

– Случиха се някои неща. Тук идва прокурорът. Каза, че работи по обвиненията срещу шерифа, но ще му отнеме време, може би до утре. Съдията трябва да подпише няколко заповеди, а той е извън града.

– И така, той може ли да спре търга, който шерифът организира?

– Не и с доказателствата, които сега има. Говорих с щатския данъчен инспектор. Беше нервен като стара квачка. Сто на сто е взел пари от Ламбърд, за да стъкми тази работа. Не зная как е уредил всичко за шерифа, но почти се подмокри, докато му задавах въпроси.

– Сметката, която не е платена, е сто двадесет и осем долара – каза Бъкскин, като гледаше съобщението. – Доста пари. Виждал съм такива търгове. Шерифът прави първото залагане за сумата, която имотът дължи. В някои случаи щатът взема някаква сума над дължимата, но в повечето щати законният собственик взема сумата, която е наддадена над дължимата, и имотът преминава във владение на новия собственик, който е спечелил търга.

– Тъй че някой може да купи цялата ферма „Бокс Ер“ за сто двадесет и осем долара? – попита Блекхок.

– За съжаление, повечето закони са написани така, че да те накарат редовно да си плащаш данъците.

– Тя може ли да спре търга, като плати сега? – попита Блекхок.

– Изглежда разумно, но в повечето случаи не става. Вече е твърде късно и процедурата по търга трябва да се проведе.

Блекхок тръсна глава:

– Досега трябваше да съм се научил да разсъждавам като белите, но все още не мога да проумея как един човек може да притежава земята. Това е Майката Земя. Как някой може да притежава нещо, което е било тук стотици, дори хиляди години. Земята трябва да принадлежи на всички.

– Разбирам какво казваш, но светът на белия просто не е устроен така. А има ли някаква реакция за Слеш Уейд?

Индианецът продължи да работи седлото и поклати глава:

– Едва ли някой ще го намери. Не се тревожи за това. Не е голяма загуба за града. Само шерифът ще съжалява, никой друг.

– Да си видял разлепени нови обяви за издирване или още ловци на награди? – попита Бъкскин.

– Видях две тази сутрин. Използвах ги да си запала огъня.

Бъкскин крачеше напред-назад в малкия магазин. Блекхок се

усмихна:

– По-добре иди и се разходи навън, преди да ми изтъркаш дъските.

– Трябваше да ида с Мици, за да се срещна с районния секретар и с данъчния инспектор, но мисля, че нямаше да е много умно.

Блекхок само му се усмихна.

– Добре, добре. Отивам да се разтърча по главната улица – каза Бъскин.

– Дръж шапката ниско над очите, бели човече, и си пази скалпа. Може някой да те познае.

Бъскин излезе от магазина и тръгна по главната улица на Боаз. Видя повече от дузина нови магазини, които не бяха там преди дванадесет години, когато беше напуснал града. В един се продаваха само мъжки дрехи. Лий не можеше да повярва, че тук, в дивия Айдахо, може да има магазин за мъжка мода.

Мина покрай една кръчма и му се прииска да влезе вътре, но устоя на изкушението да изпие чаша бира. Съвсем наблизо беше сградата на съда. Бъскин мина от другата страна на улицата и се загледа във витрината на агенция за търговия с недвижими имоти. Той не знаеше дали е държавна агенция, която регистрира продажбите на земя, или беше местен предприемач, който се опитва да търгува със земя и къщи.

Лий тъкмо щеше да се обърне, когато един мъж до него го извика по име:

– Морган! Бъскин Лий Морган. По дяволите, това си ти и аз ще съм с две хиляди долара по-богат.

Стоеше на десет крачки от Лий и държеше ръката си на бедрото, върху излъскан от употреба револвер.

– По-богат или мъртъв – каза Бъскин.

Човекът беше висок почти колкото Бъскин, слаб и жилав. Носеше ниско нахлупена изтъркана каубойска шапка, изтъркани джинси и яке.

– Там, откъдето идвам, приятел, истинските мъже доказват думите си с действия.

– Какво можеш да предложиш?

Лий въздъхна. Половин дузина мъже и три жени се бяха събрали да наблюдават малката драма.

– Преди да направиш нещо глупаво, позволи ми да ти демонстрирам нещо. Намери един камък, колкото юмрук, или буца пръст. Дръж я настрани с изпъната ръка, на височината на рамото си, и я пусни. Веднага щом я пуснеш, ще изтегля пистолета и ще стрелям. Ще пръсна буцата, преди да стигне земята.

Човекът с тъмната шапка подсвирна.

– Хайде бе. Никой не може да направи това. Никой не може да изтегли револвера и да стреля толкова бързо, камо ли да уцели толкова малка мишена.

– Намери една буца или изчезвай! – каза рязко Бъкскин. Гласът му беше дрезгав от ярост и напрежение.

Едно малко момче изтича и подаде на каубоя буца пръст, голяма колкото юмрук. Мъжът погледна буцата, после Бъкскин.

– Ще идем ей там, в уличката, за да не пострада някой – каза каубоят.

Двамата тръгнаха. Мъжът поклати глава и каза:

– Стрелецо, ако можеш да пръснеш буцата с тази дяволска бързина, ще си свия палатката и ще изчезна. Няма да чуеш и една дума повече за мен.

– Дръж я настрана – каза Бъкскин. Разкрачи малко крака и постави дясната си ръка на колта. – Пускай когато искаш.

Каубоят пусна буцата почти веднага. Тя се устреми към земята. Бъкскин измъкна револвера и стреля. Куршумът му пръсна буцата, когато тя беше на един фут над земята. Вълна от възторжени възклицания дойде от зяпачите. Бъбривият каубой с тъмната шапка погледна за момент облачето прах, поклати глава, обърна се и се отдалечи.

– Как го правиш, мистър? – попита едно десет-дванадесетгодишно момче.

– Практика, малкия, много, много практика. Надявам се никога да не ти се налага да практикуваш толкова много с револвер.

Бъкскин продължи разходката си. Никой повече не го закачи. Пред съда срещна Мици, която тъкмо излизаше от сградата.

Бъкскин я хвана за ръката:

– Какво стана?

– Той каза, че е вече късно да платя. Секретарят не може да направи нищо, за да спре търга. Каза, че единствената ми възможност е да спечеля търга и да откупя обратно собствената си ферма.

– Значи зависи от това, кой наддава срещу теб. – Бъкскин се усмихна. – Може би няма да има толкова много хора в три след обед. Хайде да идем да хапнем, както казват в Сан франциско, и ще обмислим положението.

Обядваха в малко ресторантче. Бъкскин беше седнал на стола до стената и можеше спокойно да наблюдава пространството пред себе си. Гледаше към вратата и преценяваше всеки, който влизаше, но този път

нямаха неприятности.

След обяда се върнаха в кожарския магазин.

– Чух, че си забавлявал хората на улицата с тарикатска стрелба – каза Блекхок.

Бъкскин сви рамене.

– По-добре, отколкото да убия някого. Понякога пропускам и не излиза толкова ефектно.

Мици вдигна вежди и Бъкскин ѝ разказа какво се беше случило.

Около три следобед Бъкскин, Мици и Блекхок пристигнаха пред сградата на съда. Там имаше само трима души, които чакаха за търга. Мици ги огледа един след друг, после се приближи към единия и започна да му обяснява ситуацията. Човекът сви рамене. Следващият, с когото Мици говори, се ядоса на районния секретар, който беше направил толкова глупава грешка.

В три часа шерифът излезе от съда с папка в ръка и я вдигна:

– Дами и господа, събрани сме днес тук, за да предложим на открит търг, поради неизплатени задължения, имота, познат като ранчото „Бокс Ер“, който все още е притежание на Клод и Мици Роланд. Първоначалната сума е равна на размера на задълженията – сто двадесет и осем долара. Чувам ли откриващо предложение?

– Един момент – извика Мици. Тя се качи на стъпалата. – Аз съм Мици Роланд, собственичка на „Бокс Ер“. Искам всеки да знае, че тук се върши мошеничество и в нарушение на всякакви закони. Районният данъчен инспектор никога не ми е изпращал съобщение, че дължа някакви данъци, а районният секретар каза, че изобщо не знаел, че сроковете за плащане на задълженията ми изтичат. Каза, че обикновено общината налага глоба за ненавременно изплащане на сметките и ги представя отново. Това също не беше направено. Тук има заговор, за да ми откраднат ранчото. То струва много повече от сто двадесет и осем долара и шерифът и данъчният инспектор го знаят. Това е незаконен търг и шерифът ще бъде отново арестуван за противозаконни действия. Търгът може и да се състои, но Ламбърд ще влезе в затвора.

– Достатъчно, мис Роланд! – извика шерифът. – Нито една дума повече, или ще накарам заместник-шерифа да ви отстрани. Кой ще открие залаганията със сто двадесет и осем долара?

– Аз давам толкова – чу се глас от едната страна. Бъкскин се придвижи нататък. Около стъпалата се бяха събрали тридесетина човека.

– Имаме предложение за сто двадесет и осем долара. Кой дава сто и петдесет?

– Давам сто двадесет и девет долара – викна Мици. Шерифът не ѝ обърна внимание.

– Беше направено ново предложение – чу се глас отзад. – Трябва да го отбележите.

– Казах, давам сто двадесет и девет долара – извика Мици отново.

Шерифът се намръщи:

– Добре, имаме един долар повече. Наддавайте.

– Сто и петдесет – отново се чу младежки глас отстрани. Бъкскин вече беше забелязал кой наддава и бързо зае място до него. Това беше Гейдж Ламбърд. Ранената му ръка бе повесена през врата на бяла превръзка. Бъкскин се приближи плътно до него откъм здравата му страна и го притисна, като опря в ребрата му малък деринджър с две цеви.

– Сто петдесет и един долар – извика Мици. Шерифът отбеляза новото предложение с лека усмивка и кимване и погледна към сина си.

– Други предложения?

Гейдж Ламбърд зяпна да каже нещо, но Бъкскин го мушна по-силно с пистолетчето и изсъска в ухото му:

– Да не ти е омръзнал животът, момче? Мога да те застрелям и да изчезна за секунди, и никой няма да разбере кой те е убил.

Гейдж замълча.

– Имам предложение за сто петдесет и един долара за ранчото „Бокс Ер“ с приблизително шестстотин глави добитък. Има ли друго предложение?

– Няма – чу се гласът отзад.

– Друго предложение за този ценен имот, моля!

– Ти наддавай, шерифе, преди да те натикат отново в затвора – викна трети веселяк.

– Аз печеля! – извика Мици.

– Кажи, че е продадено, шерифе, или ще го кажем вместо теб. – Гласът беше на Блекхок, който веднага се скри, щом шерифът погледна нататък.

– Добре. Сто петдесет и един: първи път... втори път... Продадено за сто петдесет и един долара. Идете при районния секретар да платите и да уредите документите си.

Шерифът слезе по стълбите и се запъти към сина си. Гейдж стоеше там, където си беше, но Бъкскин вече не беше до него, даже не се виждаше наоколо.

– Какво стана, по дяволите? – изсъска шерифът. – Какво ти стана?

Когато шерифът и раненият му син се отпавиха към канцелариите,

само още няколко души се въртяха наоколо. Един от тях беше Бъкскин Лий Морган, който се подсмивваше доволен, като гледаше как шерифът още малко и ще се нахвърли на собствения си син.

Половин час по-късно тримата приятели се срещнаха в магазина на Блекхок. Мици беше платила сто петдесет и два долара и беше взела фактура и документ за законно прехвърляне на собствеността ѝ. Сега ранчото беше записано само на нейно име.

Още нищо не се бе чуло за Слеш Уейд.

– Може би още никой не го е намерил – каза Блекхок.

Мици мрачно поклати глава:

– Нека да не си търсим белята. Имаме доста работа във фермата. Трябва да се заемем с нея.

Тя се приближи и сърдечно прегърна индианеца. Той смутено се отдръпна и отстъпи назад. Изчерви се като момиче и се чудеше къде да си дене ръцете.

– Благодаря, Блекхок. Дълга ви толкова много, момчета. Мисля си, че трябва да вземем и Блекхок на заплата.

Индианецът се направи на изненадан:

– И мен? Искаш да кажеш, че на този нехранимайко му се плаща, за да помага на красиво момиче като теб?

Всички се засмяха. Мици ѝ Бъкскин излязоха през задната врата в двора, където бяха оставили конете си.

– За два часа ще сме в ранчото, което сега е изцяло мое. Ще уточним задачите и ще разпределим хората. Охо, с осем човека работата е удоволствие.

Известно време яздеха мълчаливо. После Мици цриближи и докос-на Лий по рамото.

– Бъкскин Лий Морган, отново ти благодаря за помощта. Ако те нямаше, Гейдж щеше да вдигне цената до небето и ранчото щеше да ми струва хиляди долари.

– Красива госпожице, единствената награда, която желая, е да видя още веднъж прекрасната ти усмивка и да зная, че си щастлива в стария „Бокс Ер“. Сега да се прибирате въщи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Утрото в „Бокс Ер“ настъпи ярко и чисто. Бившият кравар, а сега кухненски работник, помогна на Мици да приготви закуската, изтърпа подигравките на другите трима стари работници и се зае с почистването, след като закуската свърши.

Мици, Джоди и Бъкскин определиха какво трябва да се свърши през деня, Бъкскин и Джоди си разделиха хората и всеки замина начело на групата си.

Някои от стадата трябваше да се преместят от ниските райони на по-високите пасища, където тревата щеше да бъде зелена до късно през есента. Работата им отне по-голямата част от деня. Когато се върнаха вечерта, Джо-ди каза, че отново е намазал с мехлем болната крава и е преброил кравите и телетата.

След вечеря Чарли отново се зае със съдовете. Мици каза на Бъкскин, че иска да говори с него около осем часа в кабинета си. Тя беше започнала да нарича така старата бърлога на баща си, където той държеше всички документи за имота и книгите за сметки, които представляваха цялата история на ранчото.

Бъкскин се разходи из двора, за да раздвижи краката си, схванати след дългата езда, и тръгна към Мици точно в определеното време.

Мици вдигна очи от книгата за сметки и се усмихна, като го видя да влиза.

– Обичам точните хора – каза тя и започна да говори за намерението си да премести всичките си стада по-високо в северните райони, за да могат до зимата животните да бъдат в най-далечните пасища и все още да намират достатъчно зелена трева.

– Само трябва да зная кога точно да започна да ги прибирам обратно – каза тя. – Помня, че татко го правеше в зависимост от това, какво ще се случи лятото. Той знаеше и точно кога да окоси тревата покрай потока, там, където той се разлива през пролетта. Можем да го окосим и със сърпова косачка. Преди седмица видях една в града – чисто нова. Работи по-бързо от шест човека с коси. Нямам понятие колко струва.

– Ще косиш сено и ще го прибиращ в хамбара, за да храниш животните през зимата, когато снегът им стигне до корема и не могат вече да го изравят, за да стигнат до тревата под него, нали?

– Да. Спомням си, че татко е правил това два пъти. Казваше, че е

спасил половината от стадото си по този начин, иначе животните щели да измрат от глад.

– Тежка работа е да мъкнеш сено от пасищата.

– Имаме плъзгачи за шейните. Можем да ги сложим на две от нашите каруци, с които превозваме сено. Те са големи и събират голямо количество сено.

– Може и да стане – каза Бъкскин. – Кога обикновено пада първият сняг тук?

– Първият, който се задържа, е обикновено към края на ноември.

– Значи искаш да прибереш повечето от говедата тук преди декември. Редът трябва да е обратен на този, по който ги изпращаме.

– Да го направим сега, докато си още тук – предложи Мици и двамата се заеха с разпределянето. Когато свършиха, беше почти десет часът.

– Добре. Засега стига. – Протегна се Мици. – О, искам да ти покажа нещо. Снимка на баща ми. Искам да научиш нещо за него. Той създаде това ранчо от нищо.

– Къде е снимката?

– А, беше тук, но я преместих. Ела, ще ти я покажа.

Те излязоха от кабинета, минаха през малкия хол и спряха пред нейната спалня. Мици видя, че Лий се поколеба на вратата, но продължи, сякаш нищо не е забелязала:

– Един пътуващ фотограф му я направи. Доста добра е.

Бъкскин влезе в стаята и погледна снимката, която Мици му подаде. Момичето се приближи плътно до него, прегърна го леко, повдигна се и го целуна по устните. Целувката беше много кратка.

– Лий, много мислих за последните ни целувки. Неприятно ли ще ти е, ако опитаме пак?

Бъкскин ѝ се усмихна. Гърдите ѝ плътно се притискаха към него, ръцете ѝ го обгръщаха.

– Напротив, приятно ще ми е, но първо да оставя снимката. – И той остави снимката на шкафа. Обръщайки го плътно с ръце, Мици поднесе устните си за целувка. Той я целуна силно, като я притисна към гърдите си, и тя деко изстена. Лий я пусна и се вгледа в очите, когато устните му се отделиха от нейните.

– О, боже! – въздъхна тя. – Това беше чудесно. Нека го направим пак.

Сега тя се повдигна и го целуна по устните силно и лекичко го ухапа. След това разтвори устни и езикът ѝ се вмъкна в устата му.

Изведнъж коленете ѝ се подкосиха и тя увисна на врата му. Лий не беше подготвен и двамата паднаха на леглото. Беше доволен, че леглото издържа. Без да откъсва устни от неговите, тя хвана ръката му и я вдигна към гърдите си.

– Погали ме малко. Толкова те желая, че чак ме е страх – прошепна пламенно.

Той помилва нежно гърдите ѝ, после разкопча едно копче на блузата ѝ и мушна ръка под нея. Мици не носеше нищо отдолу и той усети топлите ѝ гърди. Зърната им пулсираха.

– О, господи! О, скъпи! Когато ме докосваш така, ми се иска да...

Преди тя да успее да довърши, тялото ѝ се разгърси от чувствена тръпка. Сякаш хиляди електрически искрици преминаха през нея, изгаряйки я цялата. Стон, изпълнен с наслада, се откъсна от гърдите ѝ.

Мици погледна към Лий с широко отворени очи, почувствала парещия гъдел на желанието. Ръцете му я галеха нежно и ласките му я потапяха в неизпитвано досега блаженство. Тя трепереше и се извиваше и когато сладостното усещане отзвуча, усмивката ѝ беше толкова щастлива, че той не се сдържа и я целуна. Устните му едва я докоснаха и усмивката ѝ стана още по-прекрасна.

– Бъскин, искам да сваля всичките си дрехи, да сваля и твоите, да останеш с мен цялата нощ и да ме научиш как се прави любов.

Бъскин я остави и стана:

– Ти си девствена, нали, Мици?

Тя кимна:

– Но аз искам да правя любов с теб. Искам да ми покажеш какво да правя и как да го правя. Искам да науча всичко, което трябва да се знае за секса и за мъжете, и как да направя един мъж щастлив.

Бъскин отстъпи назад.

– Това са неща, които ще научиш със съпруга си. Най-добре за двама ви е да се учите заедно, но това няма да съм аз. Аз съм тук само за кратко.

– Не ме е грижа. Искам те сега. Не разбираш ли?

– Да, сладка Мици. Разбирам много повече, отколкото си мислиш. Затова излизам от стаята, иреди да сме стигнали твърде далеч. Ти вкуси малко от секса. Сега запази усещането в себе си и се наслаждавай на това, което чувстваш. Съживявай го отново и се радвай, без да бързаш, спокойно. Всичко ще дойде с времето си. – Той пристъпи към вратата. – Най-добре е да вървя да спя. Утре ни чака дълъг ден. Лека нощ и щастливи сънища.

Лий излезе от стаята и затвори вратата.

На сутринта, точно след закуска, в ранчото пристигна момче на не повече от шестнадесет години. Конят му беше запенен и дишаше тежко. Момчето го спря и скочи от седлото.

Лий му подаде канче вода и когато момчето вече можеше да говори, произнесе на пресекулки:

– Имам съобщение от Блекхок. Той е в затвора. Каза да ти предам, че е обвинен заради някакво момиче, което той се кълне, че никога не е виждал. Моли да дойдеш веднага и да му помогнеш, защото ще го осъдят и ще го обесят.

Джоди вече беше на пасището с четирима работници и Лий тъкмо се приготвяше да отиде при тях, но явно този ден щеше да има работа в града. Той попита момчето дали вече е закусувало. То поклати отрицателно глава и Лий го хвана за ръката и го поведе към кухнята. Вътре извика на Чарли.

– Една стабилна закуска за момчето! Къде е Мици?

– Отиде в стаята си преди няколко минути – каза Чарли и погледна младия човек: – Обичаш ли яйца и пържени филийки?

Момчето кимна.

Лий прекоси кухнята и се забърза към стаята на Мици. Почука и веднага чу гласа ѝ:

– Влез.

Като чу какво се е случило, тя веднага започна да събува работните си панталони, които току-що бе навлякла. Бъкскин тръгна към вратата.

– Ще оседлая конете. Бъди готова да тръгнем след пет минути.

Два часа и половина по-късно Бъкскин и Мици влязоха в Боаз и се спряха до сградата на районния съд. Завързаха конете си на ко-невръза.

Бяха се разбрали Мици да влезе в канцелариите на шерифа и да разбере подробности по обвиненията. После щеше да се върне при Лий и двамата щяха да решат какво да правят.

Когато влезе при заместник-шерифа, той ѝ показа оплакването, подписано от Артур Денли. Той обвиняваше Блекхок, че е задявал дъщеря му, Опал Денли, която била на четиринадесет години. Заговарял я в тъмнината близо до дома ѝ, галел я и правел недвусмислени намеци. Пускал я чак когато започвала да вика. Бяха посочени дори дните, когато се е случвало това – съботните вечери на три последователни седмици.

Не ѝ бяха позволили да види Блекхок, който беше в затвора без право на пускане под гаранция до процеса, който щеше да се състои на

следващия ден. Мици си спомни, че познава момичето. Беше я виждала в училище. Беше с пет години по-млада от Мици.

Като се върна при Лий, Мици му разказа какво е разбрала и без да губят време, двамата се метнаха на конете и препуснаха към края на града. Спряха пред една малка къща, която имаше нужда от стабилен ремонт и боядисване.

– Ето, тук живее Опал. Майка ѝ умря преди две или три години при епидемия от грип. Артур, баща ѝ, винаги е бил зле с парите. Преди около шест месеца чух, че бил обвинен от собственика на магазина, в който работеше, че крадял. Не бяха повдигнати съдебни обвинения, но Артур изгуби работата си. Оттогава семейството е много зле. Изненадана съм, че момичето може да се съгласи да каже такова нещо. Мисля, че е най-добре да влезем и да говорим с нея и с баща ѝ.

Слязоха от конете и почукаха на вратата. Отвори им младо момиче, в избеляла от пране рокля, твърде малка за нея. Косата ѝ беше нересана.

– Опал, позна ли ме? – попита Мици. – Аз съм Мици Роланд. Някога двете ходехме заедно на училище.

Лицето на Опал трепна. Тя явно позна Мици и кимна:

– Помня те. Ти винаги носеше хубави рокли.

– Може ли да влезем? Това е мой приятел, мистър Морган.

– Татко не е вкъщи. Излезе да търси работа – каза тя, но като видя, че с това няма да ги отпрати, кимна с глава. Двамата влязоха във всекидневната, където безредно бяха сложени саморъчно направени мебели, които се нуждаеха от основно почистване. Седнаха на две пейки и Мици започна направо:

– Опал, казала си на баща си, че мистър Блекхок те е заговарял и задявал. Аз познавам Хари Блекхок. Той е добър и спокоен човек. Не мисля, че би могъл да ти направи нещо.

– Но ми направи. Точно както казах на шерифа. – Момичето скръсти ръце и в очите ѝ се появи предизвикателно пламъче. – Направи ми. Аз го казах и той не можа да го отрече.

– Той е отрекъл, Опал. Имаме неговата дума срещу твоята.

– Направи ми точно това, което татко ми каза да кажа. – Очите ѝ внезапно се разшириха и тя покри лице с ръцете си.

Мици се усмихна:

– Значи баща ти ти е казал да кажеш, че мистър Блекхок те е задявал. Ти точно това каза, Опал.

– А, не! Най-напред аз казах на татко какво ми направи той, после

татко отиде при шерифа и после аз казах и пред него какво направи Блекхок два пъти с мен.

– В обвинението пише, че било три пъти. Два пъти или три пъти, Опал?

– Да, три пъти.

– Баща ти ли ти каза да кажеш, че било три пъти?

– Да... Не, аз казах на татко. – Опал отново покри лицето си с ръце. Сълзи потекоха между пръстите ѝ и тя започна да хълца.

– Опал, аз вярвам, че ти изобщо не знаеш кой е Хари Блекхок, нали? Не мисля, че някога те е докоснал или те е погледнал странно, или изобщо те е заговарял. Той не е такъв човек. Той беше приятел на баща ми и аз го познавам от десет години. Винаги е бил учтив и внимателен.

– Той е езичник, индианец. Няма значение какво ще му се случи.

– Така ли каза баща ти? Това ли ти каза, когато те накара да излъжеш шерифа?

– Татко каза, че е индианец.

– Ти би ли познала Блекхок, ако го видиш на улицата, Опал?

– Ами, мисля, че да. Беше винаги тъмно, когато ме причакваше.

– Тогава как разбра, че е той?

– Казаха ми.

– Баща ти и шерифът?

Тя се разплака отново. Мици я прегърна и момичето се отпусна в ръцете ѝ.

– Не исках да го правя. Казах на татко, че съжалявам и няма да позволя на Бенойт вече да ме докосне. Беше ми любопитно, а татко ни хвана и наби Бенойт, заведе го у тях и се развика на баща му. После се върна и ме попита дали Бенойт... нали разбирате – тя погледна Бъскин. – Дали ми е направил нещо. Аз казах, че не. После, една седмица по-късно, татко ми каза, че е бил при шерифа с мистър Инглез, собственика на магазина. Татко ми каза какво да кажа. Каза, че трябва да го направя. Просто нямаше начин. Ако не го направех, и двамата щяхме да имаме големи неприятности.

Чуха се стъпки откъм входната врата и един мъж влезе бързо в стаята. Беше висок. Под сакото му се показваше връзка и мръсна бяла риза. Беше избръснат, но не много добре.

– Кои сте вие? – извика той. Мици стана и му подаде ръка.

– Аз съм Мици Роланд, от ранчото „Бокс Ер“. Искам да помогна на теб и на Опал.

– Нямам нужда никой да ми помага. Вече имам предложение за

работа. Предложиха ми да работя четири часа дневно в едно кафене в Боаз, но още не е сигурно.

– Опал каза, че ти и шерифът сте й говорили за Хари Блекхок. Защо беше при шерифа? Да не са те хванали пак да крадеш?

Лицето на Артур Денли почервения и той изкрещя нещо, което Мици не разбра. Обърна се и излезе от стаята, като мърмореше и ругаеше. Когато се върна, беше се успокоил.

– Вие винаги ли така се месите в работите на хората?

– Когато тези работи поставят мой приятел в опасност, винаги се намесвам. Вие сте обвинили Хари Блекхок в сериозно престъпление. Могат да го изпратят в затвора за тридесет години, разбирате ли това?

– Тридесет години? Шерифът каза, че може би ще му дадат шест месеца поправителен труд на строежа на пътя.

– Така ли каза шерифът?

– Да. Каза, че е време някой да... – Денли млъкна. Раменете му се свиха и той тежко се отпусна на един стол. Потърка лицето си. – Какво трябваше да направя? Опитвам се да се грижа за дъщеря си. Тя дори няма дрехи да иде на училище. Няма приятели. Изгубих работата си и гладувахме. Опитах се да открадна малко хляб и сирене от стария Инглез. Той ме хвана и ме заведе при шерифа. Шерифът поговори с Инглез, даде му двадесет долара и той си отиде доволен. После ме погледна и каза, че мога да си уредя с него нещата много лесно. Всичко, което трябваше да направя, е да се закълна, че Хари Блекхок е задявал дъщеря ми три пъти. Беше съвсем лесно. Подписах оплакването, казахме на Опал какво да говори и натикахме индианеца в пандиза. Шерифът ми даде и десет долара да си купя храна. Купих храна, не съм пияница.

Мици погледна отчаяния човек. Това, което му трябваше, беше добра работа и тя веднага реши.

– Мистър Денли, какво ще кажеш за постоянна работа в моето ранчо като готвач? Имаме осем работници, а с теб, с Опал и мен ставаме единадесет. За известно време ще сме дванадесет. Ще ти плащам тридесет долара на месец. Ще имате храна и квартира. Ти и Опал ще сте в къщата.

– Ами, не зная. Да се преместим там...

– Промяната ще ви дойде добре. Какво ще кажеш?

– Какво трябва да направя за тази добра работа?

– Всичко, което трябва да направиш, е да разкажеш на районния прокурор това, което каза на нас. Мисля, че можем да убедим прокурора да свали всички обвинения срещу Хари Блекхок, а той няма да подава

оплаквания срещу теб и Опал. Добра сделка, нали?

Половин час по-късно четиримата влязоха в канцеларията на районния прокурор и той ги изслуша. Нийл Варик правеше собствено разследване. Той беше чул за хитрия ход на шерифа да измъкне ранчото „Бокс Ер“ от Мици. Сега с удивление слушаше историята на Артур Денли, като си записваше всичко в един жълт тефтер. Когато Денли свърши, той погледна прокурора, който още пишеше. Артур хвърли бърз поглед на Мици и Бъскин. Двамата кимнаха.

Районният прокурор се усмихна съчастнически:

– Добре. Сега искам още един път да уточним всичко с мистър Денли, но мисля, че схванах главното. Според мен единственият в този случай, който е нарушил закона, е шериф Ламбърд. Ще оттегля всички обвинения и ще освободя мистър Хари Блекхок. Още днес ще повдигна обвинение срещу Исая Ламбърд за подкуп, изнудване и подмамване на малолетно лице да подпише лъжливо показание. Тези обвинения ще бъдат представени пред областния прокурор, който ще заведе дело. Ще разпоредя веднага в затвора да освободят Блекхок с извинения от името на властите.

Четиримата излязоха от сградата на съда. Спогледаха се за момент и понеже Мици разбра, че бащата и дъщерята още се колебаят, взе инициативата в свои ръце:

– Ще трябва ли каруца, за да пренесем вещите ви в ранчото, мистър Денли?

– Искаш да дойдем веднага?

– Веднага е най-добре. Е, ще наемем ли каруца?

– Добре, но да не е голяма. Къщата е под наем и мебелите не са много. Видяхте ги.

Лий кимна и тръгна към коня си.

– Ще наема една и ще я докарам. Вие тримата съберете багажа.

Лий нае каруца от една конюшня и я спря пред седларския магазин. Блекхок вече седеше зад тезгяха и работеше. Усмихна се, като видя Бъскин.

– Изглежда, си зает.

– Само пренасяме малко багаж. А ти май прекара нощта в драмгольника?

– Нещо такова, но всички обвинения са снети. Благодаря ти.

– Дължиш ми една вечеря по индиански.

– Само кажи.

Бъскин разказа на Блекхок за новия готвач. Едрият индианец се

засмя с глас.

– Значи Денли се е превърнал от лошо момче в готвач само за един час? Тая Мици намира начин да се справи с всичко, нали?

– Прекрасна е. И е добър приятел. – Той тръгна към вратата. – По-добре да закарам каруцата. Ще ти се обадя по-късно.

Преместването стана лесно. Артур Денли и Опал бързо събраха нещата си и преди три часа следобед каруцата влезе в „Бокс Ер“.

Джоди ги видя и ги посрещна на коня си:

– Надявах се, че ще се върнете рано. Как е Блекхок? – Казаха му и той се засмя. – Добри новини. Да имах и аз добри новини, но нямам. Току-що идвам от южното стадо край реката. Намерих сред нашите петнадесет говеда със знака Б-К. Всички са хилави и едва ходят, имат язвиги обриви в устата. Изглежда, че е шап. И ако наистина е, ще измори цялото ни стадо само за месец.

Лий се намръщи:

– Събери всички. Вземете пушките и пет бидона с газ и лопати. Отваря ни се много работа и трябва да я свършим бързо.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Стадото с болните животни беше на около час път от ранчото. Още щом се приближиха, Лий забеляза болните животни. Те се бяха смесили със здравите, което беше много лошо. Можеха да ги заразят, а и щеше да им създаде допълнителна работа.

Лий доближи до една породиста крава, която беше паднала на коленете си. Не можеше да стои на предните си крака. Те бяха целите в язви. Животното измуча и Лий видя язви по цялата ѝ уста. Извади револвера си и я застреля в главата. Големите ѝ кафяви очи го изгледаха с болка и учудване, преди да се оцъклят.

– Отделете нашите животни от болните – извика Бъкскин. – После тези ще ги застреляме. Мърдайте, нямаме време за губене.

Отне им двадесет минути да отделят петдесетте здрави говеда от болните. След това мъжете оформиха редица и приближиха към болните животни. Стреляха така, както бяха на конете си. След няколко минути всички болни животни бяха мъртви.

Джоди приближи до Бъкскин и го погледна въпросително:

– Сега какво?

– Полейте ги с газ и ги запалете. Може би ще можем да спрем това, което причинява болестта, каквото и да е то. Внимавайте да не докоснете някой обрив. Най-добре е изобщо да не пипате животните, ако можете.

Петнадесетте огъня горяха, докато свърши газта. Космите и кожата на болните животни обгоряха, също ушите и опашките им. Миризмата на изгоряло беше толкова отвратителна, че на двама от мъжете им прилоша. Трупове все още стояха цели и пушеха. Поляха ги с останалата газ и ги запалиха отново. Когато газта свърши, видяха, че телата все още стоят почти цели. Лий сви рамене:

– Повече нищо не можем да направим. Сега вземете лопатите! Трябва да нахвърляме по един фут пръст върху всяко тяло.

Стана тъмно, докато покрият телата с пръст и камъни. Когато това беше свършено, хората дишаха тежко и от тях течеше пот. Бъкскин също беше поел своя дял от работата.

– Добра работа, момчета! Сега трябва да съберем останалите в едно стадо и да ги закараме далеч от здравите стада.

– Ще ги поставим под карантина за известно време? – попита

Джоди.

– Точно така. Ако им се появят язви по устата и по копитата, не трябва да са близо до останалите.

– Зная един затворен каньон на четири мили от тук, където можем да опънем два реда бодлива тел и животните да не могат да излизат.

Бъкскин се усмихна:

– Отлична идея, Джоди. Започваш да заработваш парите си. Хайде да ги караме нататък. Нека двама човека отидат в ранчото да докарат една кола с колове и тел, клещи, скоби и чукове, за да опънем оградата. Ще се наложи да работим цяла нощ.

Стигнаха до каньона в полите на планината след около час. Имаше достатъчно място за петдесетте глави добитък и много трева. Бъкскин и Джоди прецениха на око най-тясното място и определиха къде ще опънат оградата. Тя щеше да бъде по-къса от сто ярда, разположена направо на входа на каньона. Той се разширяваше значително до стръмните скали, което го правеше идеален за целта.

Беше започнало да се свечерява, когато пристигнаха с каруцата и още трима работници. Те веднага се заловиха да копаят дупките, които съяха да им трябват за коловете.

Коловете бяха от тежък бор, добре изсъхнали, дълги по седем фута. Това позволяваше да бъдат вкопани в земята на три фута, а четири фута от коловете оставаха отгоре. Те нямаше да издържат повече от няколко години, но засега това беше достатъчно.

До десет часа дупките бяха изкопани и двама от мъжете разнесоха коловете. Изправиха ги в дупките и ги затъпкаха здраво с пръст. След това други двама опънаха бодливата тел на два фута над земята йй-напред върху първите пет кола. Отрязаха я и опънаха втора тел един фут над първата. Прикрепиха здраво телта към коловете с яки железни скоби.

Когато и вторите пет кола бяха готови, опънаха тел и оттам. До единадесет часа оградата беше готова.

Тогава Джоди започна да се смее. Мъжете, които едва стояха на краката си, го погледнаха учудено.

– Забравихме да оставим врата. За да изкараме говедата от тук, ще трябва да срежем телта.

Уморените мъже само кимнаха, качиха се на конете си и потеглиха към ранчото. Един работник заспа на седлото и едва не падна от него. Стигнаха в ранчото малко след един, натръшкаха се по леглата и заспаха, дори без да си събуят ботушите.

На сутринта повечето не можаха да станат за закуска. Спаха до девет и после изпълзяха от леглата все още уморени. Бъкскин каза на новия готвач да им приготви нещо за закуска и влезе да говори с Мици.

– Вчера, докато беше светло, успях да видя следите. Изглежда, болните животни нарочно са вкарани в нашия район и са размесени със стадото.

– Дошли са от „Блек Кетл“ – каза Мици. – Нали видяхте знаците Б-К върху тях. Това е най-гадното нещо, което Ламбърд някога е правил. Ако шапът се разпространи, чувала съм, че може да обхване цели райони от страната и да убие стотици хиляди животни.

– Да, виждал съм от шап да умират няколко хиляди животни само за два месеца – каза Бъкскин. – Но се надявам, че сме го пресекли. Ще пращаме човек всеки ден да наглежда заградените говеда. Ако някои от тях се разболеят, ще ги изкараме, ще ги застреляме и ще ги заровим.

– Колко време трябва на болестта, за да се прояви? – попита Мици.

– Не съм сигурен. Някои фермери казват, че около месец.

– И какво отмъщение замисляш?

– Никакво. Мисля, че е време да се оттеглим и да оставим законът да се погрижи за Ламбърд. Прокурорът го издирва за обвинения в подкуп. Сигурен съм, че районният прокурор ще предаде обвиненията на областния. Шерифът е обвинен за даване на подкуп, в изнудване и принуда на малолетно лице да подпише фалшиви показания. Каква по-голяма злоупотреба със служебното положение от всичко това! Ако го осъдят справедливо по което и да е обвинение, ще трябва да отиде в затвора за много, много години.

В този момент на двора се чу конски тропот и двамата излязоха навън. Блекхок влезаше в ранчото, яхнал як петнист кон. Беше само с работни панталони и както обикновено, наметнал леко кожено елече. Вместо седло имаше парче одеяло. Големият кон зави към Мици и Бъкскин без видима команда от ездача. Блекхок скочи от коня, пусна юздите на земята и се приближи:

– Разни неща се случват из града – каза Блекхок и подуши въздуха.

– Кафето, изглежда, е готово. Може ли измореният червенокож да получи една чаша?

Влязоха в кухнята и си наляха кафе, почерпиха се и с овесените сладки, които беше приготвил новият готвач. После Блекхок започна да разказва за това, което го беше довело тук:

– Тази сутрин областният прокурор взе в свои ръце делото на шерифа. Ламбърд е бил отстранен от длъжността шериф и шест човека от

областното управление ще изпълняват задълженията му. Ще се разпореждат там, докато Ламбърд бъде оправдан по всичките обвинения или бъде осъден и след това ще бъде избран нов шериф.

– Успяхме! – извика Мици. Тя се хвърли върху Блекхок и го прегърна. – Носиш най-добрата новина.

– Обвинен е в намеса в работата на съдебните заседатели, четири пъти; в даване на подкуп, четири пъти; също е обвинен в изнудване и в принуждаване на малолетно лице да направи фалшиви показания. Това е сериозна злоупотреба със служебното положение.

Мици вдигна вежди, престорено учудена.

– Злоупотреба със служебното положение, какво значи това?

– Значи, че е извършил всичко, докато е бил шериф и е използвал властта си.

Мици се засмя:

– Хванахме го най-после!

– А може би още не – каза Блекхок. – Хората на областния прокурор не могат да намерят Исая Ламбърд. Не е в града, нито на ранчото си.

– Той е някъде наоколо – каза Бъскин. – Чудя се какво ли замисля сега.

– Замисля някакво отмъщение срещу нас тримата – каза Блекхок. – Ние сме причина за всичките му неприятности.

Бъскин кимна:

– Значи ще ни нападне с всичките сили, с които разполага. Къде са ни хората?

Мици обясни:

– Трима днес карат триста крави и телета нагоре към северните пасища. Трябва да се върнат до обяд. Четирима отидоха към южните пасища да преброят животните, да огледат дали има отделени от стадата, да лекуват няколко с разранени крака. Джоди замина да провери затвореното стадо за шап.

– Най-добре да извикаме всички обратно – каза Бъскин. – Ако не се лъжа, ще имаме посетители. Много посетители, и то въоръжени. Трябва да се подготвим. Кога ще се върне Джоди?

– След половин час – отвърна Мици.

– Ще останеш ли с нас? – запита Бъскин индианеца.

Той кимна.

– Добре. Ти ще наблюдаваш. Качи се на покрива на хамбара, отзад до навеса има стълба. Гледай за облак прах, който идва насам. Ти

можеш да видиш и най-слабата следа от прах, преди някой от нас, бели-те, да може да я забележи.

Лий отиде до вратата на кухнята и хвърли на Блекхок една карабина „Хенри“.

– Може да ти потрябва.

Десет минути по-късно пристигнаха четиримата от северните райони. Лий ги посрещна и ги попита дали са видели нещо необичайно. Мъжете казаха, че не са видели нищо обезпокоително, и тогава Лий им разказа за малката война, която ги очакваше. Те извадиха пушките си, кутиите с патроните, прегледаха пистолетите си.

Тримата работници от южните пасища дойдоха няколко минути по-късно.

Малко преди пладне Джоди се втурна в галоп в двора. Конят му беше целият в пяна. Младежът дръпна юздите и закова животното точно пред Лий:

– Загазихме! – извика той. – След като проверих затворените животни, свих на север да видя как се оправя стадото в новото си пасище. Видях нашите хора далеч напред да се прибират към ранчото. Бяха вече закарали стадото. Но при него имаше други, които го подкарваха към ръба на отвесната скала на платото.

– Това са хората на Ламбърд – каза Бъкс-кин. – Колко е далеч до там?

– Две мили – каза Джоди.

– Ще успеем ли да стигнем навреме?

– Те още ги събират. Мисля, че ще успеем.

– Тръгваме! Всеки да си вземе пушката и на конете! – извика Бъкс-кин. – Блекхок, слез долу, трябваш ни.

Бъкскин бързо влезе в хамбара, извади някакви пакети от един сандък и ги сложи в чантата на седлото.

След няколко минути десетте ездачи препуснаха от ранчото. Мици гледаше след тях. Когато бе поискала да иде с тях, Лий направо я бе отрязал:

– В никакъв случай! Няма да се мине без стрелба. Освен това ти трябваш тук. Ще пазиш ранчото и ще следиш за неканени гости.

Първата половин миля преминаха в бърз галоп. После забавиха малко, за да починат конете, и след това ги пришпориха отново. Само за четвърт час стигнаха до ъгъла на склона, който водеше към обширното плато. Виждаха пред себе си огромното стадо крави и телета. Те бяха на половин миля от ръба на високата двеста фута скала.

– Ще минем пред стадото! – извика Бъскин.

Както яздеше, Лий измъкна пакетите от чантата. Бяха пръчки динамит. На всяка от тях той притисна детонатора и вкара фитил в дупката му. Така направи десетина малки бомби.

Земята тътнеше под стотиците копита. Ездачите на „Блек Кетл“ гърмяха и викаха в далечния край на стадото. Бяха подгонили животните в панически бяг.

Бъскин препусна срещу стадото, като запалваше фитилите и хвърляше пръчките динамит. Петнадесет секунди след запалването на първия фитил се чу силен взрив, но това не подейства на животните. После последва втори взрив, трети, четвърти, пети, шести, седми. Накрая експлозиите изплашиха кравите повече, отколкото виковете на каубоите, които ги подкарваха, и първите започнаха да завиват наляво. Бъскин хвърли последните три пръчки динамит и погледна към помощниците си, които яздеха плътно до стадото, размахваха шапките си, крещяха и стреляха.

Предният край на стадото бавно завиваше все повече наляво. После пак наляво, докато, бягайки, кравите оформиха една огромна подкова от тела и се насочиха обратно натам, откъдето бяха тръгнали.

Бъскин чу вик на ужас и после отчаян писък. Един каубой от групата на „Блек Кетл“ се беше изгубил в праха, докато бе следвал стадото. Той тъкмо беше излязъл от облака прах, като кашляше и триеше пълните си с прах очи, и точно тогава кравите, водещи стадото, налетяха върху него. Той се опита да избяга настрани, но не можа да прецени ъгъла и не успя да се измъкне. Ако се беше опитал да ги надбяга напред, щеше да успее, но той се бе заблудил от праха, ревовете и виковете.

Една голяма червена крава удари коня му през средата с острите си рога, хвърли го настрани, а други две крави налетяха върху него. Мъжът изчезна под тътнешите копита на тежките животни, чу се още само един вик и повече нищо не се видя.

Бъскин помогна на последните говеда да намерят пътя назад, подалеч от скалата. После погледна към ездачите от „Блек Кетл“ на четвърт миля пред себе си. Изтегли пушката и даде един изстрел в тяхна посока. Петимата обърнаха конете си и препуснаха обратно на юг по посока на „Блек Кетл“.

Бъскин бавно тръгна по дълбоката следа, изровена от стотиците копита. Търсеше падналия каубой. Намери го лесно. Конят му също беше умрял под копитата на кравите и телетата. Лежеше изкормен по гръб с четирите крака във въздуха. Каубоят се беше прострял на двадесет

фута по-далеч. Главата му беше смачкана, коремът му представляваше отвратителна зейнала рана. Едната му ръка липсваше.

Петимата ездачи се спряха край мъртвото тяло и продължиха след стадото, за да го откарат по-далеч от смъртоносната скала, на спокойно място.

Пет от телетата бяха прегазени, а няколко крави все още мучаха и се лутаха из стадото, търсейки изгубените си рожби. Но повечето от животните вече мирно насяха, а мъжете седяха около тях. Не бързаха да ги оставят.

– Един трябва да остане тук до залез слънце и да пази стадото – каза Бъкскин.

Един от новите вдигна ръка:

– Аз ще остана. Не искам да видя животните хвърлени от онези скали.

Останалите се метнаха на конете си и ги подкараха.

В ранчото всички разтриха уморените си коне, свалиха им седлата и ги пуснаха в корала.

– Три коня трябва постоянно да бъдат оседлани през следващите няколко дни – нареди Бъкскин, – за да може някои от нас да се придвижат бързо, ако се наложи да устроим контраатака.

Веднага след като влязоха в ранчото, един от мъжете се качи на покрива на хамбара, за да наблюдава. Мици посочи няколко места около ранчото, където можеха да се поставят и други постове.

След като съобщи на Мици, че всички породисти крави и всички телета, освен пет, са на сигурно място, Лий ѝ разказа накратко как са успели да спасят и върнат животните.

– Наистина, постъпили сте много умно – каза Мици. – Какво те накара да помислиш за динамит?

– Бях виждал да се използва за подкарването на стадо говеда в бяг. Реших, че със същия успех бих могъл да спра някое стадо. Динамитът си стоеше в един сандък в хамбара, знаех и къде са фитилите.

– Мислиш ли, че Ламбърд е замесен? – попита Мици.

Бъкскин поклати глава.

– Съвсем сигурно е. Той ще се бие с нас докрай – докато спечели всичко или докато загуби всичко. Сега знае, че не може да спечели в съда. Хората, които преди плашеше и вършеха всичко, каквото им нареди, вече не се страхуват от него. Той ще реши, че понеже не може да успее в съда, трябва да опита тук. После ще се свие в ранчото си като отшелник и ще се надява, че всичко ще му се размине.

– Но няма.

Тази вечер вечерята беше сервирана на смени, защото четирима постоянно бяха на пост, като се сменяха през четири часа.

Към полунощ Лий реши, че тази вечер нищо няма да се случи. Видя, че лампата в кухнята още свети, приближи се и почука.

Мици стоеше по пеньоар с ловна пушка на коленете и отпиваше от чаша с кафе.

– Свърши ли ти смяната? – попита тя, когато той влезе.

– Да.

– Добре. Искаш ли кафе? – Тя му наля кафе от кафеника, на масата.
– Дали това някога ще свърши?

– Скоро – каза Бъкскин. – Може би по-скоро, отколкото очакваме. Или хората на прокурора ще хванат Ламбърд, или ние ще го открием и може би сами ще свършим работата.

– Не мисля, че ще ни атакува тази нощ – каза Мици. – Той изгуби един човек днес в опита си да подгонят стадото. Хората му няма да бъдат ентузиазирани да излязат отново на истинска битка.

– Може би си права. Надявам се да е така, както казваш.

– Утре ще разберем. Мисля, че ако ни нападнат, ще бъде утре.

– Дотогава всички се нуждаем от малко сън.

– Правилно. Лий, помниш ли, че ми каза, че трябва да си намеря хубаво младо момче и да се омъжа за него.

– Казах го, да.

– Аз го избрах. Джоди. Ще се омъжа за Джоди. Той познава работата, познава ранчото! Ще бъдем партньори. Казах му намеренията си. Той беше изненадан, но ще свикне с мисълта за брак с мен. Още няколко разговора, няколко целувки и мисля, че ще се съгласи.

– Отлично! – Лий стана. – По-добре да вървя да спя.

– И аз също. Изпрати ме до стаята. Вземи лампата.

Лий откачи лампата от стената и двамата излязоха от кухнята. Когато наближиха спалнята ѝ, Мици разкопча пеньоара и го хвърли настрана, после нощницата. Когато застанаха на вратата на спалнята ѝ, тя се обърна към него, съвсем гола и усмихната:

– Бъкскин Лий Морган. Не искам да отида в брачното легло като девица. Искам да мога да задоволя Джоди по всякакъв начин. Искам да ме научиш как да правя това. Да ме научиш на всичко. Точно сега. Просто няма да приема „не“ за отговор.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бъкскин гледаше младото голо тяло, изпънато пред него: прекрасни млади, налети гърди, нежно кръстче, заоблени бедра, изящни крака, завършващи със сладки боси стъпала.

– Бъкскин, никой освен теб не ме е виждал гола. Запазила съм всичко за теб.

Тя се протегна и го целуна по устните. Зарови ръце в косата му, привлече го надолу към гърдите си и когато лицето му застана пред тях, Мици притисна едната си гърда към устата му. Бъкскин бавно отвори уста, захапа я леко и всмука нежната бяла плът.

– О, Лий! Точно това е, което искам. – Мици го отблъсна леко. – Да влезем в спалнята, преди да изпуснем лампата и да подпалим къщата. Искам да запалим три лампи, за да мога да виждам всеки инч от голото ти тяло и как ме любиш.

Капаците на прозорците бяха затворени. В спалнята гореше една лампа. Лий постави втората на масата, а Мици запали трета и я постави на стола до леглото.

Тя се обърна към Лий, хвана ръцете му и ги сложи на гърдите си.

– Защо мъжете толкова обичат женските гърди? Виждала съм момчета да зяпат с изплезени езици гърдите ми. Едно момче дори не издържа, докосна ги през роклята, изпъшка и потри бедрата си в мен. Защо мъжете толкова обичат женските гърди?

Двамата седнаха на леглото и Лий погали гърдите ѝ. Наведе се и ги целуна, после си пое дълбоко въздух.

– Обичат ги, защото те са най-лесно видимата част от женското тяло. Те изпъкват точно пред очите на мъжа, привличат вниманието му, докосват го понякога, когато я прегърне, горди, красиви и толкова съблазнителни. Младите момчета мечтаят да докоснат гърдите на някое момиче, да ги видят голи. Гърдите обикновено са първото нещо, което мъжът вижда, когато е с жена. Няма значение дали са големи или малки. Само мисълта, че могат да видят или докоснат голи женски гърди е достатъчна на повечето мъже да се възбудят.

– Все пак не разбирам. Гърдите ми са само една част от мен, както лактите ми например. Те възбуждат ли те?

– Мици, ти понякога поглеждаш ли издутината на панталоните на мъжете?

Тя покри лицето си с ръце и бавно поклати глава:

– Да, признавам, че поглеждам. Чудя се как ли изглежда мъжът?

– Почти по същия начин реагират и мъжете на женските гърди.

Тя посегна с ръка и пипна твърдата подутина в панталоните му.

– Все още се чудя как изглеждат мъжете. – Тя го погледна с любопитна усмивка.

– Сега можеш да разбереш. Но пипай нежно, защото твърде скоро той ще значи много за теб.

Мици потрепера, докато разкопчаваше копчетата на панталона му. Вдигна поглед към Бъскин и той кимна. Тя му разкопча колана и смъкна панталоните му.

– Бельо? – Мици го погледна и се захла. – Не знаех, че и мъжете носят бельо.

– Повечето носят. Просто е по-топло през зимата и по-удобно през лятото.

Късите му гащи се издигаха като палатка отпред. Мици бързо дръпна с едната ръка ризата му, а с другата напред и надолу гащите и твърщият му пенис шръкна.

– О! – леко извика Мици. Очите ѝ се разшириха и устата ѝ остана отворена от изненада. Приблужи се и се наведе да го разгледа.

– Толкова голям, толкова дълъг, толкова... О, боже! Аз съм си пъхала пръста в... Не виждам как изобщо може да влезе в моята...

– Пипни го, няма да се счупи. Поне не лесно. Хайде, опитай.

Тя го докосна, после го обгърна с ръка и се усмихна:

– Топъл е.

– Така са топли и гърдите ти.

Тя придръпа Лий и внимателно огледа тестисите и чатала му.

– Толкова много косми – каза тя на себе си. После вдигна поглед към него. – Но той не стърчи така през цялото време, нали?

– Не, само когато някое красиво момиче се съблече пред мен. Реакцията е твърде бърза.

– Как изглежда, когато не е твърд?

– Ще трябва да почакаш и ще видиш.

Тя го погледна:

– О, разбирам, искаш да кажеш, че след като... след като го направим и като се изпразни, той се отпуска.

– Бързо схващаш. Имам един приятел лекар, който нарича това време, когато е отпуснат, „период на непокорство“. Времето, необходимо за възстановяване след изпразване, преди да стане твърд отново.

Мици кимна, но той се съмняваше дали е чула нещо от това, което ѝ каза. Тя беше хванала пениса му и дръпна надолу свободната кожа, после пак нагоре.

– Чух една дума, мастурбация. Това ли е то? Искам да кажа, ако продължа така, докато се изпразниш.

– Не предполагам, че знаеш толкова много. Да, това ще бъде мастурбация. Къде си го чула?

– В училище, преди две години. Едно по-голямо момиче говореше един ден за това, как сама си прави удоволствие. Казваше, че си го прави почти всяка нощ. Но още не го беше правила с момче.

Тя вдигна очи към него. После изведнъж се наведе и целуна главата на пениса му. Той потръпна от удоволствие и тя отново я целуна. Тя го гледаше и Лий усети, че дишането ѝ се учестява.

– Помогни ми да те съблека. Искам да си гол като мен, още сега. Моля те, побързай!

Мици издърпа ботушите му, после панталона и бельото му. Той си свали коженото елече и ризата и легна до Мици на леглото. Тя го обгърна с ръце, като силно притискаше гърдите си към него.

– Започвам да се плаша – прошепна тя и притисна устни към врата му.

– Защо?

– Никога не съм била гола в леглото с красив мъж, на когото съм казала, че искам да ме люби.

Тя смутено го погледна, когато произнесе тази думичка на глас за пръв път в живота си. После се засмя.

– Кажй го пак, не се страхувай толкова. Няма за какво да се тревожиш. Ще го направя толкова бавно и нежно, колкото поискаш. Ако решиш, че тази нощ не е най-подходящото време, ще спрем.

Тя кимна, посегна и хвана отново пениса му.

– Аз просто не си представям как нещо толкова... толкова огромно... може изобщо да влезе в мен.

– Виждала ли си новородено бебе? Тя поклати глава:

– Не... О, разбирам.

– Вие, жените, имате прекрасната способност да се разширявате, докато отворът стане осем или девет инча широк, или дори повече, така че бебето да може да излезе.

Тя кимна:

– Да, разбирам.

– Сега погледни надолу. Ако новородено бебе може да премине,

мислиш ли, че ще има някакъв проблем за младежа долу, да си проправи път навътре?

– О, господи, никога не съм мислила за това по този начин.

– Когато си достатъчно възбудена, там долу ще станеш гореща и влажна и ще си почнала вече да се разширяваш... Няма да бъде трудно.

– Прегърни ме, Лий. Само ме прегърни.

Той я притисна силно, а тя обгърна с ръце кръста му и бавно се обърна по гръб.

– Погали ми гърдите, те го искат. Милвай ги, целувай ги, хапи ги. Искам да ме прелъстиш тази нощ. Може би ще трябва време, но имаме цялата нощ, до сутринта.

Бъкскин започна да гали гърдите ѝ. Милваше ги, хапеше ги, целуваше ги. Тя хвана едната му ръка и я сложи върху бедрото си. Краката ѝ бяха плътно събрани. Той плъзна ръка по бедрото, погали коляното ѝ и разтвори краката ѝ. Тя изстена леко, когато краката ѝ се разделиха, намери устните му и го целуна дълго и силно.

Лий прокара ръката си нагоре между меките ѝ бедра. През корема ѝ премина спазъм, от гърдите ѝ излизаха приглушени стонове. Пръстите му докоснаха влажната цепка и дъхът ѝ секна, после Мици притисна пръстите му отново към чувствителното място.

– Докосвай ме там, Бъкскин. Пипни ме отново.

Той прокара пръсти по срамните ѝ устни, като ги галеше леко, милваше ги, после леко проникна в най-съкровеното ѝ място с пръст. Тя отново изстена и повдигна бедрата си към него.

Пръстът му се придвижи леко нагоре до твърдия възел точно под пубиса и го потупа. Очите на Мици се разшириха, дъхът ѝ спря. Бъкскин потупа клитора ѝ още два пъти и тя изумено го погледна.

– Значи това е имало предвид момичето в училище, като казваше, че пръстите я правят щастлива всяка нощ?

Той кимна, после я целуна и потупа възелчето отново и отново. Тя изстена, извика леко и се разтресе в оргазъм.

Тялото ѝ се тресеше, сякаш милионите ѝ нервни окончания се бяха запалили. Тя се гърчеше и трепереше и тялото ѝ се извиваше към него. Устата ѝ се отвори, но не се чу звук. Очите ѝ се затвориха и тя почти премина през първия оргазъм, когато втори завладя тялото ѝ.

– О, боже, о, боже! О, боже! Ох! Ох! Ох! Да. Да. Да. Мисля, че ще умра. Да. Обичам това. Обичам! Обичам! О, сладък Лий, чудесно е! Още, още, още!

Той пак докосна клитора ѝ и тялото ѝ бе обхванато от нови гърчове

и спазми. Устните ѝ изговаряха несвързани фрази, тя се тресеше, докато накрая се отпусна безсилна на леглото. Едва успя да отвори за миг очи, за да го погледне.

Минаха три или четири минути, преди да се размърда. Мици вдигна очи към него и прекрасната ѝ усмивка разцъфна на лицето ѝ. Това почти накара Лий да се замисли за смисъла на живота си. Почти.

– Бъкскин Лий Морган. Ти почти ме накара да умра. Знаеш ли! Никога не съм се чувствала така. Никога през живота си.

Той се усмихна:

– Става все по-добре. Дай ми ръката си. Тя му я подаде и той я постави на твърдия си фалос.

– Хайде да намерим топъл дом за този изморен пътник.

– Сега, веднага?

– Да, ти вече си готова.

Тя легна по гръб и разтвори краката си. После вдигна коленете си и му помогна да влезе между бедрата ѝ, като го придърпа напред, докато върхът на фалоса му докосна чатала ѝ. Тогава Мици го хвана и го насочи към себе си.

– Точно тук – каза тя меко.

Лий знаеше, че тя е готова и влажна. Леко натисна напред и проникна в нея около инч. Тя пое дъх и се усмихна.

– Нищо подобно не съм чувствала по-рано. Ти си прав. Мога да го поема.

Той почака малко, после проникна малко по-дълбоко. Влажната ѝ плът го обгърна и той се плъзна докрай. Мици се задъха и обви ръце около тялото му, като го целуваше по лицето и шията.

– Да, да – шепнеше тя. – Аз... Аз не мога да го опиша. О, да! Искам те винаги вътре.

Бедрата ѝ натиснаха нагоре, после се отпуснаха, после пак се вдигнаха нагоре. Бъкскин я погледна:

– Защо правиш това?

– С бедрата ли? Искях да влезеш по-навът-ре, после да се дръпнеш и да влезеш отново. Почувствах, че точно това трябва да се направи.

Той я целуна:

– Точно така.

Всъщност тя нямаше нужда някой да я учи как се прави любов. То беше в кръвта ѝ, един прастар човешки инстинкт.

– Мой ред – изръмжа леко Лий и го вкара силно напред. Дъхът ѝ секна. После той пак проникна напред и тя го посрещна, като се изви

нагоре. Двамата навлязоха в един ритъм и не след дълго Бъкскин дишаше все по-тежко и по-тежко. Той почувства как каналите му се отпушиха и мощна струя избликна и сякаш небето се срути, а луната и звездите се взривиха и разноцветни падащи звезди прорязаха пространството. Лий усети, че тя се гмурна в нов оргазъм точно когато той беше на върха на своя. Двамата се задъхваха и стенеха от удоволствие. Мици извика високо и продължително и спря, а той направи последен тласък и се отпусна върху нея изтощен.

Когато се посъвзе, Бъкскин се претъркули до нея и я погледна.

– Е, млада госпожице. Сега имаш своята първа любовна нощ. Не си вече девица. Можеш да вземеш своето младо момче в леглото и ще знаеш повече от него за любенето. Хващам се на бас за торба злато, че Джоди е още девствен.

– Не. Няма девствени мъже.

– Напротив, много от тях са девствени. Повечето млади мъже не ходят по курви, защото не ги понасят или им е неудобно да си поискат. Момчетата много говорят, но повечето не са го правили.

Тя се надигна и го целуна.

– Чувствам се прекрасно. Сякаш целият свят е мой и аз мога да отида където си поискам или да направя, или да бъда каквото си поискам. Никога преди не съм се чувствала по този начин.

– Това е най-хубавото на любовта. Тя ще те освободи, но в същото време ти доброволно ще се обвържеш с един мъж и само с един мъж. След тази нощ, искам да кажа.

Тя се усмихна:

– Как ще го направим сега? Приятелката ми каза, че имало няколко положения. Например аз да бъда отгоре, отстрани, даже и на колене.

– Един път не ти ли стига да опиташ? – усмихна се Бъкскин.

– О, не. Искам поне четири пъти, все по различен начин, така че да мога да помагам на Джоди.

След няколко минути той беше готов отново. „Времето му на непокорство“ този път беше по-кратко отвсякога.

– Застани на ръце и колене – каза той.

– Шегуваш се. Нима ще го направим така, както го правят животните?

– Само почакай и ще видиш, млада госпожице.

Тя застана на ръце и колене. Бъкскин разтвори малко краката ѝ и застана на колене зад нея. Тя го погледна през рамо:

– Наистина ли може така?

– Може.

Той се приближи и опита леко, за да открие верния път. Мици изстена, когато той го плъзна целия вътре.

– Никога не бих повярвала – каза тя меко. – Но, о... Това е най-чудното усещане. Много по-различно отпреди. Дори по-хубаво.

Лий се пресегна под нея и хвана двете ѝ гърди. После започна бавно ритмично да тласка. След първите няколко пъти той почувства първия ѝ оргазъм да преминава като буря през нея. Остави я да се гмурне в удоволствието си и когато тя достигна върха на екстаза, той напъна по-силно. Ръцете му пуснаха гърдите и стиснаха отпред бедрата ѝ. Започна яко да я разтърсва, докато накрая експлодира в бърза поредица от мощни тласъци, които я изтикаха напред. Ръцете ѝ не издържах и тя падна на раменете си върху възглавницата. Когато свършиха, Мици плачеше от удоволствие. Полежаха така един върху друг известно време, после той се отпусна до нея, а тя се извъртя и го целуна.

– Това беше различно. И малко странно. Но не болеше. Хареса ми. Сега ще те оставя малко да си починеш и после ще го направим поне още три пъти.

След третия път двамата се отпуснаха смъртно уморени и не мръднаха до сутринта, когато кукуригането на петлите ги събуди с изгрева на слънцето.

След закуска Лий изпрати Джоди в града с малката двуколка да донесе газ, още бодлива тел, мехлем за разранените крака на животните и провизии за кухнята.

Никой от постове не беше забелязал нищо съмнително около ранчото през нощта. Лий разреши на четиримата да поспят още четири часа, а на другите каза какво трябва да свършат през деня. Един от старите работници бе изпратен да провери стадото в каньона.

Лий се качи на коня и замина да огледа района по посока на ранчото „Блек Кетл“. Той седеше на коня и оглеждаше обширната долина. Ламбърд трябваше да е някъде там и сигурно събираше силите си. Беше изгубил един човек при отвесната скала, но това нямаше да промени плановите му, макар че може би щеше да го затрудни да убеди каубоите си да се бият за него.

Лий беше сигурен, че Ламбърд ще направи последен решителен опит да се разправи с хората, които му се бяха противопоставили: Блекхок, Бъкскин и цялото ранчо „Бокс Ер“. Той щеше да дойде, но дали щеше да бъде по светло или щеше да чака нощта?

След половин час Лий потегли обратно. Не беше открил нищо

съмнително.

Джоди беше отишъл в града рано и по обед се завърна с три екземпляра от областния вестник „Ада каунти Рекордер“. На първа страница имаше две статии. Заглавният ред с огромни букви съобщаваше: ШЕРИФЪТ ЛАМБЪРД ОСВОБОДЕН ОТ ДЛЪЖНОСТ. Статията информираше как прокурорът беше освободил областния шериф от неговите задължения, беше го обвинил в сериозни престъпления и беше издал заповед за арестуването му.

Казваше се още, че шерифът не е идвал в областното управление през изминалите два дни и че сега шестима служители, назначени от прокурора, изпълнявали задълженията му.

„Полицейската служба в областта Ада не е загубила действеността си – уверяваше областният прокурор фloyd Пъркинс. – Служители от моя отдел владеят положението и ние ще помагаме на заместник-шерифите в изпълнение на задълженията им по опазване на реда в областта, докато Исая Ламбърд бъде съден и оправдан по всички обвинения или бъде признат за виновен и тогава гражданите на областта Ада ще изберат нов шериф.“

В другата статия обвиненията бяха подробно изброени: подкупване на съдебни заседатели и граждани, фалшиви обвинения, изнудване, употреба на сила.

Съобщаваше се и за друго обвинение срещу Исая Ламбърд: за издаване на фалшива обява за издирване, без необходимите за това съдебни решения и без представени пред съда обвинения по повод на евентуално извършено престъпление, което е довело до престрелки и създадо излишно напрежение: „Бившият шериф е поставил живота на Бъскин Лий Морган в опасност. Морган е могъл да бъде застрелян в резултат на фалшивата обява“ – заключваше статията.

Блекхок, който беше пристигнал с Джоди, разтърси ръката на Бъскин.

– Изглежда, все пак негодниците ще бъдат наказани и няма повече да тормозят хората.

Но беше още рано да се слага оръжие. Бъскин и Блекхок знаеха, че въпреки всичко трябва да бъдат бдителни, защото Ламбърд няма да се откаже така лесно, и затова решиха един човек постоянно да стои на покрива на хамбара и да наблюдава, а други двама да бъдат изпратени на половин миля на юг и на изток, за да могат навреме да предупредят за опасността.

– Ако видите облак прах да се приближава насам, се връщате

колкото може по-бързо – им нареди Бъкскин. Те кимнаха и препуснаха в двете посоки.

Бъкскин и Блекхок бяха пропуснали обеда, затова сега влязоха в кухнята, където новият готвач им сервира богати порции месо с картофи. Дъщеря му беше в кухнята и му помагаше. Усмивката ѝ беше щастлива, както и на баща ѝ.

Мици седна с двамата мъже и ги попита какво мислят, че ще се случи отсега нататък.

– Ламбърд ще ни атакува днес или довечера по тъмно – каза Лий. – Изгубил е твърде много време. Няма и къде да се скрие. Железничарите веднага ще го издадат, ако се опита да се качи на пътнически влак, дори на товарен, за да избяга. Мисля, че ще предприеме една последна атака на ранчото ти само за да задоволи омразата си и за отмъщение.

Пастирът, който беше отишъл да нагледа затвореното стадо, се прибра и каза, че не е видял признаци на болестта по животните.

– Да се надяваме, че ще остане така – каза Мици.

Около три часа следобед от юг се зададоха двама ездаци и влязоха в двора на ранчото няколко минути по-късно. Единият от тях беше Клод Роланд, братът на Мици. Той закова коня на място, когато видя Мици.

– Мици, скъпа сестро. Чух, че си купила цялото ранчо на търг и си взела и моята част.

Тя се засмя:

– Няма такова нещо. Ти все още притежаваш половината ранчо, даже и ако това не е записано в документите. Половината доход е твой. Сега влезте вътре да хапнете.

Другият ездач заговори:

– Мис Роланд, аз съм Джеръми Нюгейт от канцеларията на областния прокурор. Мистър Пъркинс искаше да ви информира за обвиненията срещу Исая Ламбърд и да ви предупреди, че има вероятност той да замисли някакво отмъщение срещу вас.

Мици се усмихна:

– Благодаря за предупреждението. Искате ли да останете? Можете да наблюдавате и да чакате нападателите с пушка в ръка.

Мъжът се усмихна и поклати глава:

– Боя се, че не мога да го направя, но ще изпия чаша кафе, преди да тръгна обратно.

– Когато минавахте край „Блек Кетл“, видяхте ли някаква необичайна активност? – попита Бъкскин.

Пратеникът поклати глава:

– Ранчото е на близо половин миля от пътя, но не видях нищо обезпокоително. Ще се наложи да изчакаме. Господин Пъркинс каза, че ще дадем на Ламбърд още два дни да се предаде, после ще съберем тридесет души и ще идем в ранчото му. Ще се опитаем да го заставим да се предаде. Смятаме, че при тридесет пушки, насочени срещу тях, поне половината от стрелците му ще се предадат.

В кухнята Денли беше приготвил кафе, после направи големи сандвичи за двамата ездачи. Мици и брат й говореха тихо в един ъгъл. Клод довърши сандвича си и тръгна към своята стая да си събере багажа. Мици погледна Бъскин:

– Клод е решил да отиде в Чикаго. Каза, че иска да разгледа големия град. С него се споразумяхме да взема двадесет и пет процента от дохода, понеже аз ще се грижа сама за ранчото. Два пъти в годината ще му изпращам пари. Сега му давам петстотин долара, които ще му стигнат за една година, даже и в голям град като Чикаго. Може би ще отиде и в Ню Йорк. Каза, че ще реши по-късно.

Отвън се чува викове и в следващия момент един каубой се втурна в кухнята.

– Уоли каза, че видял облак прах, който се движи към нас по-бързо от свободен конски ход. Идва от юг, откъм „Блек Кетл“.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всички излязоха на двора, за да видят облака прах.

– Изглежда, идват право към нашия пост от юг – извика Уоли.

Мъжете започнаха да проверяват пушките си, да вкарват патрон в цевта, някои поставиха шести патрон в револверите си.

– Колко са? – попита Мици. По лицето ѝ беше изписано напрежение.

– Още не може да се определи – каза Бъскин.

Пет минути по-късно Уоли пак се обади:

– Нашият човек от юг препуска насам. Сигурно ги е видял и ще може да ни каже колко са.

Лий махна с ръка и започна да разпределя хората по стратегическите места, които той и Блекхок бяха набелязали.

Наблюдателят от юг тъкмо се беше втурнал в двора, когато се чу изстрел и едно стъкло на кухненския прозорец се пръсна.

– Всички долу! – извика Бъскин. – Изстрелът дойде от север. Уоли, погледни на север! Какво виждаш?

Мъжът на покрива се вгледа нататък, разтърка малко очи и пак погледна. Поклати глава:

– Не виждам нищо. Само дерето на шестстотин ярда и храстите край реката. Стрелецът им може да се е скрил някъде там.

Бъскин каза на Мици да отиде в къщат до предната врата, после разпредели останалите хора по местата им.

– Внимателно наблюдавайте южната страна – поръча Бъскин. – Няма достатъчно хора да ни атакуват от двете страни едновременно. Може би са изпратили само някои от хората си на север.

В този момент ездачът, когото бяха изпратили на юг, се зададе. В двора на ранчото той закова коня пред Бъскин.

– Не можах да определя колко ездачи са. Според големината на облака, може би повече от двадесет.

Мъжът остави коня си в корала и взе със себе си пушката и патроните. Лий му беше казал да отиде до вратата на кухнята:

– Ще си криеш главата зад рамката. Ако видиш нападател, показваш се, стреляш и пак се скриваш. Ясно ли е?

Каубоят кимна и зае мястото си.

Лий се качи върху навеса зад хамбара. Оттам можеше да се види

облакът прах. На миля разстояние той спря да се движи. Лий погледна на север. Не обичаше северната страна. Твърде много скрити места имаше там, което го безпокоеше. Ламбърд можеше да прати там хората си с пушки, динамит и факли и те нямаше да ги видят, докато не изскочат от храстите само на двеста ярда от сградите на ранчото.

– Гледай внимателно на север – нареди Бъкскин на Уоли. После се огледа за Блекхок. И той смяташе, че тези храсти на север покрай реката са добро прикритие.

– Мога да ида там и да се огледам нагоре-надолу по реката – каза Блекхок. – Ако идват оттам, ще ги видя лесно.

Бъкскин кимна:

– Върви, но внимавай. Не забравяй, че искам да ми направиш ново седло.

Индианецът се ухили и тръгна към реката. Лий забеляза, че сега той носеше мокасини, а не както обикновено обувки.

Цял час нищо не се случи. Следобедът премина, здрачът започна да се спуща и да поглъща деня. Привечер наблюдателят от покрива извика:

– Ездачите от юг просто си стоят там. Някои са слезли от конете. Като че ли чакат нещо.

Лий му каза да слезе долу и да заеме друга позиция. После обиколи хората.

– Чакат тъмнината – говореше той. – Ще атакуват скоро. Гледайте да застреляте всеки, който запали факла. Не трябва да им позволяваме да подпалят сградите.

Раздаде им три ловни пушки и остави една за себе си. Те бяха двучевни, заредени с едри сачми за елени. Във всеки патрон имаше тринадесет сачми с размера на тридесет и две калибров куршум. Можеше да среже човек наполовина от десет крачки.

Лий погледна на изток. Тази нощ луната беше пълна. С падането на мрака тя блестеше все по-ярко и можеше да се вижда доста надалеч. Това щеше да им помогне да различават нападателите.

Продължаваха да чакат.

След един час Лий чу два пъти гласа на бухал от тъмнината на север. Това беше Блекхок, който сигнализираше, че от тази страна всичко е чисто.

Бъкскин отново обиколи каубоите.

– Никакви разговори отсега нататък. Когато групата ездачи нападнат, стреляйте веднага щом ги различите. Няколко точни изстрела ще разколебаят повечето от тях. Стреляйте по хората или по конете, няма

значение.

След още един час Мици се приближи до склада, където Бъскин беше клекнал до стената.

– Защо не атакуват? – попита тя.

– Това е добра тактика. Искат да намалят бдителността ни, като ни държат дълго нащрек. За съжаление, те са тези, които избират времето за нападение.

– Може това да е причината, а може и да чакат нареждане от Ламбърд. Да се надяваме, че сега лежи някъде пиян и никога няма да даде заповедта.

Точно тогава чува револверен изстрел от юг и тропота на тежки копита.

– Идват! – извика Бъскин. – Пригответе се. – Той бутна Мици в склада и тогава видя, че тя има пистолет. – Не стреляй с него – каза ѝ той и тръшна вратата.

Лий погледна по пътя на юг. Нападателят се приближаваха и той успя да различи, че бяха около дузина, а може би и повече. Мъжете от ранчото, които бяха най-близо до пътя, започнаха да стрелят. Бъскин даде два изстрела в същата посока и после чу, че останалите също започнаха да стрелят.

Разнесоха се викове на болка. Един кон падна с предсмъртно хъркане. Тропотът на копита намаля и после спря. Никой от ездачите не беше успял да влезе в двора на ранчото. Стрелбата продължи още известно време. Сред виковите и псувните отново се чу тропот, от копита, но този път ставаше все по-слаб.

После настъпи тишина. Бъскин излезе иззад склада:

– Стойте по местата си – извика той. – Ще отида да огледам.

Като държеше автоматичния „Спенсър“ готов за стрелба, той се придвижваше дебнеш-ком. Премина тридесет ярда от последната сграда и различи в далечината смътни фигури. Нападателят бяха; след още двадесет крачки видя един кон, паднал край пътя. Той не мърдаше. До него ездачът лежеше по очи с разперени ръце. Лий приближи и се надвеси над него. В челото му ясно се виждаше дупка от куршум. Половината му теме беше отнесено.

Лий усети, че му се повдига, и продължи по пътя. Видя още два коня. Единият изцвили в агонията си, като усети, че някой се приближава. Двамата предни крака на животното бяха счупени и то ровеше с муцуна в праха.

Лий стреля в главата му, за да го отърве от мъките. Не беше видял

никакви човешки тела.

Като се върна в двора, той разказа на хората си какво е видял. Всички замълчаха. В тишината отново се обади бухалът от север. Значи там все още всичко бе наред.

Мици се приближи до Бъкскин. Тя още стискаше малкия тридесет и две калибров револвер.

– Ще се върнат ли?

– Зависи. Повечето стрелци, които се бият за първи път, не обичат да рискуват, а те вече изгубиха един човек и три коня. Ще се замислят сериозно дали си струва да умираш за десет долара на ден.

– Толкова ли им плаща Ламбърд?

– Може би. Виждал съм наемници по време на войната. Човек може да спечели много пари за един месец, ако не го убият.

– Лий, служителят на областния прокурор и Клод също ще защитават ранчото. Казах им да застанат на горния прозорец и им дадох пушки, дори чух, че стреляха по нападателите.

– Добре, Мици, още две пушки ще ни бъдат от полза.

В този момент се чу изстрел от север и куршумът се заби в стената на къщата. Бе тъмно, така че стрелецът нямаше определена цел. В следващия момент още един куршум изсвири на десет ярда от тях.

След първия изстрел Лий се хвърли на земята и дръпна Мици след себе си. Притисна я надолу, при което ръката му попадна на гърдата ѝ. След малко той я пусна.

– Извинявай. Хванах каквото можах.

– Хей, аз не съжалявам изобщо. Напомня ми за снощи.

– Сега работата ни е да останем живи. Какво ли прави Блекхок край реката? Доколкото го познавам, вече е засякъл позицията на стрелеца и в момента сигурно го обезврежда.

– Да го направи безвреден?

Бъкскин се засмя и я погледна на лунната светлина. Беше изключително красиво момиче!

– Нещо такова. Може би не трябва да се тревожиш повече за него.

Край стената на хамбара се мярна сянка. Лий стана и тръгна нататък.

– Ей, никой да не излиза. Стойте по местата си.

– Трябваше да се изпикая – чу се глас, а заедно с това и звукът на дръпнато назад петле на револвер. Лий се хвърли настрани и едновременно с това измъкна револвера си. Оръжието в ръката на непознатия блесна два пъти. Лий също стреля два пъти от земята. Чу се стон и

силуетът се спусна към хамбара и изчезна в малката врата.

Лий скочи, приведе се и го последва. Приблужи се до вратата на хамбара, превит на две.

Отвори я и се хвърли наляво, като се надяваше да заблуди стрелеца.

Нищо не се помръдна, но отляво откъм преградите за конете, се чу приглушен стон. Лий тихо се изправи на крака и се промъкна нататък. В револвера му бяха останали още четири патрона, а нямаше никаква възможност да презареди.

Напредваше съвсем безшумно. В големия хамбар беше тъмно както на петото ниво на златна мина в полунощ. Той внимателно си пое дъх и го задържа. Чуваше, че някой диша вляво от него.

Искаше му се да драсне клечка кибрит и да я хвърли, но знаеше, че в момента, когато я запали, ще бъде мъртъв. Не му оставаше нищо друго, освен да чака. Помисли си, че може да използва ножа, но той не беше на обичайното си място на колана. Лий бавно прокара ръка по първата преграда, но не напипа нищо. Мина от другата страна и повторно опита. Ръката му опря в някаква дръжка. Хвана я, като се надяваше, че е на вила. Наистина беше вила с три рога. Отлично! Той прибра пистолета и внимателно протегна вилата в посоката, откъдето бе чул стенанието.

После се чу стон, но откъм преградите за конете. Лий пропусна едно отделение и провери следващото. Вече ясно чуваше дишането на мъжа съвсем близо до себе си. Направи още една крачка и една дъска изскърца под тежестта му.

Почти веднага блесна изстрел и Бъскин почувства как куршумът разкъса лявата му ръка, завъртя го и той падна назад до стената. Стисна зъби, за да не извика от болка. Онзи не трябваше да знае, че е улучил.

Инстинктивно Лий хвана дясната си ръка. Раната кървеше като от заклано прасе. Потрепера от болка, но стисна зъби и хвана вилата отново. Знаеше вече мястото на нападателя, но трябваше да го заблуди за местоположението си. Той внимателно събу обувката си и хвана здраво вилата. После хвърли обувката към стената десет фута напред, тя удари стената и нападателят стреля в тази посока четири пъти. Докато той изстреля четвъртия куршум, Бъскин беше минал зад преградата и мушкаше напред с вилата като с байонет.

При блясъка на последния изстрел той зърна за миг лицето зад пистолета. Засили се и мушна силно с тривърхото смъртоносно оръжие.

Вилата се заби в месо.

Бъскин чу вик, после дълъг приглушен стон, последван от предсмъртните хрипове на умирация.

После настъпи тишина.

Бъкскин драсна клечка кибрит и се наведе, за да освети лицето на убития. Надяваше се да е Исая Ламбърд, но не беше той. Бъкскин остави вилата забита в гърдите на човека. Единият рог беше попаднал точно там, където би трябвало да е сърцето.

Той драсна друга клечка кибрит, намери обувката си и я обу. Излезе от хамбара и тихо извика Мици, която бързо притича.

– Добре ли си? – тревожно попита тя.

– Отлично! Върни се в къщата, качи се горе и се заключи в спалнята си. Не пускай никого вътре. Не знаем колко човека са проникнали в сградите. Някой стреля ли навън?

Тя поклати глава в тъмнината. Лий се наведе и я целуна по устните, после посочи къщата. Докато тичаше към входната врата, Мици здраво стискаше револвера си.

– Внимавайте! – извика Бъкскин на мъжете от ранчото. – Един нападател е успял да се промъкне. Може да има и други. Не се доверявайте на никого!

Той остана до хамбара, като се прикриваше в сянката му.

Минута по-късно в крайната редица постройки пламна малък сеновал.

– Оставете го да гори! – извика Лий. – Стойте далеч от светлината. Там няма нищо ценно.

Той бързо се отправи към следващата постройка. Това беше малък хамбар, където през зимата държаха зърно, сено. Един силует се движеше край стената на сградата. Бъкскин не си спомняше дали беше пратил човек от своите там. Но когато мъжът приближи сградата, наведе се и запали клечка кибрит, Лий стреля три пъти с револвера. Човекът изрева от болка и падна назад. Пожарът се разгаряше, но Лий продължи предпазливо напред с леки стъпки. Беше на няколко крачки от хамбара, когато нападателят изкрещя и стреля два пъти.

Бъкскин моментално отговори на огъня и чу как подпалвачът се задави, дъхът му се накъса и след това спря завинаги. Бъкскин се послуша, но повече не чу никакъв звук. Огледа двора, огрян от меката лунна светлина. Нямаше никакво движение.

Откъм реката бухалът се обади три пъти. Лий се намръщи: това беше сигнал, че Блек-хок е в беда. Бъкскин презареди револвера си, после мина край навеса с инструменти и хукна на север към потока, където той се доближаваше най-много до стопанските сгради.

Мястото му беше познато. Преди няколко дни бе наблюдавал

„Спейд Бит“ оттам. Той тичаше, вече без да държи сметка за шума, който вдигаше. Навлезе в рядката горичка зад храстите и се сниши до земята.

– Блекхок, добре ли си? – извика той. Изстрел от револвер изтреща на девет крачки пред него, малко вдясно, и той се притисна към земята.

– Не ми отвръщай на огъня, Бъскин Лий Морган. Държа приятеля ти тук, пред мен... Ако се опиташ да ме застреляш, ще го убиеш. Индианецът не е вече толкова добър, колкото беше. Хвърли си оръжията, не забравяй и малкия пистолет, и върви напред с ръцете горе. Като се приближиш, ще запаля фенера си и ще те проверя. Ако се опиташ да направиш нещо, каквото и да е, Блекхок ще бъде мъртъв.

Лий не отговори. Безшумно пропълзя по корем напред и наляво. Пълзеше на колене и лакти. Придвижваше се бавно. Колътът му беше в ръката, петлето – дръпнато, така че нямаше да издаде местоположение то си, преди да стреля.

Две минути по-късно гласът пак се обади:

– Без номера, Бъскин. Ако не си ме познал, аз съм Исая Ламбърд. Нямам какво да губя, ако убия този индианец и теб, и половината хора в ранчото. Така че вдигни високо ръце и излез.

Бъскин пак не отговори. Той стигна до огряна от луната полянка. Беше малко празно място и очевидно Ламбърд и Блекхок бяха от другата страна. Как можеше да премине, без да го видят?

Помисли си, че би било добре, ако имаше сега динамит. Щеше да му послужи. Под колената и лактите си усети речни камъни. Тук някога бе текъл потокът и беше оставил обли камъни с големината на юмрук.

Бъскин веднага реши. Събра десетина камъка, застана на колене и опита тежестта им ръка. Трябваше да определи точно къде стои Ламбърд. Хвърли един камък във въздуха така, че да падне на десетина фута надясно, и веднага сграбчи следващия. Когато камъкът мина през храстите и удари в земята, Ламбърд бързо стреля два пъти по посока на шума. По огънчето от дулото на пистолета му Лий разбра, че беше на по-малко от десет крачки от него, и започна да хвърля камъните със сила. Хвърляше ги толкова бързо, колкото можеше да ги взема с ръка. Първият очевидно не улучи, вторият донесе вик на изненада, третият и четвъртият попаднаха точно в целта. Ламбърд изкрещя от болка и изстреля последните четири куршума от револвера си, като викаше и псуваше. После излезе на лунната светлина и побягна през откритото пространство. Измъкна деринджъра си и стреля два пъти напосоки. Малкият пистолет изрева със звука на четиридесет и пет калибров и патроните

свършиха.

Бъкскин се изправи и извика:

– Ламбърд, държа те на прицел. Предай се или ще умреш. Избирай! Какво направи с Блекхок?

– Убих го гадния червен кучи син.

Бъкскин изрева от ярост и стреля четири пъти. Ламбърд падна пронизан от три куршума в гърдите. Простря се на земята, под меката лунна светлина, и не мръдна повече.

Бъкскин хукна към мястото, където за пръв път го беше чул да говори. Драсна две клечки кибрит и видя индианеца на земята. Ръцете и краката му бяха вързани, а устата му бе запушена с парцал. Лий го извади и Блекхок дълго време ръмжеше и плюеше. Когато дойде на себе си, той погледна към Лий.

– Добре, добре, той ме изненада. Какво от това, че съм индианец? Това не значи, че съм добър индианец. Бях отгледан от вас, проклетни бледолики, как бих могъл да бъда по-добър от вас тук, в гората?

Двамата се засмяха, после замълчаха.

– Има ли други наоколо?

– С него имаше още двама човека. Смяташе да ги изпрати веднага след нападението на останалите да запалят сградите.

– Не успяха – каза Бъкскин. – Хайде да се връщаме в ранчото да видим дали са имали още неприятности. Искам също да си превържа раната. Един куршум ме улучи.

В ранчото Мици намаза ръката му с мехлем и я превърза. Куршумът беше влязъл и излязъл над лакътя на лявата му ръка. Раната щеше да му създава неприятности една-две седмици.

В ранчото всичко беше тихо и спокойно. Служителят на прокурора слезе долу и погледна тримата мъртви нападатели. После отиде с Бъкскин да потърсят тялото на Ламбърд.

Към полунощ Бъкскин реши, че опасността е минала. Остави половината мъже на пост, останалите прати да спят, а той обикаля около постройките до сутринта, после влезе в къщата.

Мици тъкмо излизаше от кухнята с кана кафе в ръка. Махна към Бъкскин и забърза към Джоди. Целуна го по бузата и лицето на момчето грейна.

– Изглежда, всичко свърши – каза Бъкскин. Всички вече знаеха, че Исая Ламбърд е мъртъв.

Служителят на областния прокурор кимна:

– Изглежда, че мистър Ламбърд няма вече да управлява областта Ада.

Джоди вдигна очи.

– Тези четирима мъртъвци... Ще имаме ли проблеми с тях?

– Те нападнаха ранчото ви, а вие се защитавахте и им дадохте заслуженото. Аз ще се оправям с властите. Вие само ще трябва да подпишете показания за случилото се.

Мици се усмихна:

– Добре. Изглежда, нещата се уреждат. Искам да благодаря на всички ви за помощта. Особено на вас, Бъскин Лий Морган и Хари Блекхок. Ако не бяхте вие двамата, сега това ранчо щеше да бъде собственост на Исая Ламбърд. – Тя се засмя: – Мисля, че сега е време да го съобщим, нали, Джоди?

Той кимна, усмихна се срамежливо и погледна обувките си.

– Джоди поиска ръката ми и аз се съгласих. Сватбата ще бъде след две седмици. Всички сте поканени.

Мъжете ги наобиколиха и шумно поздравиха щастливата двойка. После Мици предложи на Лий и Блекхок по едно готово легло и им обеща обилна закуска, дори и ако се наложи да я ядат по обяд.

Двамата махнаха с ръка и се отправиха към спалните. Блекхок погледна Бъскин:

– Нали няма да им кажеш как ме изненада Ламбърд?

– В никакъв случай. Мислех си, че щом ще ми направиш ново хубаво седло, най-малкото, което мога да направя, е да не откривам на никого страшната ти тайна.

– Седло ли?

– Ами нещо такова. С украса и може би със сребърен обков.

Блекхок се олюля театрално и се хвана за главата. Двамата продължиха към спалните. Сега, когато напрежението беше минало, усетиха, че бяха толкова уморени, че не можеха дори да говорят.

Бъскин се изпъна на леглото. Помисли си, че ще се върне в Денвър за няколко седмици да си почине и да се съвземе. След това щеше да си потърси нова работа. Чудеше се каква ли щеше да бъде тя, къде ли щеше да го отведе следващият случай.

КРАЙ

© 1994 Кит Далтон
© 1994 Господин Георгиев, превод от английски

Kit Dalton
Blazing Six-Guns, 1994

Сканиране, разпознаване и редакция: Венцислав, 2007

Публикация:

Kit Dalton
Blazing Six – Guns
Copyright 1994 by Chet Cunningham/ Book Crafters, Inc.
Tornado Books – Габрово 1994, изд. Калпазанов
Редактор Мая Арсенова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3210>]